

Giới thiệu Bán Hôn Bất Hôn

Khi Bán Hôn Bất Hôn vừa ra mắt đã khiến không ít người đọc phải do dự. Do dự bởi cái tựa đề bởi nội dung hay bởi sợ phải chìm đắm trong chuyện tình mê muội, không tỉnh táo? Dù so với thể loại ngôn tình hiện nay thì Không Cần Lại Đến Trêu Chọc Ta hay Hôn Nhân Giả ít nhiều cũng nói lên những cuộc tình đầy éo le, muộn đến chẳng được, đi chẳng xong, quên để nhớ, nhớ để quên. Nội dung truyện có khá nhiều nhân vật phụ, điển hình là Hàn Hữu Thanh, Tề Lâm, Giản Đồng, Lâm Trí Hòa và hai nhân vật chính: Lục Lê và Trình Hoài. Trình Hoài và Lục Lê không cần thể hiện tình cảm, chỉ cần đứng chung một chỗ cũng là cặp vợ chồng khiến người người hâm mộ và ghen tỵ. Nhưng dù có vậy, nếu trái tim không hướng cùng nhau, bằng mặt mà không bằng lòng thì liệu có ích gì? Lục Lê khiến bao cô gái phải mơ ước khi có thể nói hôn nhân của cô quá trang hoàng. Được gả vào gia đình giàu có, được chồng hết mực yêu thương, hạnh phúc hưởng không hết. Có vậy mà chỉ sau 3 tháng, cái hạnh phúc dường như không hết lại đến hồi kết. Truyện với cái tựa rất lạ nửa tình nửa mê, mê theo kiểu hôn mê, hồ đồ. Suy cho cùng, cũng vì yêu mà đến mức mê muội quản trị.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cực Kỳ Cứng Chiều Em (1)

Tiết tữ

Quảng trường thời đại FM nằm ở khu vực phồn hoa nhất của thành phố R, tập hợp các khu tham quan và mua sắm, giải trí hội họp, trưng bày lịch sử, đại lý du lịch, chứng từ văn phòng và các chức năng dịch vụ khác, đứng đầu thành phố R với đẳng cấp xa hoa, tinh tế và náo nhiệt. Tự nhiên mà vậy, tiền thuê nhà ở đây đắt đỏ thái quá, có điều kiện để được thực tập làm chứng từ văn phòng, không phải trông đợi ở bên ngoài chính là ánh sáng mặt trời chói lóa nhất. Những người ra vào nơi đây mỗi ngày đều là thành phần tri thức cao cấp, lương tháng trên mười nghìn. Một năm bốn mùa họ đều mặc một thân âu phục thủ công tinh tế, mỗi ngày mặt không biểu lộ cảm xúc vội vàng xuôi ngược. Cuộc sống của họ rất vẻ vang, nhận được ánh mắt hâm mộ của rất nhiều người trong thành phố.

R&N, thương nghiệp nổi tiếng trong và ngoài nước chuyên sản xuất hàng tiêu dùng, chủ yếu chịu trách nhiệm kinh doanh về thực phẩm và chất tẩy rửa, với mạng lưới không lồ thiết lập sự nghiệp ở 60 quốc gia trên toàn cầu. Công ty có hơn 300 chi nhánh, với hơn 20 vạn công nhân viên, trụ sở chính được đặt tại tầng mười tám quảng trường thời đại FM của thành phố R. Với sự giàu có của R&N, về phương diện thiết kế nội thất đương nhiên không thể thiếu sót. Nghe nói, nội thất công ty F&N mang một phong cách riêng, tràn đầy sáng tạo, tất cả bức tường bên trong đều mang sắc màu ấm, theo phong cách thiết kế của khách sạn đẳng cấp năm sao: ghế sofa thoải mái, có bàn làm việc lên xuống, máy tính và TV màn ảnh rộng với đầy đủ tính năng cảm ứng, còn đặc biệt thiết kế khu nghỉ ngơi và thư giãn dành cho nhân viên để giải tỏa áp lực công việc.

Xí nghiệp có thực lực vô cùng hùng hậu, môi trường làm việc đẹp đẽ tinh tế, điều này cũng dễ hiểu vì sao mà nhiều người chen chúc nhau muốn được vào trong R&N.

Tuy nhiên, tại các chi nhánh áp lực công việc với cường độ cao, từng giây từng phút kéo căng thần kinh mọi người.

“Hiện tại là 4h, còn 1 tiếng nữa là tan tầm. Nếu như trước giờ tan tầm mà mọi người không đưa ra được kế hoạch tiêu thụ hoàn hảo cho sản phẩm mới, vậy thì ngày mai, tất cả nhân viên phòng tiêu thụ không cần đến làm nữa.” Khuôn mặt Ivan được trang điểm tinh tế như một bức tranh, búi tóc cao, cả người là bộ đồ Dior, cầm ngang cao, mặt không chút thay đổi quét mắt một cái nhìn tất cả nhân viên phòng tiêu thụ, đột nhiên giơ tay ném một phân bản kế hoạch vào mặt quản lý phòng tiêu thụ, “Cái đồ MBA vô tích sự, kế hoạch tiêu thụ sửa lại 3 lần lại có thể tệ như vậy! Thật không biết rốt cuộc trong đầu mấy người được lấp đặt cái gì nữa!”

Ivan, trợ thủ đắc lực bên người đại boss Trình Hoài, sinh viên hàng đầu tốt nghiệp đại học Harvard, tuy cô ấy mới chỉ 28 tuổi, nhưng trong công ty, sự tồn tại của cô cũng giống như iron lady, không gì là không làm được. Không biết có phải do làm trợ thủ bên người boss, áp lực quá lớn nên cần phát tiết ra lời hay không, khi nói chuyện cô luôn nói những lời độc ác và chua ngoa, nhưng dù vậy vẫn cho mọi người thấy được năng lực làm việc cực kỳ tốt, nhân viên cao thấp trong công ty đều khâm phục và tán thưởng cô.

Nửa giờ sau.

Quản lý phòng tiêu thụ mạng phương án đã được sửa chữa đến trước mặt cô, Ivan nhanh chóng lật xem bản kế hoạch, gật đầu mạnh: “Cũng không tệ lắm.”

Quản lý phòng tiêu thụ nghe được lại khen ngợi của Ivan, cười cười cảm ơn. Ivan đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, cầm bản kế hoạch đi tới văn phòng boss.

Sau khi nhẹ nhàng gõ cửa, thật cẩn thận đẩy cửa ra, lúc này đại boss hai tay giao nhau đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Anh mặc một bộ Brioni được thiết kế và sản xuất trực tiếp tại Ý, dáng người thẳng tắp, khi khải bức người, nghe thấy có người bước vào liền chậm rãi xoay người. Nhưng mà, sau khi quay lại ánh mắt anh vẫn chưa dừng trên người Ivan, mà trực tiếp dời tầm mắt đến văn kiện trong tay cô.

“Đã xong?” Giọng nói lạnh như băng, không mang một chút độ ấm.

“Đã hoàn thành.” Ivan khẽ gật đầu, sau đó hai tay cẩn thận nâng lên.

Trình Hoài tiếp nhận, khẽ lật tùy ý, sau đó đặt trên bàn. Anh nhìn đồng hồ trên tường, vừa vặn 5h liền phẩy tay ra lệnh: “Vắt và rồi, tan tằm đi.”

Ivan ra cửa thông báo với mọi người có thể tan ca. Đốc bao nhiều công sức cả tháng trời cuối cùng có thể tan tằm như bình thường, mọi người vui sướng nhảy nhót, sau khi chào tạm biệt Ivan thì lần lượt rời đi. Ivan không có bạn trai, ba mẹ đều ở nước ngoài, cho nên về nhà sớm cũng không có việc gì làm, dứt khoát ở lại giải quyết nốt một số công việc.

Không biết đã qua bao lâu, Ivan cảm thấy hơi đói bụng, cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã 9h, đã 4 tiếng đồng hồ kể từ lúc tan tằm. Bụng cô đói rồi, nghĩ có lẽ boss cũng đã đói bụng, Ivan gõ cửa rồi tiến vào.

Lúc này Trình Hoài đang nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát trên sô-pha, khuôn mặt thâm sâu của anh chôn trong áo sơ mi thủ công tinh tế đắt tiền, khuôn mặt tái nhợt và chặt vật không có sắc máu. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh phờ phạc mở mắt ra, khi thấy là Ivan lại hơi nhắm lại.

“Cho tôi một ly cà phê.”

Lúc này giọng nói anh thực sự yếu ớt mệt mỏi, rõ ràng có chút uể oải. Ivan nghe thấy giọng nói kiểu này của anh, có phần lo lắng nhìn về phía đại boss thường ngày thảo luận tràn đầy tự tin, tràn đầy khí thế, sau đó nghi hoặc cấp tốc đi đến trước bàn anh cầm lấy cốc cà phê, vừa mới xoay người lại nghe thấy anh mở miệng nói: “Gọi giúp tôi một phần ăn bên ngoài.”

Cô đặt món xong, lúc mang cà phê vào anh đã ngồi lại vào chỗ làm việc. Anh liếc nhìn cô một cái rồi lại nhìn đồng hồ treo tường, khẽ nhướn mày: “Sao còn chưa về nhà?”

“Ngày mai còn có một case, tôi muốn sắp xếp một chút.”

Làm trợ lý đặc biệt của Trình Hoài, mặc dù nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của toàn bộ nhân viên trong công ty, nhưng chỉ có Ivan biết, phần công việc bày ra trước mắt cô có vẻ đầy vinh dự và hấp dẫn mà thật ra đằng sau rất chua xót. Mỗi ngày cô phải lo lắng giải quyết đồng công việc nhiều không kể hết. Thời gian làm việc của mọi người là 9 tiếng, đến 5h chiều là tan ca, nhưng mà cô mới biết thời gian làm việc của cô bình quân mỗi ngày là 12-14 tiếng.

“Vắt và rồi.” Trình Hoài khen ngợi khẽ gật đầu, sau đó lại chăm chú lật xem bản kế hoạch tiêu thụ mới đưa đến. Dù nói, khi con người ta chăm chú làm việc thì đó là lúc có sức hấp dẫn nhất, hơn nữa lại còn là một người đàn ông đẹp trai đang chuyên chú làm việc. Sườn mặt anh có đường nét, thâm thúy, trang phục hợp mốt và sang trọng, nhìn lại, đây thực sự là một cảnh tượng đẹp khiến cho người ta vui tai vui mắt.

Đột nhiên, có tiếng vang lên bên tay anh, Ivan chú ý thấy lúc anh nhìn màn hình di động, sắc mặt rõ ràng biến đổi, hoang mang nhìn màn hình một lúc lâu, rồi sau đó mới khó khăn cầm di động từ trên bàn lên.

Vừa rồi anh nói chuyện uể oải, hiện tại nét mặt lại hoang mang.

Chỉ một chút cũng không giống phong cách thường ngày của anh.

Trong mắt mọi người ở R&N, đại boss Trình Hoài của bọn họ giống như một vị thần, tinh thần và thể lực luôn luôn dư thừa, mạnh mẽ vang dội, tràn đầy tự tin. Anh giống như một con báo săn, nhận thức chính xác mục tiêu sẽ dừng mãnh tiến tới. Trong con người anh, dường như không có gì là không thể, nhưng hiện tại...

“Cô nên đi ra ngoài.” Trình Hoài nhíu mày, ngẩng đầu nghiêm khắc trừng mắt một cái, không kiên nhẫn phẩy tay ý bảo cô đi ra. Ivan xấu hổ gật đầu, vội vàng bước ra.

Ivan đi ra tới cửa vừa vặn giúp anh đóng lại, lại nghe bên trong truyền đến giọng nói kiềm chế mà không kiên nhẫn của Trình Hoài.

“Chờ tôi kết thúc đợt bận rộn này, đương nhiên sẽ chính thức kí vào thỏa thuận ly hôn.”

Thỏa thuận ly hôn?

Anh, phải ly hôn?

Ivan mở lớn miệng có chút không thể tin được. Tin tức bất quá trong văn phòng đều nói Trình Hoài đặc biệt cưng chiều cô vợ của mình, mà hiện tại, họ kết hôn mới được 3 tháng, vậy mà đã muốn ly hôn? Ivan từng gặp vợ Trình Hoài, Lục Lê, nhà thiết kế rất nổi danh ở thành phố R, văn phòng xa hoa thoải mái này của họ cũng được qua tay Lục Lê.

Đồ ăn bên ngoài rất nhanh được mang tới, lúc cô mang đồ ăn vào, tình trạng của anh rõ ràng càng tệ, cúc áo sơ mi trước ngực không biết từ lúc nào đã bị cởi ra hai khuy, vênh lộn xộn ra ngoài. Ánh mắt anh hẹp dài nhắm lại, một tay đặt trên trán, giống như đang thì thào tự nói, giọng điệu có chút bất đắc dĩ và xót xa trong lòng: “Phụ nữ các cô rốt cuộc nghĩ cái gì?”

Anh phờ phạc, tinh thần uể oải cũng vì phải ly hôn, Ivan không nghĩ tới lại có một ngày có thể nhìn thấy đại boss bình thường giống như một vị thần kia cũng có lúc yếu đuối như vậy. Xem ra, người đàn ông dù có mạnh mẽ như thế nào, cũng sẽ có ngày nào đó quy ngã trong tay đàn bà.

Trời đã mưa tí tách cả tuần nay, bây giờ vẫn đang mưa dầm rả rích mãi không dứt. Tâm trạng Lục Lê lúc này u ám không khác gì bầu trời.

Ly hôn!

Kết hôn chỉ có 3 tháng đã ly hôn, có ai đau khổ bức bách hơn cô?

Nhớ tới tất cả mọi thứ đã qua cùng Trình Hoài, Lục Lê chợt cười chua xót.

Bản thân là nhà thiết kế nội thất cũng xem như là không tồi của thành phố R, Lục Lê không nghĩ tới nửa năm trước Trình Hoài lại có thể chủ động tìm cô thiết kế trang trí cho văn phòng của anh. Tập đoàn R&N tiếng tăm lừng lẫy đưa ra đề án thiết kế, Lục Lê chỉ cảm thấy vinh dự mà hướng đến, cầu còn không được.

Vì có thể làm ra bản thiết kế hiệu quả khiến cho Trình Hoài vừa lòng, nên lúc đó ở phương diện thiết kế bọn họ đã coi mở với nhau hơn rất nhiều. Khi bản kế hoạch hoàn thành hiệu quả, Trình Hoài rất hài lòng gật đầu, sau đó bỗng nhiên lấy ra từ trong túi một món quà, nói muốn tặng cho cô.

Trình Hoài lại có thể tặng một chiếc nhẫn, cũng nói với cô, anh thích cô.

Điều hạnh phúc nhất trên đời không có gì hơn ngoài việc người mình thích cũng thích mình, Lục Lê nghe được Trình Hoài nói lời yêu thích, cô cũng không tỏ vẻ rụt rè mà thích anh.

Cứ như vậy, hai người liền bắt đầu gặp gỡ. Vừa mới qua lại được một tuần, Trình Hoài đã đưa cô đi đăng ký kết hôn.

Nghĩ đến việc hai người đăng ký kết hôn, Lục Lê đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác dường như không thực.

Sau khi họ kết hôn, Trình Hoài đối xử với cô vô cùng tốt, tưởng như là nắm trong tay thì sợ rơi vỡ, ngậm trong miệng lại sợ tan đi, Lục Lê cảm thấy trên đời này mình chính là người hạnh phúc nhất. Thế nhưng, kết hôn 3 tháng, cô mới biết được....

Đầu hơi choáng váng, không muốn lại suy nghĩ nhiều, cô cố gắng tập trung tinh thần lái xe, tiện tay bật nhạc trong xe lên.

Âm nhạc thực sự là một thứ tốt, ít nhất tạm thời có thể khiến cô quên đi phiền não.

Một môi về nhà, mặc kệ giày cao gót rớt lại phía sau, cởi áo khoác ném lên cái túi, Lục Lê chui vào sô-pha, tiện tay cầm lấy điều khiển mở TV. Nhìn một đôi khanh khanh-ta ta ngọt ngào thân mật trong TV, Lục Lê chỉ cảm thấy một trận buồn bực, giống như giận dữ với mọi thứ, tức tối dè lên phím tắt, sau đó cô cầm lấy chiếc gối ôm vào trong ngực rồi nằm ngửa lưng lên sô-pha.

“Lục Lê.”

Nghe thấy giọng nói non nớt mà hung hãn, Lục Lê mở to mắt bất đắc dĩ thờ hắt ra, chậm rãi quay đầu nhìn đứa bé đang quệt miệng thờ phỉ phò trước mặt, miễn cưỡng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Đi xem đây là cái gì?” Lục Mĩ Viên nói xong, hé ra tờ giấy đập lên bàn trà trước mắt Lục Lê. Lục Lê nhìn thấy tờ giấy kia, sắc mặt biến đổi. Lục Mĩ Viên lại hít hít mũi, sau đó nước mắt bé đột nhiên chảy ra: “Đi đừng tưởng con không biết đọc chữ, con vẫn biết được mấy chữ, đơn thỏa thuận ly hôn. Lục Lê, đi là một bà vợ hư, ba con tốt như vậy, tại sao lại ly hôn với ba?”

Lục Lê chầm rãi cầm lấy tờ thỏa thuận ly hôn trên bàn trà, nhấn mặt nhũ mảy. Cô ngẩng đầu lên kiềm chế cảm xúc, điều chỉnh tốt giọng nói: “Lục Mĩ Viên, đi đã nói bao nhiêu lần, người ấy không phải là ba, mà là dượng nhỏ của con.”

“Con mặc kệ, hai người ly hôn, con không phải là đứa trẻ của ai cả!” Lục Mĩ Viên nói xong, đặt mông ngồi xổm trên mặt đất, oa oa khóc gào lên.

Vành mắt Lục Lê hồng lên suy nghĩ lại thờ dài, cô đi tới gắt gao ôm bé vào trong lòng, “Ngaoan, đi nhỏ sẽ luôn cần con, đi nhỏ mãi mãi yêu con.”

“Đi nhỏ, vậy người tìm dượng nhỏ trở về được không?” Lục Mĩ Viên dứt quãng nước nỏ “Mĩ..Mĩ Viên cam đoan, về sau không bao giờ... nữa lại tùy hứng, không bao giờ... nữa lại đối chọi với đi.”

Lục Lê không nói, chỉ trầm mặc nhìn Mĩ Viên trong lòng mình khóc đau đến sặc hồng, lại đau lòng....

1. Cực kì cưng chiều em (1)

Là nhà thiết kế nội thất, điều khó khăn bức bách nhất chẳng gì khác ngoài việc phải làm thêm giờ để vẽ ra một bản thiết kế hiệu quả.

Mặc dù Lục Lê được gả cho kim cương vương lão ngũ Trình Hoài quyền thế hùng mạnh của thành phố R, nhưng mà, thiết kế trang hoàng nhà cửa cho người khác là sở thích của cô, cho nên anh không chút do dự bỏ đi toàn bộ cuộc sống hưu nhân của bà xã, để cô vui vẻ ‘chịu đựng’ thời gian tăng ca chốn công sở, tận lực trên con đường làm thiết kế.

Tiếng đàn dương cầm ngọt ngào du dương vẫn vút bên tai, Lâm Tương và Tề Lâm ngồi đối diện nhau trong quán cà phê tao nhã ấm áp, nhẹ nhàng nhìn nhau cười nói.

Cà phê Thiên Thủy*, diện tích quán cà phê này không quá lớn, nhưng được trang hoàng xa hoa tinh tế. Mặc dù quán nằm trên mảnh đất sầm uất nhất của trung tâm thành phố, nhưng mỗi ngày đều rất yên tĩnh, ít người chú ý đến. Đơn giản là, để vào được cà phê Thiên Thủy phải có thẻ hội viên, mà thẻ hội viên này, cần phải nộp hội phí 20 vạn nhân dân tệ mỗi năm, cho nên cà phê Thiên Thủy là điểm đến của những người có tiền. (* nghĩa là nước cạn ạ :3)

Không gian trò chuyện ở đây vắng vẻ mà tao nhã, thực sự cũng không tồi.

Tề Lâm khuấy cà phê, ngón tay thon dài xinh đẹp và trắng nõn, là người mẫu nổi tiếng quốc tế, cô có được thân hình 36D đầy kiêu ngạo, chiều cao 178 của một model hoàng kim, vẻ ngoài tinh tế, lời nói cử chỉ khoan thai. Cô đã từng trình diễn trên rất nhiều sân khấu thời trang của các nhãn hiệu lớn, hơn nữa cô làm việc trong giới rất có sức ảnh hưởng.

Tề Lâm tao nhã uống một ngụm cà phê, sau đó chậm rãi đặt chén cà phê xuống, ánh mắt phức tạp, sâu sắc liếc nhìn Lục Lê một cái, mỉm cười: “Lục Lê, nghe nói chồng cô là ông trùm trong giới kinh doanh của thành phố R, Trình Hoài. Đối với những người làm thiết kế mà nói, tăng ca hay gì gì đó là chuyện bình thường, cô vất vả làm việc như vậy, anh ta không đau lòng ah?”

Câu hỏi này đã bị hỏi suốt rồi, Lục Lê đã quen, cười lịch sự: “Làm thiết kế nội thất là sở thích của tôi, ông xã tôn trọng nguyện vọng của tôi nên cũng không can thiệp nhiều vào công việc này.” Nói xong, cô lấy giấy bút từ trong túi ra: “Tề Lâm, không biết cô thích phong cách trang hoàng như thế nào? Nêu ra một số yêu cầu, tôi sẽ cố gắng vẽ ra một bản thiết kế hiệu quả nhất.”

Lại nói, một tháng trước, Tề Lâm vốn liên tục phát triển sự nghiệp ở nước ngoài đột nhiên tuyên bố về nước, khai ra một loạt các loại phòng đoán bản luận. Đại đa số cho rằng lần này cô về nước không chỉ đơn giản để tĩnh dưỡng vài ngày, mà có ý định chuẩn bị phát triển trong nước. Truyền thông lại nhất trí đưa ra nhìn nhận, tuổi tác của cô càng ngày càng lớn, hơn nữa tình trạng gần đây cũng không được tốt, sự nghiệp ở nước ngoài gặp trở ngại, cho nên dự định lấy thân phận là một người mẫu quốc tế với nhiều nhãn hiệu lớn để về nước phát triển.

Nửa tháng trước, công ty truyền thông, quản lý của Tề Lâm thông báo xác nhận công việc sau này của cô sẽ tập trung trong nước.

Sau này phát triển trong nước, thế nào chẳng nữa cũng cần có chỗ ở, Tề Lâm liền tiêu tiền như nước mua một căn hộ thuộc khu chung cư cao cấp nhất của thành phố R.

Sáng sớm hôm nay, Tề Lâm lại có thể xuất hiện trước cửa phòng làm việc của Lục Lê, nói là hâm mộ tiếng tăm của cô mà đến.

Cả ngày, đầu tiên Tề Lâm mang cho Lục Lê xem mô hình căn nhà, sau đó đưa Lục Lê đến cà phê Thiên Thủy, ngồi vào chỗ rồi trao đổi một số chi tiết về bản thiết kế.

“Về phong cách trang trí, tôi thích kiểu Trung Quốc mang phong cách mới, có sự kết hợp giữa yếu tố hiện đại và yếu tố truyền thống, lấy nhu cầu thẩm mỹ của người hiện đại để tạo ra hương vị truyền thống phong phú. Cổ điển và hiện đại kết hợp hoàn hảo, truyền thống và thời thượng cùng tồn tại, sẽ có sự tác động rất lớn.”

“Ừm” Lục Lê gật đầu, dùng bút viết lên bản vẽ, coi bản vẽ là bản ghi chép.

“Tề Lâm, đã lâu không gặp.”

Khi hai người đang thảo luận các vấn đề chi tiết của bản thiết kế, bỗng nhiên Lục Lê nghe bên tai truyền đến một giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng.

Ngẩng đầu lên, Lục Lê nhìn thấy một cô gái gầy yếu như trang giấy, cô ấy khoảng 21 tuổi, chiếc áo váy tơ lụa màu trắng nhẹ nhàng buông xuống, mái tóc rối tung xõa ra.

Nhìn kĩ lại, khuôn mặt cô ta rất trắng, không phải làn da tự nhiên đã trắng nõn như vậy mà do một loại bệnh khiến da tái nhợt.

Mặc dù đôi mắt cô ta rất to rất đẹp, nhưng đáng tiếc, cũng vô thần.

Lúc này, cô ta đứng giữa bàn của Tề Lâm và Lục Lê, nhưng Lục Lê lại cảm giác đối với cô gái trước mặt, bản thân cô căn bản không tồn tại, toàn bộ lực chú ý của cô ta đều đặt trên người Tề Lâm.

Không biết vì điều gì, nhìn cô ta, từ ngữ hiện lên trong đầu Lục Lê lại có thể là: cái xác không hồn.

Tự mình làm cho ớn lạnh, một loại cảm giác rất kì dị.

Tầm mắt Lục Lê chậm rãi chuyển đến trên người Tề Lâm, ở đài T bất luận là nhãn hiệu thời trang lớn cỡ nào Tề Lâm cũng có thể đảm nhiệm nhưng lúc này sắc mặt cô lại trắng bệch, nét mặt cứng ngắt, ly cà phê cầm trong tay hơi lắc lư.

“Giản... Giản Đồng, đã lâu không gặp!”

Khi nói chuyện, Tề Lâm hoảng loạn liếc nhìn Lục Lê đang ngồi đối diện một cái. Lục Lê cũng thấy bản thân ở đây gây trở ngại hai người họ nói chuyện, đành phải đứng dậy xin lỗi, tỏ vẻ muốn đi toilet.

Sau khi Lục Lê rời đi, Giản Đồng tự nhiên ngồi vào vị trí trước đó của Lục Lê, dứt khoát trùng mắt với Tề Lâm: “Cô đang làm gì, vẫn tốt chứ?”

“Cũng... tạm.”

“Ba năm không gặp, cô gặt hái được cả danh cả lợi, có cả xe cả nhà, hẳn là rất tốt mới đúng, còn tôi thì sao?” Giản Đồng đột nhiên đứng lên đến gần Tề Lâm, ánh mắt hung ác mà u ám: “Nhưng mà tôi không tốt một chút nào.”

Tề Lâm nhìn cô ta, trong nháy mắt sống lưng cứng đờ, ánh mắt hiện lên sự xấu hổ và tự trách.

Nhìn biểu hiện của Tề Lâm, dường như Giản Đồng thực sự thỏa mãn, mặc dù nét mặt vẫn không chút thay đổi như trước, nhưng trong ánh mắt đã có một chút ánh sáng rạng rỡ.

“Giản tiểu thư, nên trở về nhà.”

Một người đàn ông trung niên một thân âu phục giày da từ xa đi tới, mặt không có biểu tình giống y như Giản Đồng, u ám kì dị. Tuy rằng ông ta gọi là cô Giản, nhưng giọng nói lại lộ ra đủ loại khinh thường và không kiên nhẫn.

Người đàn ông trung niên nói xong, liền thấy Giản Đồng im lặng xoay người rời đi.

Lúc cô ta quay người, đột nhiên Tề Lâm nhìn thấy trên lỗ tai cô lại có mang theo mấy trợ thính.

Ba năm này, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Nhìn theo bóng dáng cô ta, Tề Lâm chỉ cảm thấy đôi chân đột nhiên mềm nhũn.

Đến khi Lục Lê từ toilet đi ra, chỗ ngồi đã không còn một bóng người. Tề Lâm để lại lời nhắn trên bản ghi chép của cô, nói là có việc phải đi trước.

Khi Lục Lê kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà thì đã 8h. Trong cuộc điện buổi chiều Trình Hoài nói buổi tối anh có một cuộc xã giao, tối mới về, bảo cô không cần chờ anh cứ đi nghỉ trước. Lục Lê nhìn đồng hồ, 8h, đi ngủ thì quá sớm, cô mở máy tính, bắt đầu xây dựng bản vẽ.

Uống rượu xã giao thật bận rộn, khi Trình Hoài về đến nhà đã là 11h, đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, trên bàn trà, máy tính đang tự động chạy bản vẽ, còn Lục Lê đang ngủ thiếp đi trên sô-pha. Cô gái nhỏ trước mắt đang yên tĩnh ngủ say, Trình Hoài ngồi xôm trước sô-pha nhìn một lúc lâu, không tự chủ vươn tay vuốt ve khuôn mặt tinh tế của cô.

Mấy ngày nay không hiểu sao tâm trạng anh cứ luôn hoảng hốt, cứ bất ngờ sợ hãi, sợ một ngày Lục Lê biết điều gì đó về sự kiện kia rồi rời bỏ anh.

Ánh sáng trong phòng rất mập mờ dịu êm, khi Trình Hoài đang nhìn vợ mình đến thất thần, Lục Lê đột nhiên mở mắt. Thấy anh đã về, cô vui vẻ nở nụ cười, vươn tay ôm lấy cổ anh. Trình Hoài thuận thể ôm thắt lưng cô, rồi sau đó bế bổng cô lên từ trên sô-pha.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, những lúc anh phải xã giao thì không cần chờ, em cứ đi ngủ trước.” Trình Hoài giả vờ giận dữ, nhưng giọng điệu lại tràn đầy sự cưng chiều.

“Không có anh bên cạnh em không ngủ được.” Lục Lê nói xong lại cố ý thổi khí vào tai anh. Trình Hoài cười xấu xa, vừa đi vừa dùng bàn tay rộng lớn che chở, lôi kéo chiếc áo ngủ voan mỏng của cô.

Đi vào phòng ngủ, Trình Hoài một cước đá lên cửa phòng, nhẹ nhàng đặt Lục Lê lên giường, sau đó cả người anh dán lên, chiếc lưỡi ẩm ướt trơn bóng của anh sít sao quần lý của cô, đầu lưỡi dò xét tiến vào yết hầu, đôi tay chậm rãi vuốt ve cơ thể cô, làn da cô trơn bóng mà trắng nõn, rất nhẵn nhụi, rất thoải mái.

Không khí xung quanh dần dần ngưng lại, hơi thở mờ ám càng ngày càng dày đặc.

Đợi đến lúc thích hợp, anh lấy Đổ Lôi Tư* từ trên bàn, nhanh nhẹn mở ra... (*Durex :3)

Mang ‘áo mưa’ vào, khoái cảm tự nhiên giảm bớt, nhưng do khi kết hôn Lục Lê nói với anh không muốn có con sớm, cho nên, trừ những lúc vào kì an toàn của Lục Lê anh không sử dụng biện pháp an toàn ra, thì thời gian còn lại anh đều cẩn thận sử dụng biện pháp an toàn. Anh sợ xảy ra việc ngoài ý muốn, người phụ nữ của anh, anh sẽ không làm cho cô sinh non.

Sau khi làm xong, Trình Hoài mệt lử trực tiếp ôm cô ngủ. Nhớ đến anh bận bịu cả ngày, tám qua rồi ngủ tiếp sẽ thoải mái hơn, vì thế cô nhẹ nhàng lay anh, bảo anh đi tắm rửa một chút. Trình Hoài không nghe, quần chắn lên người, đầu anh cọ cọ vào ngực cô. Lục Lê thấy thế, lột hết quần chắn trên người anh ra, sau đó dùng sức vỗ thật mạnh một cái vào mông anh.

“Còn không nhanh lên!”

Mông bị đánh, bỗng dưng giật mình tỉnh dậy, Trình Hoài ngoái đầu lại ai oán liếc cô một cái, đành phải bắt đắc dĩ vỗ về bên mông, âm ỉ khóa thân đi vào phòng tắm.

Nhìn cơ thể cường tráng của ông xã nhà mình, Lục Lê mê mẩn ngắm nhìn, liếm môi, rồi sau đó cầm lấy một quyển sách bắt đầu đọc.

Chỉ có điều mới lật được 1 trang, đã thấy Trình Hoài từ trong phòng tắm đi ra. Thấy tóc anh ẩm ướt nước tí tách rơi, Lục Lê rất tự nhiên lấy khăn tắm lau khô cho anh. Trình Hoài ngoan ngoãn ngồi trên giường hưởng thụ sự chăm sóc của bà xã, sau khi đã lau hơi khô, Lục Lê lấy máy sấy bắt đầu thổi tóc ừ ừ.

“Bà xã, em thật tốt.” Trình Hoài lẩm bẩm, sau đó cúi đầu vào ngực cô, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô.

“A Hoài, anh có biết khách hàng hôm nay của em là ai không?”

Trình Hoài hí hờ hai mắt, lắc đầu.

“Là siêu sao người mẫu, Tề Lâm.”

Tề Lâm?

Vừa rồi còn đang mê man chuẩn bị ngủ, Trình Hoài nghe đến cái tên này nhất thời tỉnh táo hơn không ít. Lại nói, mấy ngày nay anh đều lo sợ bất an, không hiểu sao cứ hoang mang, hóa ra chính là vì Tề Lâm về nước...

Anh khép hờ hai mắt, quả nhiên, điều phải tới cuối cùng cũng tới.

“A Lê, anh muốn có con.” Trình Hoài đột nhiên nhô đầu ra từ trong ngực Lục Lê. Một người đàn ông cao lớn trưởng thành, lúc này lại có thể ra sức cắn cắn môi, chớp chớp ánh mắt đáng thương như vậy cầu xin nói: “Sinh luôn cho anh một đứa đi.”

“Một năm nữa được không?” Nói xong câu này, Lục Lê rõ ràng cảm giác được sắc mặt Trình Hoài đột nhiên tối sầm, vì thế cô đành phải làm nũng lắc lắc cánh tay anh, sau đó nhẹ nhàng ấn lên môi anh một chiếc hôn, tay ôm chặt thắt lưng anh, cười ngọt nói: “Ông xã thương yêu, anh yêu em nhất.” Ngày thường, đôi với kiểu làm nũng này của cô Trình Hoài vẫn luôn không chống chọi lại nổi, nhưng mà hôm nay, Trình Hoài lại có thể đẩy cô ra, rồi sau đó trở mình một cái đi ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cực Kỳ Cưng Chiều Em (2)

Anh tức giận trở mình, Lục Lê lại nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh, đầu tựa sau lưng anh nhắm mắt lại.

Lục Lê thật đúng là vô tâm vô phế*, mới có 10 phút lại có thể ngủ rồi. Nghe tiếng hít thở đều đều của cô, cảm nhận được cái ôm chặt chẽ của cô, khoe miệng Trình Hoài không tự giác hơi hơi gọi lên. (* không có lương tâm)

Nếu có thể hạnh phúc như thế này mãi thì thật tốt.

Trong bóng đêm, Trình Hoài thở dài thật sâu.

Anh từng có một cuộc hôn nhân, vừa li dị nửa năm trước. Sau khi gặp Lục Lê, điều anh hối tiếc nhất chính là đã từng kết hôn, là người đàn ông đã qua sử dụng. Nhưng hiện tại điều anh hối hận nhất lại chính là, trước khi kết hôn anh không nói cho Lục Lê biết anh từng li dị. Bây giờ, vợ trước của anh về nước, hơn nữa cũng không biết tiếp xúc với Lục Lê nhằm mục đích gì. Anh bắt đầu thấy chột dạ, anh không biết nếu Lục Lê phát hiện ra anh giấu diếm việc từng kết hôn, thái độ sẽ như thế nào.

Nhẹ nhàng gỡ hai tay Lục Lê đang vòng bên hông mình ra, Trình Hoài thật cẩn thận xuống giường, đi ra ban công, nhìn ánh trăng sáng trong, trong lòng phiền muộn vô vàn mái tóc. Anh thực sự rất lo sợ Lục Lê không thể tiếp nhận việc anh giấu diếm sẽ bỏ anh mà đi, cho nên lúc này mới quyết định phải có một đứa con. Có con rồi, ly hôn hay gì đó đều phải thận trọng.

Trên thương trường, anh là một thương nhân khôn ngoan, luôn biết tính toán. Hiện tại đối với vấn đề tình cảm lại có thể toan tính, Trình Hoài khổ não thở dài, đột nhiên có chút khinh bỉ chính mình.

Trong bóng đêm, Trình Hoài châm một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Anh từng hút thuốc rất nhiều. Nhưng sau khi quen biết Lục Lê, biết cô chán ghét mùi khói, anh liền tự giác hút thuốc ít đi, cho nên tới bây giờ, một tuần anh cũng không hút lấy một điếu. Trừ những lúc áp lực quá lớn, anh sẽ tránh Lục Lê mà hút vài điếu.

“Hơn nửa đêm anh lại chạy ra ban công hút thuốc?”

Nghe thấy giọng Lục Lê, Trình Hoài cuống quýt bóp chặt điếu thuốc trong tay, xoay người, thấy Lục Lê đang ngáp, cô mặc áo ngủ chậm rãi đi đến chỗ

anh, đến bên cạnh, bắt bình kéo cánh tay anh, ngẩng đầu lên nhìn, khẽ cắn môi gắt giọng: “Không phải còn đang giận em đấy chứ, không thể để thêm một thời gian nữa rồi sinh con được à?”

“Sao em lại ra đây, bên ngoài lạnh đấy.” Nói xong anh định cởi áo, khoác lên cho cô, nhưng mới vừa mở rộng khuôn ngực, đã thấy Lục Lê nhanh nhẹn chui vào trong lòng ấm áp của anh, chặt chẽ ôm lấy thắt lưng anh.

“Em thích như vậy.” Lục Lê cười ngọt ngào, cái đầu dán lấy ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh. Cơ thể anh ấm áp mà cường tráng, ngửi mùi hương tràn đầy hơi thở nam tính dễ chịu, Lục Lê chủ động nhón chân lên hôn anh.

Nhìn cô gái nhỏ chủ động trong lòng mình, Trình Hoài thâm nghĩ lập tức muốn cô. Anh giữ lấy cái đầu nhỏ của cô đáp lại, đôi môi cô mềm mại mang hương vị ngọt ngào, chiếc lưỡi của anh tùy ý luồn vào trong miệng, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

“A Hoài...” Giọng cô ngọt ngào ngây ngất, Trình Hoài càng hôn cô mạnh hơn.

Trong bóng đêm, hơi thở mờ ám càng ngày càng nặng. Lúc chuẩn bị giao hợp, đôi mắt Trình Hoài trầm xuống, đột nhiên lấy ‘áo mưa’ từ trên bàn chuẩn bị mang vào.

“A Hoài, không phải anh muốn có một đứa con sao?” Lục Lê quyến rũ nhìn anh, khẽ cười nói: “Làm một lần không mang bao, nếu mang thai đó chính là ý trời, sinh con được rồi. Nhưng nếu không có thai, anh phải nghe theo sự sắp xếp của em”

Trình Hoài sáng ngời, gật gật đầu, khẽ hôn lên trán cô tỏ vẻ đồng ý.

“A Lê, yêu hay không yêu anh?”

“Yêu.”

“Vậy, nếu có một ngày anh giấu em một việc, em có tha thứ cho anh không?”

“Không biết.” Lục Lê không hề nghĩ ngợi, đùa giai trực tiếp thốt ra. Thấy Trình Hoài sau khi nghe đáp án không hài lòng xụ mặt xuống, Lục Lê rất vui vẻ nhếch miệng cười, tiến đến bên tai anh, xỏ xa nói: “Anh đã ở trước mặt em. Không may lo nghĩ, anh còn có thể giấu diếm em điều gì?”

“Đều.” Trình Hoài cúi đầu, hôn cô càng mãnh liệt.

“Trình Hoài, anh nhẹ chút, đau.”

Sáng sớm, ánh mặt trời tươi đẹp chiếu rọi vào trong. Lục Lê thức dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức không ngừng, u oán liếc mắt một cái về phía Trình Hoài bên cạnh đã mở to mắt nhìn cô lúc lâu, không khách khí trở mình khinh khinh.

“Tôi hôm qua anh điên cuồng như vậy để làm gì?”

Trình Hoài không trả lời, chẳng qua chỉ nhìn Lục Lê đang tức giận quệt miệng, hạnh phúc mỉm cười. Sườn mặt anh đắm chìm trong ánh mặt trời, thật là đẹp, Lục Lê hừ một tiếng, cố nén sự đau mỏi toàn thân xuống giường. Nhưng mà, chân còn chưa chạm đất, đã cảm thấy một đôi bàn tay to ôm lấy bên hông, rồi sau đó cả người cô dễ dàng bị Trình Hoài kéo vào trong ngực.

“Dậy sớm như vậy làm gì?” Trình Hoài cười xấu xa, vội vàng hôn lên: “Chẳng lẽ em không biết? Buổi sáng đàn ông rất tính*. Rất ham muốn...” (*: tính phúc, tính dục @@)

Trước bàn ăn.

Hai người mặt đối mặt ăn bữa sáng, ánh sáng ấm áp xuyên qua cửa sổ to lớn trong suốt chiếu vào. Cảnh tượng gọi đến cảm giác như đang quay phim thần tượng, đẹp đẽ và ấm áp.

Ăn cơm xong, Trình Hoài chuẩn bị đi làm, Lục Lê tự giác đến trước mặt anh giúp anh sửa sang quần áo, đeo caravat.

Quả thật, có cảm giác của một cặp vợ chồng, không cần quá ân ái, chỉ cần đứng chung một chỗ cũng khiến người khác vô cùng hâm mộ.

“A Lê, cuối tuần sau đúng lúc anh có thời gian rảnh, chúng ta đi Paris đi, không phải em vẫn luôn muốn đến đó sao?” Sau khi thắt xong caravat, Trình Hoài vòng qua ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, cầm đặt trên vai cô: “Hoãn lại tất cả công việc sắp tới, chúng ta đi du lịch cho khuấy khuấy.”

Lục Lê mỉm cười, nghiêng đầu: “Công việc sắp tới cũng không nhiều lắm, chỉ có căn biệt thự hơn 1000 của Tề lâm. Nhưng người ta đều giao cho em bàn bạc được hơn một nửa rồi, em có thể đột nhiên nói không làm, bỏ dở giữa chừng được sao? Boss Trình, bà xã anh là người không hoàn thành trách nhiệm như vậy ư?” Cô nói xong, xoay người quàng tay lên cổ Trình Hoài, khẽ chớp mí: “Vì sao anh không nói sớm?”

Trình Hoài nhìn cô, không mở miệng nói gì, chỉ chưa xốt cười cười, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Đừng quá mệt mỏi. Chờ em làm xong bản thiết kế lần này, thì tập trung tinh thần ở nhà làm bà xã của anh được không?”

“Không được.” Lục Lê lắc đầu, nhẹ nhàng đưa tay chỉ lên chóp mũi anh: “Em tiếp tục làm việc mới có thêm trải nghiệm, hoàn hảo hơn. Nếu chỉ làm bà xã của anh, cả ngày ăn không ngồi rồi sẽ biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, đến lúc đó, anh chán ghét em phải làm thế nào?”

Về mặt cô rất nghiêm túc, Trình Hoài ngân ra: “Chỉ cần em còn yêu anh, anh sẽ mãi bên em.”

Trước đây Tề Lâm ở nước ngoài phát triển xem ra không tệ, hơn nữa đều trình diễn trên những sân khấu V.I.P của các nhãn hiệu xa xỉ phẩm đứng đầu quốc tế, cho nên sau này về nước phát triển, rất đắt show làm đại diện quảng cáo. Điều này không lạ, bây giờ chỉ cần bật TV lên, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp của Tề Lâm.

Sáng sớm Trình Hoài bước vào văn phòng liền thấy một đám người đang vây quanh bàn luận về quyền tạp chí, anh liếc mắt về phía cuốn tạp chí, trang bìa là Tề Lâm.

“Nếu không muốn đi làm, trực tiếp đưa đơn từ chức thì có thể rời đi.”

Trình Hoài lạnh lùng nói xong, xoay người vào văn phòng. Nhìn bóng dáng đại boss, đám người vừa rồi còn vây quanh cùng nhau nhanh chóng tản ra về vị trí của mình. Lúc đại boss tức giận, khuôn mặt đẹp trai bày ra kia lại biến thành màu đen, mặc dù không ảnh hưởng đến khuôn mặt đẹp, nhưng cũng khiến người ta nhìn thấy mà nơm nớp lo sợ. Hơn nữa, vào ngày thường, lúc anh không tức giận, khuôn mặt luôn mỉm cười lịch sự điềm đạm, dù vậy, không biết có phải do khí chất hay không, mà luôn khiến cho người ta có cảm giác không thể đến gần, cao quý lạnh nhạt, không tức giận nhưng có cảm giác tôn nghiêm.

Quả thực, boss chỉ dành để thờ phượng.

Trở lại văn phòng, ngồi trên sô-pha, Trình Hoài hơi hơi nhắm mắt, trong đầu tất cả đều là khuôn mặt Tề Lâm, suy xét nhiều lần cuối cùng liền gọi điện thoại cho Tề Lâm.

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện đi.”

Trình Hoài lại có thể chủ động gọi điện thoại cho cô, Tề Lâm nhìn trên màn hình nhảy lên cái tên quen thuộc nhưng cũng xa lạ kia, cười chua xót. Xem ra, quả thực đối với người vợ là mình đây anh rất dễ bụng, sau khi biết cô và Lục Lê gặp mặt thì rối loạn, kiềm chế không được muốn gặp cô.

12:50 phút, trong sảnh café Thiên Thủy.

Sau khi ly hôn nửa năm trước, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Tề Lâm trang điểm tinh tế, đồ trang sức trang nhã, áo khoác là bộ Chanel mới nhất, áo T-shirt Dior, quần bò ôm sát người, thời thượng và tỏa sáng. Nhìn chồng cũ trước mặt mặt không chút thay đổi nhìn mình, cô cười chua xót: “Chúng ta kết hôn năm năm, ở riêng năm năm, trong năm năm này, em hẹn anh bao nhiêu lần anh từ chối bấy nhiêu. Em còn nghĩ đời này chúng ta không có cơ hội mặt đối mặt uống cà phê, không nghĩ tới, hôm nay anh lại có thể chủ động hẹn em.” Cô nói xong đột nhiên cười lạnh hai tiếng: “Anh hẹn em, em liền tới gặp anh, có phải rất dễ mặt hay không?”

Trình Hoài không tiếp lời cô, chẳng qua chỉ nghiêm túc nhìn cô, thần nhiên mở miệng: “Tề Lâm, không cần cố chấp như vậy, anh hi vọng em có thể hạnh phúc.”

“Hạnh phúc? Hạnh phúc của em chính là nhìn thấy anh hạnh phúc.” Tề Lâm uống một ngụm cà phê, cười tao nhã: “Anh yên tâm, em sẽ không nói nhiều lời trước mặt Lục Lê. Lần này em tìm cô ấy thiết kế căn nhà, chẳng qua là tò mò bộ dạng cô gái anh thích trông như thế nào mà thôi, anh không cần suy nghĩ nhiều cũng không nhất định phải hoang mang.”

“Chỉ mong em thực sự nghĩ như vậy.” Trình Hoài thở dài: “Tề Lâm, năm năm này thái độ của anh đã chứng minh tất cả, em thông minh vậy, hẳn là biết cái gì tuyệt đối không thể có được, cho nên, mong em về sau không cần lãng phí thời gian trên người anh, không đáng.”

Năm năm.

Hôn nhân của họ duy trì năm năm.

Nhưng mà, trong năm năm này, Trình Hoài chối từ, không chạm qua cô.

Nói cách khác, cho tới bây giờ, cô 26 tuổi vẫn là một xử nữ.

“Anh còn có chút việc, đi trước.”

Sau khi Trình Hoài nhận điện thoại, đứng dậy rời đi, nhìn bóng dáng Trình Hoài, ánh mắt Tề Lâm kiên định, khóe miệng hơi hơi câu ra. Vì mục tiêu nào đó, cô vứt bỏ sự nghiệp ở nước ngoài để phát triển tại thành phố R...

“Tề Lâm, cô đi đâu thế?” Mặc dù ở bên kia điện thoại nhưng người đại diện của Tề Lâm nôn nóng muốn giậm chân: “Cô mau trở lại đi, cô gây rắc rối rồi.”

“Gây rắc rối?” Tề Lâm vừa nghe điện thoại vừa nhả ra một vòng khói, giọng nói hoàn toàn không kiên nhẫn: “Lúc nữa sẽ về.”

“Điều này không phải là thứ cô muốn sao? Cả ngày không chính đáng dính bên người tôi, không phải muốn khiến tôi ngủ cùng cô sao?” Hắn ta đột nhiên cười dữ tợn “Không cần? Hiện tại cô theo tôi TMD nói không cần? Đến lúc cô thành công hấp dẫn được tôi rồi lại nói không cần? Giả bộ TMD trong sáng cái gì! Tôi đây đồng ý ngủ với cô là để mất tới cô, đùa giỡn với đàn ông kết hôn? Cô đùa nổi sao?”

Trong bóng đêm, một đôi tay to đầy vết đồi mồi béo mập từ sau lưng ôm lấy cô, hắn điên cuồng xé nát chiếc váy dài, mặc cho cô cầu xin tha thứ đủ mọi cách vẫn thờ ơ...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tình Nhân Stockholm

“Đừng—cầu xin ông, đừng mà, a—”

Giản Đồng cuồng loạn khóc lóc kêu gào tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại cô kinh ngạc nhìn mọi thứ quen thuộc xung quanh, cả người run rẩy chùn chùn co quắp trong góc phòng. Con ác mộng này đã quấy rầy cô suốt ba năm nay.

Bên ngoài có tiếng bước chân, sau đó là tiếng chìa khóa mở cửa, tiếp theo là ánh sáng sau khi bật đèn. Tóc tai Giản Đồng bù xù, ánh mắt u ám ngẩn đầu, nhìn thấy bà Lưu quản gia chịu trách nhiệm giám sát, chăm sóc cô, sau khi phá cửa vào thì hung thần dữ tợn nhìn cô.

Nhìn vẻ mặt bà Lưu tràn đầy căm ghét, Giản Đồng ngẩn đầu quét nhìn một vòng phòng ngủ đẹp đẽ xa xỉ này, tuyệt vọng lạnh lùng cười. Mặc dù cô là Giản tiểu thư, là để cho bà Lưu hầu hạ, nhưng trên thực tế, so với cô bà Lưu cường thế hơn. Cũng là, tại đây trong cái biệt thự to lớn đẹp đẽ xa xỉ này, chẳng qua cô chỉ là một con chim hoàng yến bị kẻ khác khinh bỉ mà thôi, huống chi, chim hoàng yến này lại còn cô độc bị đẩy vào lãnh cung.

Nhìn trên mặt Giản Đồng đầy nước mắt, bà Lưu không kiên nhẫn nhún nhún mặt mày, ngáp một cái, lạnh lùng nói: “Giản tiểu thư, cô làm sao vậy?” Thấy Giản Đồng không nói lời nào, bà ta nuốt nước miếng xuống cổ họng, lại oán giận nói: “Ban đêm gào khóc thảm thiết không để cho người khác ngủ à?”

Nói xong, chậm rãi đi tới chỗ Giản Đồng, đổ một cốc nước cho cô, sau đó lúi chúi chặn đang bật kín trên người Giản Đồng xuống, nhanh nhẹn trải ra: “Giản tiểu thư, cô vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, giữ gìn tinh thần thật tốt, chiều mai tiên sinh sẽ về.”

Thấy Giản Đồng vẫn như trước không phản ứng, bà ta không khỏi đề cao giọng, dùng bộ dạng chỉ tay năm ngón nhìn cô: “Giản tiểu thư, tôi có ý tốt nhắc nhở một câu, nếu nghỉ ngơi không tốt, mà ngày mai tinh thần không tốt tiên sinh sẽ tức giận, như vậy, cô lại bị đánh rồi.” Nói xong, đóng cửa, rời đi.

Bị đánh, khi từ này từ trong miệng người giúp việc nói ra, Giản Đồng chỉ cảm thấy lòng tự trọng của bản thân trong nháy mắt tan dã vụn nát, không tự giác bị đánh cho lạnh run, cô ôm lấy cơ thể càng chặt.

Trong lúc lơ đãng liếc mắt tới cuốn tạp chí trên bàn, trên trang bìa là Tề Lâm. Giản đồng nhìn Tề Lâm cười mỉa hoặc trên trang bìa, toàn thân bắt đầu run rẩy, ánh mắt lại hồng lên làm cho người ta sợ hãi. Trong bóng đêm, từ trong góc phòng cô chậm rãi đứng dậy đi tới trước bàn, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một con dao nhỏ, một nhát một nhát rạch lên ảnh chụp của Tề Lâm.

Ba năm trước, những chuyện đã xảy ra trên người cô vốn phải thuộc về Tề Lâm!

Ánh mắt Giản Đồng hung ác, nắm chặt nắm tay, nhìn ảnh chụp bị cô rạch vụn nát không thấy rõ mặt bìa, cô tê liệt ngã trên giường cười u ám, cô từng khổ sở, thì cũng sẽ chặn lại không để cho Tề Lâm được sống dễ chịu.

Ba năm qua, cô phải chịu đựng mọi thứ, cô phải khiến Tề Lâm chịu gấp bội!

Cả phe Thiên Thủy và tập đoàn R&N đều nằm trên mảnh đất thuộc trung tâm thành phố sầm uất nhất, hai nơi cách xa nhau chẳng qua chỉ cách một ngã tư đường. Sau khi nhận được điện thoại của Ivan, Trình Hoài vội vàng ra khỏi cả phe Thiên Thủy, chỉ mất 10 phút đã về tới văn phòng.

Nhìn thấy Trình Hoài vội vã trở về, Ivan đi giày cao gót bước nhanh theo phía sau anh: “Trình tổng, theo như chúng ta biết đối thủ cạnh tranh của ta, tập đoàn Khiết Ưu cũng có kế hoạch thu mua tập đoàn Hương Thắm, hơn nữa nghe nói kinh phí đầu tư bỏ ra thu mua nhiều hơn chúng ta”. Cô dừng một chút “Boss Thiệu Kì Tuyên của họ 4h chiều nay sẽ đi máy bay đến thành phố R.”

Thiệu Kì Tuyên lại có thể vì kế hoạch thu mua mà đến thành phố R, xem ra, lần này đối với tập đoàn Hương Thắm anh ta cũng là tình thế bất buộc.

Tập đoàn R&N, tập đoàn Khiết Ưu, đều là thương nghiệp sản xuất vật dụng tiêu dung phụ trách kinh doanh về thực phẩm và chất tẩy rửa.

Tập đoàn Hương Thắm là xí nghiệp cỡ nhỏ chuyên sản xuất nước hoa là chính. Hương Thắm tuy nhỏ nhưng danh tiếng rất tốt, cho nên cổ phiếu nắm giữ trên thị trường cũng không tồi.

Tập đoàn R&N không có nhãn hiệu sản phẩm về nước hoa, vì để sản xuất ra nhiều dòng sản phẩm phong phú, cho nên một tháng trước Trình Hoài quyết định đưa ra giá cao thu mua Hương Thắm.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng, trong quá trình thu mua lại gặp phải Trình Giảo Kim*, tập đoàn Khiết Ưu cũng đã tiến hành thực hiện thu mua. (*: chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Những kẻ hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giảo Kim)

Lại nói, dòng nước hoa Mê Nhĩ của tập đoàn Khiết Ưu và Hương Thắm là đối thủ cạnh tranh trong thị trường nước hoa, lần này tập đoàn Khiết Ưu thu mua hương thắm hiển nhiên là để giảm bớt người cạnh tranh, nâng cao tỉ lệ nắm giữ thị trường.

Trình Hoài ngồi trên ghế tựa, xoay tròn bút trong tay, kiên định liếc mắt một cái nhìn Ivan: “Đối với ta tập đoàn Hương Thắm là tình thế bất buộc. Nhưng trước mắt chúng ta không nên tăng thêm vốn thu mua.” Một tay anh chơi đùa chiếc bút, tay kia thì gõ xuống bàn rất có quy luật. Ngón tay anh thon dài sạch sẽ, chiếc nhẫn trên ngón áp út rực rỡ sáng láng. “Đối với một xí nghiệp mà nói, lợi ích lâu dài mới là quan trọng nhất, Hương Thắm hẳn là biết đi theo ai mới có thể có khả năng phát triển hơn.”

Ivan gật đầu: “Một lúc nữa tôi sẽ mời tổng giám đốc Hương Thắm đi ăn.”

Nhìn bóng lưng Ivan xoay người rời đi, Trình Hoài xoay ghế dựa nhìn ra ngoài cửa sổ. Thiệu Kì Tuyên về nước, có lẽ chị gái Lục Gia của Lục Lê cũng về nước. Trình Hoài nâng trán, có chút mệt mỏi ngửa mặt trên lưng ghế dựa nghỉ ngơi một lát.

Mới vừa chợp mắt, lại nghe thấy tiếng điện thoại vang lên trong tầm tay, nghe tiếng chuông di động đặc biệt kia, Trình Hoài hạnh phúc cười, tìm lấy di động, nhìn “A Lê của anh” hiện trên màn hình, anh xúc lại tinh thần nhấn phím tiếp nhận cuộc gọi.

“Xin hỏi, người đàn ông đẹp trai nhất giới giang nhất thế giới có phải đi làm ở đây hay không?” Nghe được tiếng cười khê đáng yêu của Lục Lê trong điện thoại, Trình Hoài âm ỉ cười, học theo cách nói chuyện của cô, trịnh trọng nói: “Xin hỏi, tiểu thư xinh đẹp đáng yêu nhất thế giới, có phải đang nhớ đến anh hay không?”

“Ừm...” Lục Lê có ý kéo dài giọng, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Thực ra, em là muốn nhờ người đàn ông giới giang nhất thế giới buổi chiều có thể tới trường học đón Mi Viên một chút.”

Lục Mi Viên, là cháu gái nhỏ của Lục Lê.

Con nhà giàu chính tông, ba cô bé là đại boss của Khiết Ưu, Thiệu Kì Tuyên, mẹ cô bé, Lục Gia, là một nữ cường nhân*, kinh doanh khách sạn, sản nghiệp KTV, ở trong giới thương nhân là một nhân vật đẳng cấp nữ thần hiếm có. (*: chỉ những người phụ nữ có công việc thành công)

Nghe nói, chuyện tình của Lục Gia và Thiệu Kì Tuyên từng có một đạo là giai thoại mà người người tán thưởng ở thành phố R.

Nghe nói, trước đây là Lục Gia yêu Thiệu Kì Tuyên yêu đến sâu sắc, sống chết quấn lấy Thiệu Kì Tuyên hơn cô đến 20 tuổi đuổi tới tay...

Nghe nói, sau khi Thiệu Kì Tuyên cưới cô luôn che chở cô bằng mọi cách...

Nghe nói, sau khi kết hôn, sự nghiệp của Thiệu Kì Tuyên phát triển vùn vụt...

Sau đó, nghe nói, không biết vì sao, vào năm thứ hai sau khi kết hôn hai người liền ở riêng...

Sau đó, năm thứ năm sau khi kết hôn bạn họ li hôn...

Sau khi li hôn, Lục Gia làm việc cương quyết hai lời chưa nói liền đổi lại họ cho Mi Viên.

Lục Gia vì có thể thuận lợi tiến hành công việc, liền giao Mi Viên cho ba mẹ nuôi nấng.

Ngày thường cô nhóc này ở trong kí túc xá của trường, chỉ sau thứ sáu mới có thể về nhà, về nhà ông bà ngoài một hồi sẽ chạy đến nhà Lục Lê. Dần dà, Lục Lê và Trình Hoài dứt khoát chấp nhận cho cô bé thực sự ở nhà họ luôn, dù sao nhóc con chỉ có thứ bảy chủ nhật mới trở về, không nói tới việc này không ảnh hưởng tí nào tới quan hệ hai người, mà còn thường xuyên tăng thêm tiếng cười cho cuộc sống của họ.

“Đêm nay lại phải tặng ca à?” Giọng nói của Trình Hoài rất dịu dàng: “Đợi anh thu xếp cho Mi Viên xong xuôi, anh sẽ đi đón em.”

“không chừng lúc anh đưa Mi Viên về nhà thì em cũng đã trở về rồi.” Lục Lê cười nhẹ nhàng, một tay đang viết vẽ trên bản thiết kế: “Em đang trau chuốt bản thiết kế cuối cùng cho Tề Lâm, sau khi hoàn thành thì giao lại cho cô ấy là ok.”

Nghe thấy cái tên Tề Lâm, Trình Hoài miễn cưỡng cười, sau đó liên tục dặn dò cô về nhà sớm rồi mới cúp điện thoại.

Gần đây mí mắt thường hay nháy dử dỗi, tâm tình thì bức bối bất an, Trình Hoài biết, có một số việc có thể giấu diếm trong chốc lát, nhưng không thể lừa được cả đời. Anh châm một điếu thuốc, thở dài thật sâu, vòng khói lượn lờ. Hiện tại anh bỗng nhiên không biết bản thân nên làm thế nào, anh muốn thắng thắn, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tín nhiệm của Lục Lê đối với anh, những lời muốn thắng thắn nói ra kia lại thực sự nói không nên lời. Cho nên anh chỉ có thể cầu nguyện, có một số việc, vĩnh viễn là bí mật mới tốt.

Sau khi tan học, Lục Mi Viên đeo cặp sách cười cười cũng đám bạn nhỏ nói chuyện ầm ĩ ra khỏi cổng trường, khi nhìn thấy chính là Trình Hoài đến đón mình, cô nhóc lại có thể trực tiếp bỏ mặc đám bạn nhỏ bên cạnh, một mình chạy nhanh như bay lao vào trong lòng Trình Hoài.

“Ba ba, con nhớ ba chết mất.”

“Ngoan à.” Trình Hoài ôm lấy cô bé, cưng chiều cạo cạo cái mũi nhỏ của cô, “Tuần lễ này có nghe lời không?”

Lục Mi Viên ngoan ngoãn gật đầu: “Rất nghe lời.”

“Ừ, thế thì bây giờ vẫy tay chào tạm biệt các bạn học của con đi.”

Lục Mi Viên ngày thường nghịch ngợm gây sự đủ kiểu sau khi nghe xong lời Trình Hoài nghiêm túc gật đầu, vẫy tay với đám bạn nhỏ, sau khi hô một tiếng tạm biệt ngọt ngào như thực nữ thì cô bé được Trình Hoài bế lên đặt vào ghế phụ ô tô như một con thú cưng.

“Ba ba, ba thật đẹp trai.” Lục Mi Viên nhìn Trình Hoài bên cạnh, háo sắc thè lưỡi.

Không sai, mê trai là bản tính của con gái.

4h chiều máy bay của Thiệu Kỳ Tuyên từ thành phố Y đến thành phố R.

Cũng 4h chiều, máy bay của Lục Gia từ thành phố U đến thành phố R.

Điều này không phải do oan gia ngõ hẹp, mà do Lục Gia tận tâm hành động. Mặc dù họ đã ly hôn, tài sản hay những thứ khác đều đã phân chia rõ ràng, nhưng mà vấn đề về quyền nuôi nấng Lục Mi Viên hai người còn chưa đạt được nhất trí. Vì sợ Thiệu Kỳ Tuyên về nước bất cóc, lôi kéo Lục Mi Viên mang ra nước ngoài nơi đất khách quê người, cho nên, lúc nào Lục Gia cũng chú ý tới nhất cử nhất động của Thiệu Kỳ Tuyên, ắt phải bóp chết ý đồ tiếp cận Mi Viên của anh ta từ trong nội.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp hẳn là khi đi ra khỏi trạm, ở chỗ rẽ họ ngẫu nhiên gặp mặt.

Nhìn người bên cạnh một thân toàn các nhãn hiệu lớn, phong cách sang trọng lạnh lùng, tình trạng của Lục Gia rất tốt, Thiệu Kỳ Tuyên mỉm cười: “Lục Gia, đã lâu không gặp.”

Lục Gia không tiếp lời, chẳng qua chỉ đánh giá Thiệu Kỳ Tuyên trên dưới một phen. Không biết có phải do phóng túng quá độ hay không, túi mắt rất sâu, làn da rú xuống nghiêm trọng, vốn là tuổi tác của anh ta cũng lớn nên lúc này trông càng già đi rất nhiều, nhưng cũng may đáng người được chăm sóc nên cũng không tệ lắm, chứng kiện bộ dạng Thiệu Kỳ Tuyên như vậy, Lục Gia đột nhiên vui sướng khi người khác gặp họa, như để trút cảm giận mà cười u ám.

“Gia Gia, chúng ta đến quán cà phê ngồi một chút đi.”

“Ngồi một chút? Hừ.” Lục Gia cười khê: “Chỉ sợ là có mục đích khác?”

“Gia Gia, em suy nghĩ nhiều rồi.”

“Suy nghĩ nhiều? Cùng một chỗ với anh năm năm, anh là hạng người gì tôi còn không rõ hay sao? Đối với người không có giá trị lợi dụng, căn bản là anh chẳng thêm cho người ta lấy một giây đồng hồ.” Lục Gia nhìn anh ta, đột nhiên nghi ngờ như cơn mây: “Năm đó dứt khoát ly hôn tôi như vậy, hẳn là anh đã tìm được người con gái kế tiếp có thể vướng phu rồi. Tôi đoán là cô gái kia chắc hẳn là mắc chứng bệnh Stockholm, nhưng mà đã có tướng vướng phu, vậy sao anh không dứt khoát cưới cô ta luôn đi?”

Cái gọi là khuôn mặt có tướng vướng phu, vĩnh viễn là sự đau thương của Lục Gia...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Con Quỷ Nhỏ Lạnh Lợi

Khi Lục Lê về đến nhà sau khi đã làm xong bản thiết kế, Trình Hoài đang đeo tạp dề nấu cơm trong bếp, còn nhóc con Lục Mi Viên thì an phận không ầm ĩ, không nhao nhao trốn ở góc phòng đang xếp gỗ chồng chất.

Mi Viên thích ăn đồ ăn vặt, cho nên khi về nhà, Lục Lê đặc biệt mua một đồng lớn đồ ăn Mi Viên thích từ cửa hàng cách đó nửa cây. Sau khi cởi áo khoác, cô đi đến trước mặt Mi Viên, ngồi xổm xuống, quơ quơ đồ ăn trước mặt cô bé. Vốn tưởng rằng nhìn thấy đồ ăn cô nhóc sẽ cực vui vẻ, ai ngờ Lục Mi Viên lại rất vô tâm vô phể trừng mắt nhìn cô một cái: “Đi nhỏ, kính nhờ đi đi xa chút, đừng quấy rầy cháu chơi nữa.” Dứt lời, cô bé liếc mắt nhìn đồ ăn vặt trong tay Lục Lê một cái, bĩu môi: “Ba ba đã mua cho cháu rồi, đi chỉ lãng phí tiền thôi.”

“À?” Cô chán chường chạm vào cái mũi tiểu nha đầu trước mặt. Lục Lê tức giận đứng dậy xoay người thì thấy Trình Hoài đã nấu xong, đang đặt từng món ăn lên bàn.

“Ăn cơm thôi, ba ba thật sự có thể nấu ngon.” Lục Mi Viên ngửi thấy mùi cơm, buông xếp gỗ trong tay rồi chạy như một con gió vào toilet rửa tay, sau đó trở lại ngồi xuống trước bàn ăn.

Trình Hoài tuyệt đối là người đàn ông chuẩn mực nhất, không nói tới sự nghiệp thành công lại yêu thương bà xã, còn có tay nghề nấu nướng đồ ăn rất tốt. Lục Lê và một miếng cơm vào miệng, nhìn Trình Hoài ngồi đối diện, cô thỏa mãn nháy mắt với anh mấy cái. Trình Hoài ngầm hiểu, âm áp cười với cô.

Lục Mi Viên ngồi giữa hai người, nhìn hai người mặt mày đưa tình, bĩu môi trừng mắt liếc Lục Lê một cái, đột nhiên mở miệng nói: “Lục Lê, chờ cháu trưởng thành còn đi thi hoa tàn ít bướm, đến lúc đó, ba ba sẽ chỉ còn có cháu thôi.”

Hoa tàn ít bướm? Đây... Lục Lê trừng mắt liếc cô bé một cái: “Đừng có nói không, ngoan ngoãn ăn cơm đi. Còn nữa, cháu nhớ kỹ, người này không phải ba cháu mà là dượng nhỏ.”

“Ba ba ba ba ba ba.” Lục Mi Viên thờ phỉ phỉ liên tiếp hô vài tiếng ba ba, sau đó để xác định lại còn khẳng định: “Ba chính là ba ba của cháu.” Sau khi khẳng định xong, cô nhóc bĩu môi đi chuyển ghế dựa ngồi bên cạnh Trình Hoài: “Ba ba con đang thích một cái máy chơi game, ba mua cho con được không?”

“Được.”

“Ba ba cuối tuần có một cuộc thi Piano, ba đi cùng tiếp thêm sức mạnh cho con được không?”

“Được.”

Nhìn Trình Hoài dứt khoát đồng ý, Lục Mi Viên kiêu ngạo nháy mắt với Lục Lê mấy cái. Lục Lê nhướn mày ghen tị nhìn Trình Hoài: “Không nên quá yêu chiều đứa trẻ nào đó.”

“Lục Lê, cháu ngửi thấy mùi dấm chua nồng đậm.” Con quỷ nhỏ lanh lợi Lục Mi Viên nhìn Lục Lê kéo dài mặt, đành phải thề lời: “Đi yên tâm, không được bắt nạt chồng của đi nhỏ, Lục Mi Viên sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Lục Lê nghe xong lời cô nhóc nói, khòe miệng hơi co lại...

Ăn cơm xong, Trình Hoài và Mi Viên cùng nhau chơi đùa âm ỉ, Lục Lê bị gạt sang một bên, đành phải mở máy tính làm kết xuất đồ họa*. Mới khoảng 8h30, nhóc con Lục Mi Viên này lại có thể ngủ rồi, Trình Hoài cẩn thận bế cô bé trở về phòng ngủ, sau đó đi tới bên cạnh Lục Lê, lẳng lặng ngồi xuống chống cằm nhìn cô trước mặt. (* tiếng Anh: rendering, gọi tắt là kết xuất, là một quá trình kiến tạo một hình ảnh từ một mô hình hoặc một tập hợp các mô hình thành một cảnh phim hoặc hình ảnh nào đó bằng cách sử dụng phần mềm máy tính)

Lục Lê liếc anh một cái, sau đó lại nhìn cốc nước trên bàn, đưa mắt ra hiệu yêu cầu anh. Trình Hoài ngầm hiểu, cầm cốc nước đi vào bếp rót đầy nước cho cô.

“Đại nhân, ngài uống từ từ.” Trình Hoài đặt cốc nước xuống trước mặt cô, sau đó đi ra phía sau ôm lấy cô, tựa cằm trên vai cô, tủi thân nói: “Đại nhân, đã lâu rồi chúng ta không ra ngoài đi dạo.” Cả người anh vòng quanh ôm lấy cô, hơi thở dễ chịu trên người anh như thấm vào gan ruột.

“Ừm?” Lục Lê nhú mày liếc anh một cái, đóng máy tính lại: “Vậy tiện thể bây giờ đi luôn.”

Ánh trăng sáng trong, gió nhẹ hiu hiu thổi.

Hai người tay trong tay đi dạo trong công viên gần đó, bây giờ mới chỉ 9h nên công viên tương đối náo nhiệt. Lục Lê đúng là một người rất dễ hài lòng, lúc này, nhìn đám người ồn ào âm ỉ, cảm nhận được Trình Hoài đang nắm chặt tay mình, khòe miệng cô cười đến đào dạt.

Khi điện thoại của Lục Gia gọi tới, Lục Lê đang bắt chước người yêu nhỏ bên cạnh, dùng đi động chụp ảnh tự sướng của hai người, nghe tiếng điện thoại vang lên, Lục Lê hậm hực tiếp máy.

“A Lê, hôm nay chị đến thành phố R, ngày mai cuối tuần em không đi làm thì đi dạo phố với chị, không cần đưa Mi Viên theo. Tám rưỡi sáng, khách sạn quốc tế, không gặp không về.” Ngụ ý không được phép khước từ, Lục Lê còn chưa nhận lời, Lục Gia đã hai lời chưa nói cúp điện thoại. Không biết có phải do làm nữ cường nhân đã lâu hay không, mà từ trước đến nay cô làm việc luôn quyết đoán mạnh mẽ, cư xử với em gái nhà mình cũng chẳng khác gì với nhân viên.

Bị ngắt điện thoại, cảm giác muốn nói lại thôi thật khó chịu, Lục Lê u oán nhìn Trình Hoài, kêu khóc một tiếng: “Kế hoạch ngủ nướng ngày mai của em lại bị nhờ rồi, tám rưỡi sáng phải đến khách sạn quốc tế.” Sau khi kêu gào xong, cô liếc mắt nhìn Trình Hoài một cái: “Chị em đến đây, anh gặp nạn rồi.”

Cũng không biết có phải do tính khí bất hòa hay không, mà Lục Gia không thể nào thích Trình Hoài. Một tuần mà Lục Lê và Trình Hoài vừa mới bắt đầu

gặp gỡ kia, Lục Gia đã tìm mọi cách gây khó dễ. Lúc nghe nói Lục Lê và Trình Hoài mới hẹn hò được một tuần đã đi đăng kí kết hôn, cô ấy lại nổi trận lôi đình tìm gặp anh, lập lời thề cảnh cáo, nếu như sau khi kết hôn dám bắt nạt Lục Lê, như vậy cô nhất định sẽ không bỏ qua cho anh. Mặc dù lúc ấy hành động của Lục Gia khiến anh rất khó chịu, nhưng nghĩ tới cô là chị gái của Lục Lê, hơn nữa không thể nghĩ ngờ cô làm như vậy là để bảo vệ Lục Lê, cho nên anh cũng không nổi nóng, chỉ mỉm cười với cô, hứa hẹn sẽ yêu thương Lục Lê cả đời.

“Yêu Lục Lê cả đời? Nói thì thật dễ nghe, nhưng cả đời là dài bao nhiêu cậu có biết không? Cả đời cậu gặp gỡ bao nhiêu cô gái tốt hơn Lục Lê cậu có biết không? Không cần hứa hẹn với tôi cái gì mà cả đời vô tích sự ấy, cậu chỉ cần không phụ lòng với trách nhiệm của chính mình, ánh mắt ngay thẳng, tâm ngay thẳng, hiểu về quý trọng là được rồi!”

Sao anh không hiểu thế nào là quý trọng? Lục Lê là cô gái duy nhất mà từ nhỏ đến lớn anh động tâm, là người duy nhất mà anh muốn nắm tay cùng nhau bước đi trong cuộc đời này.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Lục Lê khua tay trước mắt anh, đến khi Trình Hoài khôi phục lại tinh thần liền kéo cánh tay anh: “Chúng ta đến bên hồ một lúc đi.”

Ở bên hồ, cảm giác gió thổi tới rất thoải mái. Hai người ngồi trên ghế cạnh hồ, Lục Lê quay đầu nhìn Trình Hoài một cái, hình như anh có tâm sự, mặc dù vẫn cười với cô, nhưng nụ cười ấy lại gượng gạo và khổ tâm. Cô đoán, có lẽ là do chị gái trở về...

“A Hoài, đừng nghĩ chị em quá hung dữ, không giống phụ nữ, thật ra, chị ấy cũng không dễ dàng gì...” Lục Lê nói xong, nhẹ nhàng tựa đầu trên bờ vai anh, giọng nói cô nhàn nhạt, rất nhẹ nhàng: “Sau khi chị em kết hôn với Thiệu Kì Tuyên thì định cư tại Pháp. Em nhớ có một lần, em đến Pháp chơi, ở lại nhà chị. Vào một buổi tối, chị và Thiệu Kì Tuyên cãi nhau âm ỉ, sau khi tranh cãi xong, hai lời chưa nói chị tức giận liền kéo em bỏ nhà đi. Tiếc là ngày đó đi quá nhanh, cả hai đều không mang theo tiền, cứ như vậy trôi giạt trên đường phố nước Pháp cả một đêm. Cho đến nay em đều thích cảnh đêm của thành phố, hơn nữa còn có chị gái bên cạnh, em không biết dạo chơi bên ngoài một đêm thì có gì tồi tệ, nhưng đêm đó chị lại ôm em khóc, nói xin lỗi em, khiến em không có nơi nào để đi, phải ở bên ngoài...”

“A Lê, hiện tại chị mới hiểu được, đàn ông đều TMD không đáng tin cậy, chị nhất định phải mua một căn phòng lớn cho chính mình, như vậy, lúc bỏ nhà đi sẽ không phải không có chỗ ở, cũng sẽ không khiến em phải tồi tệ.” Một đêm đó, lần đầu tiên Lục Lê nghe thấy Lục Gia chửi thề tục, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Gia khóc thê thảm đến như vậy...

Dường như, kể từ ngày đó, chị cô bắt đầu cuộc đời của một nữ cường nhân.

Thực ra, Lục Lê cũng không nói gì, đêm đó Thiệu Kì Tuyên lạnh lùng âm hiểm nhìn Lục Gia: “Cô ăn của tôi, uống của tôi, dùng đồ của tôi, có tư cách gì cãi nhau với tôi? Tốt nhất cô rút đi, mang theo em gái yêu của cô rút luôn đi! Tất cả mọi thứ nơi này đều thuộc về tôi, không được mang đi.”

Tối hôm đó cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt ghê tởm của một người đàn ông, lần đầu tiên biết một người đàn ông có thể tuyệt tình như vậy...

Giọng nói của Lục Lê có chút run rẩy, Trình Hoài nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ bờ vai cô.

Mặc dù cô chỉ nhẹ nhàng băng quơ, thực ra đang nói tới quá trình thay đổi của chị cô, nhưng Trình Hoài biết chuyện của Lục Gia nhiều ít sinh ra bóng ma cho Lục Lê, nếu không cô sẽ không tiếc nuôi bán căn nhà trọ trước kia khi còn độc thân.

Sau khi gả cho Trình Hoài, cô dọn vào biệt thự lớn của Trình Hoài, để tránh lãng phí tài nguyên, Trình Hoài khuyên Lục Lê nên bán căn nhà trọ nhỏ đi, nhưng bất luận thế nào Lục Lê cũng không bán...

“Này, nhà trọ đó tuy nhỏ, nói thế nào cũng là chỗ an lạc trước đây của em. Quan trọng hơn là, lỡ như có một ngày chúng ta cãi nhau, anh khiến em phải bỏ ra ngoài, em còn có thể trở về với cái tổ của mình chứ.”

Lúc ấy, anh còn tưởng cô chỉ nói thế thôi...

“A Lê.” Trình Hoài nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Tin tưởng anh.”

Vừa rồi cô còn đang kiềm nén cảm xúc, nhưng khi thấy Trình Hoài trịnh trọng nói “Tin tưởng anh” Lục Lê xi cười lên tiếng. Đôi khi, ba chữ “tin tưởng anh” còn có giá trị hơn ngàn vạn lời “anh yêu em”.

“Tê Lâm, cô phải nhớ rõ, mặc dù cô rất có tên tuổi, nhưng truyền thông Mĩ Hệ của chúng tôi có thể thuận lợi thổi phồng lên một người thì cũng có thể dễ dàng làm biến mất đi một người. Cô còn muốn tiếp tục nhận được nâng đỡ, vậy thì việc cô phải làm đó là ngoan ngoãn nghe lời.” Đại boss của Truyền thông Mĩ Hệ, Hàn Hữu Thanh ngồi trên ghế, cũng không ngẩng đầu lên chỉ lật xem tạp chí, trên mặt anh tuân là sự lạnh nhạt không chút thay đổi: “Tất nhiên, chỉ cần một ngày ở Mĩ Hệ của chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho quý tộc ngầm hay gì đó có thể phát sinh.”

Lúc Tê Lâm chụp hình quảng cáo, cô chưa xin phép một ai đã tự mình rời đi nhiều giờ liền, làm cho nhiếp ảnh gia Văn Bác Hoa chụp hình cho cô rất tức giận, trực tiếp khiển trách cô không có đạo đức nghề nghiệp.

Phải biết rằng Văn Bác Hoa là người sáng lập ra studio beauty7 nổi tiếng, cũng là nhiếp ảnh gia số 1 trong giới, danh tiếng của anh ta như sấm bên tai. Anh ta không chỉ là nhiếp ảnh gia được rất nhiều ngôi sao chỉ định, mà nhiều năm qua còn không ngừng hợp tác với tạp chí vip hàng đầu, chụp ảnh cho trang bìa của vô số tạp chí. Bởi vậy, từ trùm giải trí cho tới các minh tinh đều ít nhiều phải nể mặt.

Sau khi Tề Lâm biết thân phận của anh ta, cô khiêm tốn nhận lỗi, tỏ vẻ tự trách với hành động bỏ đi nhiều giờ của mình. Văn Bác Hoa thấy Tề Lâm xuống mình như vậy, liền lên mặt...

Chỉ thấy anh ta đắc ý tìm ghế ngồi xuống, ngẩng đầu chân bắt chéo, như kẻ bề trên nhìn Tề Lâm: “Tôi hơi khát nước, không biết có thể làm phiền người nổi tiếng rót giùm ly nước.”

“Ngài chờ một chút.” Từ trước đến nay Tề Lâm luôn biết co biết duỗi, trước đây ở nước ngoài phát triển còn phải chịu uất ức hơn thế này nhiều, cô đã quen, chút khó dễ thế này cũng chả là cái gì.

Nhưng mà, khi Tề Lâm bung ly nước tới bên cạnh anh ta, Văn Bác Hoa lại đột nhiên bắt lấy tay cô.

“Hai tay này thật xinh đẹp.” Văn Bác Hoa cười toe toét bị ổi ném ánh mắt với Tề Lâm: “Buổi tối đến nhà tôi thảo luận cơ thể người ta thực.”

Cơ thể người ta thực? Điều này thực sự quá trần trụi. Trần trụi. Ám chỉ trắng trợn, Tề Lâm hừ lạnh một tiếng, rút tay về, trịnh trọng nhìn anh ta: “Anh nên tự trọng.”

“Tự trọng? Tôi thấy người cần tự trọng là cô.” Tầm mắt Văn Bác Hoa cố ý chuyển tới nơi váy ngắn của Tề Lâm: “Không biết đã đen thành bộ dạng gì nữa? Còn giả bộ thuần khiết trước mặt tôi.”

Đối với kiểu nói chuyện bỉ ổi của người này, ý nghĩ lúc này của Tề Lâm chính là: hắt cốc nước.

Ngay sau đó, cô làm theo.

Thế là, cô hoàn toàn chọc giận một anh trai trong giới nhiếp ảnh...

Tề Lâm đứng bên hồ nhìn sóng xanh dập dềnh trong hồ nước, khó chịu trong lòng nhất thời giảm đi rất nhiều. Cô hít một hơi thật sâu, xoay người chuẩn bị về nhà, lại nhìn thấy Lục Lê và Trình Hoài đang đi tới trước mặt...

“Tề tiểu thư, gặp cô ở đây, thật trùng hợp.”

(Nam thứ đã lên sàn :3)

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vợ Trước, Đương Nhiệm... (1)

Gặp Tề Lâm dưới tình huống này, Trình Hoài có chút xấu hổ. Bởi vì Lục Lê ở bên, cho nên để tránh lộ ra sơ hở anh đành phải cười lịch sự với Tề Lâm. Anh cười rộ lên rất đẹp, viền môi mím mỏng lại, khoe miệng gương lên tạo nên một độ cong dịu dàng.

Nhìn anh cười với mình, mũi Tề Lâm đột nhiên chua xót. Cô cũng không biết đó là tủi thân hay là đau khổ trong lòng.

Sau khi Trình Hoài thoáng cười lễ độ với cô, toàn bộ tầm mắt anh đều dừng trên người Lục Lê.

Cô chú ý thấy, vốn là Lục Lê kéo cánh tay anh, nhưng sau khi nhìn thấy cô, Trình Hoài nhẹ nhàng đẩy tay Lục Lê đang khoác trên tay mình ra, đổi lại là anh thân thiết ôm lấy thắt lưng Lục Lê, động tác này vô cùng dịu dàng và đầy quan tâm.

Nhìn ánh mắt người đàn ông mình yêu từ nhỏ đến lớn chỉ tập trung trên người phụ nữ bên cạnh, người đàn ông mà nửa năm trước vẫn là chồng trên danh nghĩa của mình, không những thế hai người trước mắt thoát nhìn còn rất xứng đôi, ngon lửa ghen tị trong lòng cô từ từ chà xát thối bùng lên. Để có thể không chế được cảm xúc kích động của mình, Tề Lâm cắn chặt môi, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

Lúc này cô cười đến rức rở với Lục Lê, người trước nay cô không thấy đáng ghét. Cô thật sự không biết rốt cuộc Trình Hoài coi trọng điểm nào nhất của Lục Lê. Cô mời Lục Lê làm thiết kế, không phải chính là muốn xem Lục Lê có chỗ nào so được với mình? Nhưng sau khi tiếp xúc cô mới biết được, Lục Lê này không chỉ làm ra những bản thiết kế đẹp, mà tính cách so ra cũng lễ độ nhã nhặn, thường hay mỉm cười, nhưng phong cách ăn mặc xem ra cũng không quá thời thượng. Cô gái như vậy mỗi ngày trên đường đều có ngàn vạn người.

Cho nên cô thật sự rất không cam lòng.

Tề Lâm hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt tâm trạng mỉm cười với Lục Lê: “Thật trùng hợp quá.” Nói xong tầm mắt chuyển đến người Trình Hoài, khẽ nhưn mày: “Vị này chính là tiền sinh Trình Hoài phải không?” Thấy Lục Lê gật đầu, Tề Lâm tươi cười như hoa đi tới bên cạnh anh, vươn tay cười tự nhiên với Trình Hoài: “Xin chào, tôi là Tề Lâm. Trăm nghe không bằng một thấy, nghe nói Trình tiền sinh vô cùng anh tuấn xuất sắc, hôm nay vừa gặp

quả nhiên không sai.”

Nhìn cô vươn tay, lại liếc nhìn Lục Lê bên cạnh một cái, Trình Hoài nhú mồm, lịch sự bắt tay cô: “Chào cô.”

Những lúc thế này phụ nữ đều có tâm lý so sánh đồ kị, đặc biệt khi bên cạnh người mình yêu, dù sao vẫn muốn tất cả những người khác phải khác đều kém hơn mình, để người mình yêu biết rằng mình mới là người ưu tú nhất.

Người đàn ông như Trình Hoài, hơn ba mươi tuổi – độ tuổi hoàng kim, bề ngoài cao lớn anh tuấn, gia cảnh hậu đãi, nho nhã lịch sự, đặt ở đâu cũng đều sáng lấp lánh như vàng. Tề Lâm cười mím nhìn Lục Lê, cô không tin, khi một người phụ nữ đứng trước mặt chồng cô còn rực rỡ hơn cô, cô sẽ không cảm thấy nguy cơ hay tự ti.

“Xem ra hai người rất xứng đôi.” Tề Lâm vui đùa nói với Lục Lê, giọng điệu giống như nói với bạn bè đã quen biết nhiều năm, “Kiến trúc sư Lục, cô thật sự rất may mắn, nhìn tôi xem, vì vóc dáng rất cao nên tìm bạn trai chính là một vấn đề.” Dứt lời, cô ta cố ý lại gần Trình Hoài một chút, giọng điệu vẫn như trước, như một người bạn: “Không biết Trình tiên sinh cao bao nhiêu? Nhìn ra là 1m82, tôi cao như vậy đứng một chỗ với Trình tiên sinh cũng rất hợp. Ài, xem ra sau này tôi phải chiều vào Trình tiên sinh để tìm một người giống vậy.” Tùy tiện nói xong, Tề Lâm liếc nhìn Lục Lê một cái: “Cô xem, chúng tôi cao như vậy có phải rất hợp không?”

Bên cạnh Tề Lâm 1m78, cô chỉ có 1m64 mà lúc này cô còn đi giày đế bằng nên trong nháy mắt Lục Lê như biến thành mẩu vụn.

Bên cạnh Tề Lâm 1m78, Trình Hoài 1m82 đứng chung một chỗ với nhau thực sự rất hợp. Không chỉ so về chiều cao, mà về khí chất cũng rất hợp, rất có cảm giác nam thần nữ thần khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Tề Lâm để ý thấy sắc mặt Lục Lê có chút khó coi, vì thế trong lòng cười đắc ý, nhưng bề ngoài vẫn vẫn đậm phong khinh* như trước, hơi hơi câu khéo miệng: Đề đánh bại đối thủ, trước hết nhất định phải tấn công vào tâm lý của cô ta, khiến cô ta cảm thấy khủng hoảng và tự ti, khi đã thấy khủng hoảng và tự ti, cô ta sẽ nghĩ ngợi lung tung nghĩ thần nghĩ quỷ... (*: Nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.)

“Chúng tôi còn có việc đi trước. Tạm biệt.” Trình Hoài nhú mồm trùng trùng nhìn Tề Lâm một cái, lịch sự nói xong liền kéo Lục Lê rời đi.

Chỉ có điều mới đi được 20 thước, Lục Lê đột nhiên ngừng bước, liếc mắt nhìn Trình Hoài, nhỏ giọng nói: “A Hoài, cồng em được không?”

Trình Hoài gật đầu, ngồi xổm xuống. Lục Lê nhanh nhẹn bò lên lưng anh, thân thiết ôm chặt cổ anh.

Tề Lâm nhìn bóng lưng hai người, đố kị trong lòng càng nồng đậm.

Lục Lê nằm sấp trên tấm lưng dày rộng của Trình Hoài, nhắm mắt lại nghỉ một chút: Nếu phụ nữ nhận thấy có người có ý định tấn công chồng mình, việc phải làm không phải là tự ti ghen tức rồi cuồng loạn tranh cãi ầm ĩ với ông xã, mà cần phải bình tĩnh làm chút việc để cho người đàn bà kia biết, dù cô ta có xuất sắc như thế nào, vẫn không thể so được với người mà anh hiểu rõ nhất yêu nhất, người đó vẫn là tôi.

Trở về dưới lầu tiểu khu, khi đứng trong thang máy lên tầng, hàng xóm cách vách của họ cũng là một cặp vợ chồng trẻ mới cưới không lâu đang ồn ào tranh cãi chút việc vặt trong sinh hoạt. Lục Lê nghe tiếng hai người họ cãi vã, đột nhiên bật ra một câu: “Thật hạnh phúc.”

“Em nói gì cơ?” Trình Hoài nhú mồm, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

“Không có gì.”

Từ khi họ kết hôn đến giờ, họ vẫn luôn yêu thương lẫn nhau, chưa bao giờ cãi lộn việc gì.

Cuộc sống ấm áp như vậy thật hạnh phúc, nhưng Lục Lê vẫn cảm thấy cuộc sống của hai người như thiếu chút gì đó...

Sau khi về nhà, Lục Lê nhìn đồng hồ, đã 10h, cô hơi mệt muốn đi ngủ, chẳng qua liếc thấy Trình Hoài đang nhìn mình chăm chăm, cô đột nhiên cời giày, ngồi lên sô-pha mở tv xem, trêu tức anh. Đêm nay cô không để anh đạt được ý xấu đâu.

Vợ không đi ngủ, Trình Hoài đương nhiên cũng không ngủ, đành phải đáng thương nhìn cô vài lần, sau đó im lặng ngồi sánh đôi cùng cô xem tạp chí kinh tế tài chính.

Nhìn Trình Hoài chăm chú đọc tạp chí, bỗng nhiên Lục Lê nổi lên ý xấu, muốn giày vò anh. Kết quả là, chỗ ngồi trên sô-pha của cô thay đổi khôn lường, một chỗ cô dựa vào bờ vai anh, một chỗ lại gối lên đùi anh, không biết qua bao lâu, lại chui đầu vào lòng anh, hai chân cô đan chéo đặt trên đùi Trình Hoài, cũng là một cách hưởng thụ rất khác...

Đừng tưởng rằng chỉ có như vậy, cô còn có ý nói chuyện với Trình Hoài, khi nói chuyện miệng cô cố ý tiến đến trước miệng anh. Trình Hoài bị cô làm cho tâm phiền ý loạn, trong lòng ngứa ngáy, dứt khoát buông tạp chí trong tay ra hôn cô. Cô cũng thật ngoan ngoãn để cho anh hôn, nhưng còn chưa hôn được một phút đồng hồ đã bị cô cắt ngang, cô quay đầu tiếp tục xem tv. Từ trước đến nay Trình Hoài đối với cô nói gì nghe nấy, cô không tập trung, anh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cứng chiều trùng mắt với cô một cái rồi lại tiếp tục đọc tạp chí.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Trình Hoài nhìn về phía Lục Lê, cô đã nhắm hai mắt ngủ trong lòng anh. Trình Hoài đành phải bỏ tạp chí xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Sau khi ôm cô, đột nhiên anh ngửi thấy trong không khí có mùi lạ.

Ra sức ngửi ngửi xung quanh, Trình Hoài mới phát hiện ra mùi lạ kia phát ra từ chính trên người mình. Anh cúi đầu, nhìn trên sơ mi đích thực có một mảng nước đọng.

Lục Lê này chảy nước miếng!

Đã chảy nước miếng rồi cô lại còn nhép nhép cái miệng. Trình Hoài ôm vòng lấy cô trong ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, thật muốn cô tỉnh lại rồi giãy vò cô. Nhưng nhìn đồng hồ, nhớ ra 8 rưỡi mai cô còn phải đến khách sạn quốc tế đón Lục Gia, anh đành phải từ bỏ. Anh thật cẩn thận ôm cô về phòng, sau đó cởi quần áo đi tắm rửa sạch sẽ.

Ngon đèn trong phòng ngủ êm dịu xinh đẹp. Anh tắm rửa xong, ngồi trên giường, liếc nhìn Lục Lê bên cạnh đang ngủ say một cái. Trình Hoài nhếch khóe miệng, cầm lấy di động trên bàn đính bụng chụp một tấm người đẹp ngủ say cho cô, lại phát hiện không biết từ khi nào vì hết pin mà điện thoại tự động tắt máy. Anh lấy ra một cục pin khác trong ngăn kéo, khởi động máy, phát hiện có n cuộc gọi nhờ, tất cả đều là điện thoại của mẹ từ nước ngoài xa xôi gọi đến.

Mặc dù hiện tại ở đây là 12h, nhưng vấn đề là sự chênh lệch thời gian, ở bên kia mới 12h trưa. Lo lắng mẹ tìm có chuyện quan trọng, anh đành phải xuống giường đi ra phòng khách.

“Mẹ, vừa rồi đi động hết pin nên không nhận được điện thoại của mẹ.”

“Ừ, a Hoài à, sắp tới mẹ và ba con muốn bay tới thành phố R một chuyến.” Nghĩ đến việc rốt cuộc có thể được gặp con trai mình, giọng nói Vạn Mĩ Quyên không ngừng phấn khởi. Bà dừng một chút, giọng nói ngược lại có chút trầm thấp: “Con và Lâm Lâm thế nào rồi?”

Năm đó Trình Hoài lấy Tề Lâm là bất đắc dĩ, con trai không thích Tề Lâm, bà là mẹ nhìn trong mắt mà nóng ruột trong lòng. Nhưng mà cũng chỉ biết bất lực.

“Bọn con...” Mặc dù trong phòng khách rộng lớn không người, Trình Hoài vẫn như trước theo bản năng đề thấp giọng: “Bọn con đã ly hôn rồi.”

New York, 12h.

Vừa rồi Vạn Mĩ Quyên còn đang ăn cơm, nhìn điện thoại Trình Hoài gọi lại, bà liền cầm điện thoại đi tới sofa gần bàn ăn nghe điện. Sau khi nghe Trình Hoài nói tin tức hai đứa ly hôn trong điện thoại, Vạn Mĩ Quyên chỉ cảm thấy tim bà như nhảy ra ngoài, cuống quýt liếc mắt nhìn Trình Kiều Bá mặt không chút cảm xúc đang ăn cơm trên bàn ăn. Bà đứng dậy nhanh chóng đi vào phòng ngủ, đóng chặt cửa lại.

“Cái gì? Con và Lâm Lâm đã ly hôn?” Vạn Mĩ Quyên hạ giọng nổi giận bật lên một tiếng: “Chuyện khi nào?”

“Năm trước, hơn nửa hiện tại con đã tái hôn rồi, với cô gái mà con muốn dùng sinh mệnh của mình để yêu thương.”

“Cái gì?” Vạn Mĩ Quyên kinh ngạc há to miệng, giây lát sau mới kiên định nói: “A Hoài, bất cứ khi nào mẹ cũng luôn đứng về phía con, mẹ hiểu cũng ủng hộ sự lựa chọn của con.” Bà dừng một chút, bất đắc dĩ thở dài: “Nhưng mà ba con và bà nội con vẫn luôn nhận định Tề Lâm. Lần này mẹ và ba về nước, nếu ba con biết con và Tề Lâm ly hôn nhất định sẽ nổi trận lôi đình... Ai, a Hoài, cho dù thế nào, con đều phải nhớ rõ, ở trước mặt ba, con nhất định phải nói chuyện thật hòa thuận, không được tranh cãi với ba, ba con lớn tuổi rồi.” Giọng điệu của bà tràn đầy bất đắc dĩ, ở bên kia Trình Hoài nhìn không được trực tiếp gạt đầu.

“Mẹ, mấy năm nay ông ấy có đối tốt với mẹ không?”

“Tốt hơn nhiều.” Vạn Mĩ Quyên cười chua xót: “Ở bên kia chắc là đêm khuya rồi, con còn chưa ngủ, đứa trẻ này...”

Cô từng rất có tiềm năng trở thành một nghệ sĩ dương cầm. Từ nhỏ cô đã học đàn dương cầm, năm mười tuổi từng đạt giải nhất trong cuộc thi đàn dương cầm thành phố. Khi học đại học, vì trình độ đàn dương cầm rất tốt, cô trở thành cục cưng của trường, là đối tượng hâm mộ của nữ sinh, là đối tượng theo đuổi tán tụng của nam sinh. Những ngón tay cô tươi đẹp, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, đôi mắt to, thích mặc trang phục màu trắng. Mọi người đều nói cô rất đẹp, rất tinh khiết...

Người thanh thuần tốt đẹp đó lẽ ra nên có một cuộc đời thanh thuần tốt đẹp,... nhưng lại bị Tề Lâm làm hỏng...

Khi bà Lưu mở cửa vào nhà, Giản Đồng đang mặc một bộ áo váy màu trắng, thẳng lưng ngồi trong phòng ngủ đàn dương cầm phát ra những tiếng ting tang. Nhìn bộ dạng say mê của cô, bà Lưu khinh thường bĩu môi, sau đó lạnh lùng nói: “Giản tiểu thư, tiên sinh rất nhanh sẽ về đến nhà, cô nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi.”

Tắm rửa thay quần áo đợi thị tắm*. Giản Đồng gạt đầu, sau đó nghe thấy bà Lưu đóng cửa “phịch” một tiếng rồi đi. (*: hầu ngủ. Tớ không tìm được từ thay thế cho từ này trong truyện hiện đại)

Hơi nước lượn lờ, khi Giản Đồng trần trụi trực tiếp đi ra từ phòng tắm, liền bị một đôi tay to nhiều đốm đồi mồi ôm lấy từ phía sau, sau đó nặng nề ném cô lên giường.

Nhìn Thiệu Kì Tuyên sắp 50 tuổi, đã có thể làm ba của mình, Giản Đồng chỉ cảm thấy trong dạ dày như có một trận cồn cào sóng gió...

Nhưng mà, cô vẫn phải nhịn xuống sự chán ghét, giả bộ quyến rũ nhìn ông ta, câu dẫn ông ta..

Nhìn bộ dạng hấp dẫn quyến rũ không che đậy của cô, Thiệu Kỳ Tuyên chửi một tiếng, sau đó không hề có màn dạo đầu tiến nhập vào cô. Cũng không biết có phải do tuổi lớn hay không, chỉ có hai phút ông ta đã mềm xuống. Giản Đồng nằm trên giường thờ hồn hển từng tiếng từng tiếng. Vốn tưởng rằng Thiệu Kỳ Tuyên sẽ không giãy vò cô nữa, ai ngờ, Thiệu Kỳ Tuyên lấy ra một hộp thuốc từ trong ngăn kéo, nuốt xuống một viên, sau đó liền thấy ông ta hưng phấn dâng trào lật người Giản Đồng một cái, trực tiếp động thân tiến vào từ sau lưng.

Giản Đồng rung mình một cái, cơ thể nhất thời mềm xuống.

“Mau kêu ra.” Thiệu Kỳ Tuyên một bên mắng, một bên dùng bàn tay to hung hăng đánh vào mông cô. Tay ông ta đánh rất đau, Giản Đồng kêu khóc một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại. Tay ông ta rất lớn, nơi ông ta va chạm vào đều đau rất nhức buốt. Giản Đồng thờ dài, ánh mắt không ánh sáng tuyệt vọng nhìn ra cửa, để mặc ông ta giãy vò.

Không biết Thiệu Kỳ Tuyên làm bao nhiêu lần, cuối cùng mệt mỏi đã ngủ. Giản Đồng chỉ cảm thấy toàn thân đều rất mệt và vụn nát, lão đảo từ trên giường đứng dậy đi vào phòng tắm. Sau khi bước qua cửa, cô ôm đầu gối khóc lên. Mỗi lần cùng Thiệu Kỳ Tuyên làm xong, cô lại hung hăng rửa sạch toàn thân một lần, mỗi lần nếu có thể đều chà xát toàn thân đến mất một tầng da. Giản Đồng nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác dòng nước xối trên người...

Khi Giản Đồng tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, Thiệu Kỳ Tuyên đã tỉnh, thấy Giản Đồng đi ra, lập tức ngồi dậy từ trên giường, dịu dàng quan tâm cô: “Mau lại đây ngồi.”

Giản Đồng không khéo ngồi xuống bên cạnh ông ta, chỉ thấy Thiệu Kỳ Tuyên lấy ra tuýp thuốc mỡ từ trong ngăn kéo, chậm rãi bôi quần áo cô ra, sau đó thật cẩn thận bôi thuốc cho cô.

“Làm em bị thương rồi?” Giọng hắn rất nhẹ dịu, nhìn những vết xanh tím trên người cô do hắn để lại vừa rồi, hắn có chút đau lòng vẩn vơ tóc cô: “Đồng Đồng, xin lỗi. Đối xử với em như vậy, là do anh quá yêu em.”

“Em biết.” Giản Đồng cười cười, sau đó về mặt thâm tình ngã vào lòng ông ta. Cô cảm thấy chính mình rất dễ tiện, thật khó để gặp một kẻ như vậy. Mỗi khi bị ông ta ngược đãi, cô hận không thể giết ông ta rồi sau đó tự sát. Nhưng mỗi khi ông ta ôm cô nói yêu cô, cô lại bằng lòng vô điều kiện tha thứ cho ông ta. Thậm chí có đôi khi cô còn cảm thấy cảm giác bị bao nuôi cũng không tệ lắm, chỉ ít thì ăn mặc không phải lo, có thể quẹt thẻ mua mọi thứ mình muốn...

“Thương yêu, anh còn việc phải làm. Em ngủ đi.” Thiệu Kỳ Tuyên nói xong mở cửa rồi đi. Mới bước nửa bước ra cửa, ông ta đột nhiên quay đầu lại, “Ngày mai anh đến nơi này vừa dịp đi qua một bệnh viện, anh đưa em đi khám tai luân. Cả ngày mang theo máy trợ thính, phiền phức!” Cộc cằn nói xong, bỗng nhiên ánh mắt ông ta thay đổi đến sồn gai ốc nhìn cô: “Sau khi ra viện, tốt nhất em nên đi mua nội y tình thú, đồng phục hay gì đó, lần sau chúng ta chơi đùa.”

Nghe ông ta nói đến đồng phục, nghĩ đến đồng phục chơi đùa hấp dẫn phía trước, toàn thân Giản Đồng bất chợt run rẩy. Thấy cô run rẩy, Thiệu Kỳ Tuyên âm trầm cười lạnh, đóng sầm cửa lại.

Giản Đồng run lên một hồi, đột nhiên cởi hết quần áo trên người xuống, trần trụi đi tới trước gương. Nhìn vết thương trên người, đột nhiên cô cảm thấy đau con tự ngược, rạch lên người mình...

Cô thật sự muốn chết, nhưng mà bây giờ mẹ cô còn đang điều trị trong bệnh viện, vì để bệnh tình của mẹ có thể chuyển biến tích cực, cô chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng lại chịu đựng...

(Nhân vật Thiệu Kỳ Tuyên t sẽ để Giản Đồng xưng là ông ta, Lục Gia xưng là anh ta, còn tác giả xưng là hần nhé)

(Ah, t rất thích edit mấy đoạn Lục Lê và Trình Hoài ở riêng với nhau nhé, cute :3)

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vợ Trước, Đương Nhiệm (2)

Rõ ràng cuối tuần thì cần phải ngủ một giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, nhưng thế nào Lục Gia cũng phải làm cho cô 8 rưỡi đến khách sạn quốc tế.

7 rưỡi sáng, Lục Lê rời khỏi giường. Cô vừa ngáp vừa mặc quần áo, tùy tiện ăn chút gì đó. Sau khi đánh tiếng chào hỏi Trình Hoài, cô chỉnh trang qua loa rồi ra cửa.

Con gió nhỏ buổi sáng dịu nhẹ hiu hiu thổi qua, lướt qua trên mặt rất dễ chịu. Lục Lê mở chiếc xe thể thao Lamborghini bản số lượng giới hạn mới toanh rất phong cách ra, lái đi trên phố.

Lại nói, mấy ngày nữa là sinh nhật Lục Lê, cho nên vài ngày trước Trình Hoài đã vung ra một khoản lớn, giúp cô đổi xe coi như là quà chúc mừng sinh nhật sớm.

Gió nhẹ thổi, nghe nhạc nhẹ, lại liếc nhìn nắng sớm ấm áp, Lục Lê xinh đẹp cười vui vẻ. Cái gọi là cuộc sống hạnh phúc, không phải chính là hài lòng với cuộc sống, không lo ăn mặc, được chồng cưng chiều, người thân bình an sao? Thỏa mãn khi nghĩ đến, cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc bị gió thổi rối lên.

Trên đường quốc lộ rộng lớn bằng phẳng có dừng một chiếc xe thể thao màu đỏ ở phía trước. Nhìn bên cạnh xe trên quốc lộ, Lục Lê khẽ nhíu mày, lại thấy Tề Lâm từ trên xe đi ra, bộ dạng giống như đang rất sốt ruột, vội vàng gảy điện thoại, mày cau chặt lại.

Nói thế nào thì Tề Lâm cũng là khách hàng chính của mình, Lục Lê đỗ xe phía trước xe cô ta rồi bước xuống, từ từ đi đến cạnh cô ta: “Làm sao vậy? Có cần giúp đỡ không?”

Nhìn thấy Lục Lê, Tề Lâm như gặp được cây cứu mạng, vội vàng gật đầu: “Lục Lê, xe của tôi gặp trục trặc. Tôi đã gọi điện cho công ty bên kia, sẽ có người tới lấy xe. Bây giờ cô có thể đưa tôi đến quảng trường thời đại FM không? Hôm nay tôi phải chụp hình quảng cáo ở đó.”

Lại nói, xe Tề Lâm đã dừng ở chỗ này 10 phút, có n xe taxi đi qua nhưng mà toàn bộ đều kín hết chỗ ngồi. Vội ra ngoài không xin phép lần trước đã bị trách mắng, lần này nếu như lại muộn nữa, Tề Lâm chỉ sợ sẽ hoàn toàn chọc giận Văn Bác Hoa...

“Được, vừa lúc tôi cũng phải đi thời đại FM.” Lục Lê cười cười: “Vội cùng nhau đi thôi.”

Tề Lâm cảm kích gật đầu, liếc mắt nhìn xe thể thao bản giới hạn số lượng của Lục Lê, có chút ngạc nhiên: “Xe này rất đẹp rất phong cách nha.” Cô ta kinh ngạc nhìn xe thể thao vài lần, giọng điệu hơi mất tự nhiên: “Chồng cô thật là thương cô.”

Lục Lê chỉ cười không nói, chẳng qua chỉ mở cửa xe, làm động tác mời.

“Xe thể thao bản giới hạn số lượng này không phải có tiền là có thể mua được đâu.” Tề Lâm vỗ vỗ xe, còn rất nghiêm túc nhìn về phía Lục Lê: “Tôi có thể lái thử không? Nhìn thấy nghiện quá.”

Lục Lê gật đầu mỉm cười: “Đương nhiên có thể.”

Cảm giác điều khiển xe này quả thật không tồi. Tề Lâm phóng nhanh trên đường quốc lộ, trong lòng rất phức tạp...

Trình Hoài quả thật rất cưng chiều cô ta. Chẳng qua chỉ là một sinh nhật đã mua xe thể thao, mà còn là bản giới hạn số lượng. Xe này trên thế giới chỉ có 20 chiếc, giá bán lại cao tới 1500 vạn...

Mà cô là vợ trước, thế nhưng Trình Hoài lại chưa từng tặng cái gì.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một con tức, Tề Lâm nắm chặt tay lái, giẫm lên chân ga một cái, tốc độ bỗng chốc lên tới 120 số.

“Sao lại đi nhanh vậy?” Đối với tốc độ này, Lục Lê hiển nhiên có chút hoảng hốt: “Xe ở đây tương đối nhiều, sẽ có nguy hiểm đấy.”

“Yên tâm, xe thể thao không phải là để chạy theo tốc độ và kích thích sao?” Tề Lâm không xem trọng cười cười: “Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt.”

Lập tức vượt lên một chiếc lại một chiếc xe. Không biết là cảm giác thành tựu hay là để trút ra con tức, Tề Lâm đột nhiên cảm thấy tràn đầy khí thế, không khỏi tăng nhanh tốc độ...

Vì là một con chim hoàng yến bị giam cầm, bình thường không có bạn bè, cho nên Giản Đồng chủ yếu đều ở trên giường ngủ mê mết. Thỉnh thoảng những lúc tâm tình tốt cô có thể sẽ đi tản bộ trong hoa viên, vì thế mà cuộc sống vẫn luôn rất nhàm chán.

Thường ngày hầu như đều gần giữa trưa cô mới tỉnh lại, hôm nay sáng sớm đã bị Thiệu Kỳ Tuyên kêu tỉnh, suy nghĩ khó tránh khỏi mê man. Lúc này Thiệu Kỳ Tuyên lái xe, cô thì yên ổn ngủ trên ghế phụ cạnh người lái.

“Mẹ nó, lại vượt qua! Muốn chết à!” Thiệu Kỳ Tuyên đột nhiên đập vào tay lái, tức tối mắng một câu, sau đó tăng tốc phóng tới.

Giản Đồng bị câu chửi bới của ông ta làm cho bừng tỉnh, liếc ông ta một cái, cảm thấy bỗng chốc xe lao vùn vụt, cô lại im lặng nhắm mắt lại.

Ở trước mặt ông ta, từ lâu cô đã biết tự điều chỉnh, dù cho có nảy sinh bất cứ điều gì cô đều có thể bình tĩnh hờ hững như thường.

“Theo đưa tin, trên đường phía đông FM đã xảy ra va chạm giữa hai chiếc xe sang trọng. Một chiếc BMW màu trắng và một chiếc Lamborghini bản giới hạn số lượng va chạm nhau, trường hợp đặc biệt nghiêm trọng...”

Nhìn hiện trường tai nạn trên TV, xe thể thao Lamborghini kéo dài giữa đường, bánh trước bên trái bị đánh bay đến hơn 100 thước.

Cách Lamborghini khoảng 100 thước là BMW màu trắng, cả xe đã bị cháy sạch hoàn toàn...

Ivan cắn hạt dưa, hai bắp đùi thon dài nhẵn bóng duỗi trên sàn nhà xem tin tức. Thấy tin tức trực tiếp về hiện trường tai nạn, cô không khỏi ưỡn thẳng người, bởi vì chiếc xe thể thao Lamborghini trong tin tức kia hình như mới được Trình boss đặt mua, nói là muốn làm quà sinh nhật tặng cho Lục Lê...

Khi điện thoại của Ivan gọi tới, Trình Hoài còn đang nghiêm túc giám sát Lục Mi Viên làm bài.

Chỉ thấy Lục Mi Viên nâng cằm ngồi bên cạnh Trình Hoài, cắn bút trong tay, chớp mắt nhìn anh: “Ba ba, giáo viên giao bài tập cho bọn con viết một bài văn, nhưng bây giờ con còn chưa hoàn thành.”

“Hử? Đề bài viết văn là gì?”

“Ba mẹ của em” Lục Mi Viên nói xong đột nhiên dẩu miệng nước mắt nổi lên: “Ba mẹ con đã ly hôn từ lâu, sau khi họ ly hôn đã không cần con. Đã lâu lắm rồi con chưa gặp họ, thế thì con viết thế nào được?”

Khi cô bé vừa mới sinh ra, Lục Gia và Thiệu Kì Tuyên liền ở riêng. Sau khi họ ở riêng, cô bé đi theo Lục Gia, nhưng lúc đó Lục Gia bận bịu công việc... nên lại tìm bảo mẫu chăm sóc cô bé.

Đến năm bé bốn tuổi, Thiệu Kì Tuyên và Lục Gia ly hôn. Sau đó bé bị để lại ở thành phố R...

Trình Hoài giúp bé lau nước mắt, cạo cạo cái mũi nhỏ của bé: “Không phải con còn có dì nhỏ và dượng nhỏ bên cạnh sao?”

An ủi Mi Viên xong, Trình Hoài nhận điện thoại. Nghe Ivan nói tới tai nạn xe cộ, anh vội vàng mở TV.

“Tai nạn lần này mặc dù va chạm vô cùng dữ dội, nhưng hai bên bị thương cũng không nghiêm trọng. Tuy xe BMW bốc cháy, nhưng may mắn người bên trong chiếc xe bốc cháy đã lập tức chạy ra, chưa bị thương do bỏng.” Hình ảnh chiếu đến hai chiếc xe bị hỏng, phóng viên tiếp tục đưa tin: “Từ người chứng kiến cho biết, hai xe đều từ Tây sang phía Đông FM chạy tới, xe BMW trắng muốn vượt qua, không ngờ lại xảy ra va chạm với Lamborghini... Cảnh sát khắc phục tai nạn năm được, phát hiện dấu tích của vụ tai nạn cho thấy hai xe đều có dấu hiệu lái quá tốc độ, quan sát chủ quan, dẫn đến xảy ra tai nạn ô tô. Nhưng nguyên nhân cụ thể của tai nạn cần được điều tra thêm mới có thể đưa ra nhận định...”

Nhìn chiếc Lamborghini đích xác quen thuộc trên TV, trong nháy mắt sắc mặt Trình Hoài trở nên trắng bệch.

Mặc dù tin tức nói may mà hai bên bị thương không nghiêm trọng, nhưng trái tim anh bỗng chốc vẫn cảm thấy run rẩy.

Anh vội vàng gọi điện cho Lục Lê. Vừa nghe được đối phương nhận cuộc gọi, Trình Hoài đã vội vã mở miệng: “Bây giờ em đang ở bệnh viện nào? Bị thương có nghiêm trọng không?”

“Em không phải Lục Lê, em là Tề Lâm” Tề Lâm dừng một chút, nghe thấy Trình Hoài lo lắng ở đầu dây bên kia, nắm di động trong tay mà có chút run rẩy: “Hiện tại Lục Lê đang chụp CT kiểm tra. Khi mới đưa tới nào cô ấy có chút chấn động nhẹ, cho nên bây giờ còn đang quan sát.”

Nghe thấy giọng Tề Lâm, Trình Hoài chỉ cảm thấy con tức nổi lên. Anh rất muốn chất vấn Tề Lâm sao lại cùng một chỗ với Lục Lê, lại còn xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng mà việc cấp bách anh quan tâm lúc này là tình trạng thương tổn của Lục Lê, cho nên anh yên lặng, lạnh lùng mở miệng: “Bây giờ hai người đang ở bệnh viện nào?”

Sau khi Tề Lâm nói tên bệnh viện, anh dặn dò người giúp việc trong nhà chăm sóc Mi Viên thật tốt, sau đó vội vàng ra cửa.

“Tề viện trưởng, bà xã tôi Lục Lê gặp tai nạn xe cộ, hiện tại đang ở bệnh viện của ông. Phiền ông mời bác sĩ ưu tú có chuyên môn nhất tới xem xét.” Trình Hoài lái xe, vội vã gọi cho Tề viện trưởng của bệnh viện.

Tề viện trưởng thấy điện thoại gọi đến hiện tên Trình Hoài, thật cẩn thận tiếp máy, nhiệt tình gật đầu: “Trình tiên sinh yên tâm, hiện tại tôi lập tức cử bác sĩ tốt nhất tới khám cho Trình phu nhân.”

Lại nói, là nhà tư bản giàu có có tiếng nói của thành phố R, Trình Hoài thường xuyên làm chút việc công ích, cung cấp cho bệnh viện thiết bị chữa bệnh... cho nên trong bệnh viện, Trình Hoài được đối đãi tuyệt đối là một VIP cao cấp.

Gọi điện đến bệnh viện xong, anh lại tiếp tục gọi cho người xử lý sự cố, dẹp yên sự việc...

Khi Trình Hoài tới bệnh viện, mấy người mặc blu trắng đang vây xung quanh Lục Lê. Anh liếc nhìn bên trong một cái, thấy Tề Lâm đã ở đó.

Thấy Trình Hoài bước vào, Tề viện trưởng cuống quýt đi ra phía trước: “Trình tiên sinh, Trình phu nhân không có trở ngại gì.”

“Ừm, cảm ơn.” Trình Hoài lễ độ cúi Tề viện trưởng, gật đầu với bác sĩ phụ trách: “Làm phiền mọi người. Công việc mọi người bận rộn không phiền nữa.”

Từ trước đến nay anh luôn hiểu được đầu tư ra ngoài sẽ thu được hồi báo. Như ở bệnh viện, anh đầu tư chẳng qua là để sau này thuận tiện khám bệnh. Nhưng anh cũng biết, từng giây từng phút lúc nào cũng có người cần bác sĩ, cho nên anh cũng không ích kỉ lãng phí thời gian của họ.

Chờ đám người rời đi, trong phòng bệnh vắng vẻ chỉ còn lại ba người họ.

Nhìn Tề Lâm một cái, Trình Hoài lạnh lùng nói: “Tề tiểu thư, xin cô tự nhiên.”

Tề Lâm xấu hổ gật đầu đi ra ngoài.

“Tề tiểu thư, cô đi thông thả.” Lục Lê lễ độ lên tiếng, nhìn Tề Lâm dần biến mất ngoài cửa, cô có chút hoảng hốt nhìn thoáng qua Trình Hoài.

Trình Hoài ngồi xuống giường bệnh, khuôn mặt vốn đang ôn hòa lúc này lại lạnh như băng khiến cho người ta sợ hãi: “Nói đi, tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Tốc độ xe có chút nhanh, cho nên, không nghĩ tới...”

“Em lái?”

“Ừ...” Lục Lê chột dạ gật đầu. Cô cũng biết vì sao mình phải nói dối, chẳng qua từ đáy lòng cô thấy nên vậy, nói như vậy có vẻ ổn hơn. Cô cúi đầu nhớ tới Lamborghini bán giới hạn số lượng bị hỏng, trong lòng Lục Lê trào lên tiếc nuối: “A Hoài, xin lỗi. Xe thể thao kia bị hỏng rồi.”

“Mạng nhỏ của em không có việc gì là tốt rồi.” Trình Hoài đưa tay nâng cằm cô lên, sau đó sáp đến hôn lên môi cô. Nụ hôn của anh rất nhẫn nhịn rất dịu dàng. Hôn năm phút đồng hồ, Trình Hoài buông cô ra, sau đó cạo cạo cái mũi nhỏ của cô: “Hồng cũng tốt, xét thấy lịch sử đi xe đen tối của em, sau này không bao giờ... cho phép em lái xe nữa. Từ giờ mọi ca làm, đều có xe đưa xe đón.”

Tề Lâm ra cửa phòng bệnh, hoảng hốt một hồi. Cô cảm nhận được rõ ràng sự bức mình và chán ghét của Trình Hoài đối với cô.

Cũng thế, đến năm năm này, có lúc nào Trình Hoài không ghét bỏ cô đâu.

Cô cười lạnh lùng, thất hồn lạc phách đi ra hành lang bệnh viện.

Đang đi tới, Tề Lâm đột nhiên giật mình.

Bởi vì cô thấy Giản Đồng mặc áo váy, toàn thân đều màu trắng phớt khoáng giống như một nàng tiên, chậm chậm đi tới chỗ cô...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đàn Ông Tốt, Đàn Ông Cặn Bã

Đi phía sau Giản Đồng chính là Thiệu Kỳ Tuyên.

Thiệu Kỳ Tuyên mặc một thân âu phục màu đen, môi mím chặt, đôi mắt nửa buông xuống. Khi nhìn thấy Tề Lâm ý cười âm u lạnh lẽo lập tức hiện lên bên khóe miệng hằn ta...

Nhìn đến ý cười trên mặt Thiệu Kỳ Tuyên, trong nháy mắt sống lưng Tề Lâm cứng ngắc, cả người bất giác run rẩy.

“Lâm Lâm, thật sự trùng hợp, cả xe và người đều chạm vào nhau. Chắc chắn, càng ngày càng đẹp nha.” Thiệu Kỳ Tuyên chậm rãi tới gần. Tề Lâm chỉ cảm thấy cả người như bị đào khoét, mất đi tính bền. Trong đầu cô, toàn bộ từng màn trước đây hiện hiện ra...

“Lâm Lâm, bình tĩnh chút.” Thiệu Kỳ Tuyên thổi khí bên tai cô, như cười như không vờ về bờ vai cô, sau đó xoay người vỗ vỗ bả vai Giản Đồng: “Hai người trò chuyện hòa hợp, bây giờ tôi phải nhanh chóng tới xem a Lê.”

Lúc Thiệu Kỳ Tuyên đến gần phòng bệnh, Trình Hoài đang bóc cam cho Lục Lê ăn. Nhìn Trình Hoài dịu dàng bóc từng múi đưa vào miệng Lục Lê, hần nghiêng ngả ôm cánh tay dựa trên cửa nhìn.

Khi Trình Hoài và Lục Lê kết hôn, hần đã ly hôn với Lục Gia, cho nên đối với người gọi là em rể này, trước đây chưa từng cùng nhau xuất hiện. Lần này nếu không phải thu mua Hương Thắm, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không bao giờ cùng xuất hiện. Bên ngoài truyền rằng đại boss R&N làm việc mạnh mẽ vang dội, nói một là một, tuyệt đối là ông chủ khí phách tận trời, không nghĩ tới khi ở trước mặt bà xã lại có thể dịu dàng ảm áp như thế.

“Thiệu tiên sinh, ông tới đây làm gì?” Lục Lê nhìn thấy Thiệu Kỳ Tuyên, khuôn mặt lập tức trầm xuống, giọng điệu lạnh như băng.

Trình Hoài nghe cô nói thì quay lại... Thiệu Kỳ Tuyên gật đầu với anh, sau đó về mặt thân thiết đi tới: “A Lê, em có khỏe không?” Thấy Lục Lê không phản ứng, hần cười ha ha hai tiếng, lại liếc nhìn Trình Hoài một cái, vươn tay: “Trình tiên sinh, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên lịch sự tuần tú. A Lê của chúng ta thực sự có phúc.” Dừng một chút, hần ta nói tiếp: “Gần đây chúng ta đang cạnh tranh Hương Thắm, cho dù kết quả thế nào, cố gắng đừng làm tổn hại đến hòa khí hai bên.”

“Đó là đương nhiên.”

Hai người bắt chặt tay, mặt ngoài đều là vân đạm phong khinh*, nhưng nội tâm sóng ngầm đã bắt đầu nổi dậy.

(*: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm.)

Thiệu Kì Tuyên đã rời đi, nhưng Tề Lâm vẫn đứng sờ một chỗ không nhúc nhích như trước. Cô khe khẽ nhìn Giản Đồng mặc váy trắng bông bênh trước mắt, tay không khỏi có chút run rẩy.

Hôm nay Giản Đồng mặc trên mình một bộ váy mềm mại, cực kì giống bộ quần áo cô mặc khi bị QJ* năm đó.

(*: bị cưỡng bức)

Tề Lâm bất giác cảm thấy lạnh run. Mấy năm nay, cô luôn thấy khủng hoảng khó hiểu với váy trắng, bởi vì mỗi lần nhìn thấy váy màu trắng, cô đều nhớ đến đêm đó Giản Đồng tóc tai bù xù đi tới, mặt sau váy trắng là một mảng đỏ sẫm, đỏ đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

“Làm sao vậy? Có phải thấy chiếc váy trắng bông bênh trên người tôi rất đẹp hay không? Nhìn thấy nó có cảm giác giống như đã từng quen biết? Mà cảm giác giống như đã từng quen biết này cũng không tệ lắm?” Giản Đồng nói xong, trên mặt hiện lên ý cười dữ tợn. Cười xong, Giản Đồng bỗng nhiên liếc nhìn phòng bệnh Lục Lê một cái, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Tề Lâm, “Đợi lát nữa ra khỏi bệnh viện cô có biết tôi muốn đi làm cái gì không? Tôi muốn đi mua đồng phục, cùng ông ta chơi trò đồng phục hấp dẫn.” Nói xong, ngón tay dài của cô xẹt qua má Tề Lâm. Ánh mắt cô rất u ám, giọng điệu tràn đầy nỗi oán hận, mang theo cả căm phẫn: “Nếu không phải cô, làm sao tôi có thể biết ông ta? Cô có biết một ngày ông ta có thể yêu tôi mấy lần không?”

Lúc Giản Đồng nói một câu sau cùng, đột nhiên dùng tay hung hăng bấm vào mu bàn tay Tề Lâm. Tề Lâm bị đau, lui ra phía sau một bước.

Thấy Tề Lâm lui về phía sau, Giản Đồng có chút phần nộ: “So với chút đau đớn tí tẹo ấy, thứ tôi phải chịu đựng tính là cái gì? Tề Lâm, những năm gần đây cô có từng nghĩ đến tôi không? Có từng tự thấy hổ thẹn với tôi không? Cô phải hiểu rõ, cả đời tôi đều bị cô hủy hoại.” Ánh mắt cô hơi đỏ lên, đầu cúi xuống, suy nghĩ một lát. Giọng cô dần dần yếu đi, nhưng khi nói chuyện vẫn gần từng tiếng như trước, có thể thấy được rõ ràng: “Năm đó, sau khi chuyện kia xảy ra, tất cả nghị lực và tinh thần tôi đều không tốt. Hầu như mỗi đêm tôi đều nằm mơ, mơ thấy cảnh tượng tôi bị QJ kia. Cô có biết mỗi ngày tôi đều sợ ngủ đến thế nào không? Khi sắc thái cả đời tôi đều là hắc ám, ngay cả liếc nhìn tôi một cái cô cũng không! Nhưng mà, lúc ấy tôi thực sự không hận cô. Khi đó tôi còn rất hiểu cô, tôi cảm thấy được cô khiến tôi bị QJ nên cô sợ nhìn thấy tôi nên có thể tha thứ, nhưng cô biết không? Tại thời điểm u tối nhất tôi muốn tự sát, mẹ tôi lại bị bệnh, khi đó tôi hiểu được khờ dại sẽ sụp đổ. Tôi gào khóc chạy tới chỗ cô tìm cô vay tiền, nhưng chủ cho thuê nhà lại nói cho tôi biết cô đã rời đi.” Giản Đồng âm trầm tối tăm cười lạnh hai tiếng, nước mắt vây quanh khóe mắt: “Hừ hừ, cô thật sự là người bạn tốt cấp theo cái đuôi chạy trốn? Mắt thấy bệnh tình của mẹ càng ngày càng nghiêm trọng, người bạn tốt nhất còn không ở bên cạnh, tôi chỉ có thể tuyệt vọng đi cầu cứu ông ta. Ông ta muốn tôi ở lại bên người, tôi chỉ có thể chấp nhận...”

Nghe xong những điều này, ngón tay Tề Lâm lạnh như băng, khóc không ra nước mắt.

“Giản Đồng, cầu xin cô, đừng nói nữa. Là tôi có lỗi với cô, lúc ấy là tôi bị coi thường nghĩ quẩn. Đều là lỗi của tôi.” Tề Lâm cảm thấy chân mình như mềm nhũn, thật muốn trực tiếp ngã nhào xuống mặt đất.

“Được rồi, quá khứ thì cứ để cho nó qua đi.” Giản Đồng cười đến mao cốt nhưng nhiên như trước, nhìn Tề Lâm sắc mặt trắng bệch, cười một cái: “Cô có biết hiện tại tôi mắc bệnh mai ni ai* không?” (*: Tổ chưa tìm được từ thuần việt cho từ này @/@)

Bệnh mai ni ai?

Diễn hình của bệnh này gồm 4 triệu chứng: chóng mặt, tai điếc, ù tai, cảm giác căng ra khó chịu truyền vào tai.

Sở dĩ Giản Đồng mang máy trợ thính chính là vì căn bệnh này?

“Cô có biết vì sao tôi bị bệnh không?” Giản Đồng lạnh lùng cười, vừa muốn nói gì, lại thôi. Tề Lâm quay đầu lại, thấy Thiệu Kì Tuyên đi ra từ phòng bệnh, chỉ thấy Giản Đồng nhìn Thiệu Kì Tuyên, lập tức cười thành hoa. Thiệu Kì Tuyên đi đến bên cạnh Giản Đồng, dịu dàng kéo tay cô rời đi, ở trước mặt hắt Tề Lâm hoàn toàn biến thành trong suốt.

“Đồng Đồng, bác sĩ Tôn anh hẹn trước cho em đang đợi chúng ta.”

“Dạ.”

“Em để bác sĩ Tôn kiểm tra giúp em, anh có chút việc phải đi trước.”

“Vâng, anh bề bộn là tốt rồi.”

Nhìn hai người cười cười nói nói rời đi, Tề Lâm chỉ cảm thấy một trận chóng mặt. Lúc ngẩng đi trên mặt đất, dường như cô nghe thấy tiếng Trình Hoài gọi bên tai: “Lâm Lâm, Lâm Lâm...”

-

Khi Lục Gia biết tin chạy tới bệnh viện, mới vừa dừng xe trước cửa bệnh viện, liền thấy bóng dáng Thiệu Kì Tuyên.

Nhìn thấy Lục Gia, Thiệu Kì Tuyên ngay tức khắc gương mặt cười xán lạn như hoa, trong lòng Lục Gia tức tối mắng một câu ngụy công tử, lập tức

không để ý tới sự tồn tại của hắn, xuống xe vượt qua đi thẳng tới cửa bệnh viện, lại không nghĩ rằng, Thiệu Kì Tuyên lại có thể chủ động tiến tới cản đường cô.

“Lục Gia, anh biết em sẽ đến gặp a Lê, cho nên cố ý chờ ở đây.”

Lục Gia ôm cánh tay lạnh lùng liếc hắn một cái, lười biếng hờ hững mở miệng: “Có việc gì?”

“Anh muốn nói với em vấn đề về quyền nuôi dưỡng Mi Viên.” Thiệu Kì Tuyên nói xong liếc nhìn Lục Gia một cái. Thấy Lục Gia có chút kích động, biết cô rất quan tâm đối với chủ đề này, vì thế hắn nhân cơ hội mời: “Chúng ta tới quán cà phê gần đây ngồi đi.”

“Quán cà phê quá xa, lãng phí thời gian. Trong xe được rồi.” Lục Gia nói xong thân nhiên xoay người quay trở lại chỗ đậu xe, mở cửa ngồi xuống.

Không gian bên trong xe nhỏ hẹp, Thiệu Kì Tuyên liếc nhìn Lục Gia mặt không chút thay đổi một cái, cười dung tục: “Gia Gia, chúng ta đều là người khôn ngoan, anh cũng đi thẳng vào vấn đề luôn. Từ nhỏ Mi Viên đã đi theo em cho nên anh cũng không nhẫn tâm phá hoại quan hệ hai người.” Dừng một chút, giọng hắn nặng hơn: “Em có biết, quan hệ của anh rất rộng, cho nên chỉ cần anh muốn có quyền nuôi dưỡng con, chắc chắn sẽ thực hiện được, huống chi, em và W đang trong vụ bê bối.”

“Im miệng!” Nghe đến tên W, Lục Gia kích động cắt ngang lời hắn ta: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì thì cứ việc nói thẳng ra đi!”

“Thăng thần! Hiện tại tôi và em rể Trình đại boss của cô đang tranh giành nhãn hiệu Hương Thắm, nếu cô có thể mang kế hoạch thu mua của công ty em rể cô tới cho tôi, tôi đây sẽ lập tức tuyên bố từ bỏ quyền nuôi dưỡng Mi Viên.” Thiệu Kì Tuyên châm một điếu thuốc hút, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em rể cô tiền nhiều như nước, chẳng qua chỉ là một Hương THắm mà thôi, không chiếm được cũng không chịu nhiều ảnh hưởng.”

“Vô si!” Lục Gia nói xong mở cửa xe: “Bây giờ xin mời anh lên xuống cho tôi.”

“Lên thì đương nhiên có thể. Nhưng mà Gia Gia, em cần phải hiểu rõ rồi chứ...” Thiệu Kì Tuyên nói xong ra dấu trong khoảng không một chữ W. Nhìn mặt Lục Gia tức giận đến phát đỏ, Thiệu Kì Tuyên cười u ám, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Thiệu Kì Tuyên, Lục Gia hung hăng đá một cước lên xe. Sau khi đá xong, chỉ cảm thấy bàn chân đau nhức, cô nhe răng nhếch miệng đi vào cửa xe, chậm rãi ngồi vào trong.

W...

Nhớ tới anh ta, trong đầu Lục Gia một mảng ngồn ngộn, thờ dài nhắm mắt lại.

Đến khi tâm trạng dần dần bình phục, Lục Gia mở cửa xuống xe.

Mới vừa xuống xe liền nhìn thấy một cô gái trang điểm thực sự xinh đẹp đi qua bên người cô. Cô gái cùng lắm mới ngoài hai mươi, tuy nhiên vẻ mặt lại rất u ám, nghĩ đến ở trước cửa bệnh viện, Lục Gia liền có thể đoán hẳn là cô gái có người nhà nằm viện, có vấn đề về mặt tài chính. Tình tế quan sát cô gái một lát, cô gái mặc quần áo của Dior, nhưng đã lỗi mốt, chiếc túi trong tay được làm nhái theo Gucci, đồ trang sức trang nhã tinh tế, trên người tỏa ra mùi nước hoa không rõ tên, nhìn như một cô gái thời thượng, nhưng mà cũng chỉ chạy ven theo mốt mà thôi.

“Tiểu thư, xin dừng bước.” Lục Gia mỉm cười: “Tập chí mode của chúng tôi gần đây đang thông báo tuyển dụng người mẫu. Tôi thấy dáng người và khuôn mặt cô cũng không tồi, phong cách ăn mặc cũng có cảm giác thời thượng, cho nên muốn cho cô thử test xem.”

“Sao?” Cô gái sững sốt, hiển nhiên là đối với việc như trời sập thế này cảm giác hơi khó tin.

“Đúng lúc buổi tối công ty chúng tôi tổ chức một buổi tiệc rượu, đến lúc đó sẽ có rất nhiều biên tập viên của các nhãn hiệu lớn đến. Nếu cô có hứng thú thì cứ thử một chút đi, ngay tại tầng năm của quảng trường thời đại FM. Sáu giờ tối, tôi sẽ chờ cô ở dưới lầu.” Lục Gia nói xong, chuyển danh thiếp, mặt trên rõ ràng viết bốn chữ to sáng ngời “Biên tập viên Mode”.

Thấy cô gái khi nhìn danh thiếp hai mắt sáng rỡ, Lục Gia mỉm cười. Cô biết rõ, người như thế đích xác là một cô gái rất xinh đẹp nhưng một nghèo hai trắng nên rất khó chống lại được sức hấp dẫn...

Nhìn bóng dáng cô gái vui vẻ và rời đi, Lục Gia đột nhiên cảm thấy tâm sức có chút mệt mỏi. Điều nói phía sau một cô gái thành công chắc chắn sẽ có người đàn ông, nhưng mà cô thực sự không muốn bỏ lên giường đàn ông... nên đành phải tìm người thay thế bỏ lên giường...

Từ khi mở công ty ba năm, ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc bản thân đã làm bao nhiêu vụ mồi lái.

Vừa mới bắt đầu, mỗi khi nghĩ đến chính mình giới thiệu những cô gái như hoa này cho các đám đàn ông, cô lại một lần tự trách bản thân. Nhưng mà dần dần, cô lại chết lặng. Cô bắt đầu cảm thấy chính mình không sai, dù sao, các cô gái trẻ tuổi cô giới thiệu cho đám đàn ông đều là cam tâm tình nguyện theo chân bọn họ, căn bản cô không bắt buộc họ, tất cả đều là người tình ta nguyện.

Nhìn bệnh viện vài lần, Lục Gia không biết thế nào lại đột nhiên không muốn đi xem Lục Lê. Cô đóng cửa xe lại, quay đầu xe nghênh ngang rời đi.

Sáu giờ tối.

Lục Gia đón cô gái dưới lầu, còn mua cho cô ấy bộ quần áo nhãn hiệu lớn. Cái gọi là người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên chính là thế này. Dưới bộ

quần áo rất hợp với vóc dáng, trên người cô gái như tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc.

Sau đó, cô gái khoác tay Lục Gia chậm rãi đi vào party.

Lúc sau, Lục Gia đưa cô gái tới bên người một lão đàn ông, cũng nói thêm chút gì đó với cô gái bên cạnh. Sau đó lại nhìn cô gái ngằm hiểu gật đầu, cô gái khoác lên cánh tay lão đàn ông.

Thời gian không đến một lúc, cô gái đã thân mật với lão đàn ông. Lão đàn ông dung tục đưa tay vuốt mông cô gái, cô gái lại cười đến dào dạt với lão ta.

Giới thiệu thành công, Lục Gia nhìn bóng dáng đôi bên, như hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại, thần thanh khí sảng* đi ra tiệc rượu. (*: ý chỉ tinh thần khoan khoái, tâm tình thoải mái thư thái.)

“Tề Lâm, gần đây cô muốn làm cái gì? Say rượu, đến trễ, cãi nhau với nhân viên phụ trách. Nếu cô vẫn còn tình trạng như vậy, chỉ sợ cô sẽ gặp phải vận rủi rồi.” Nhâm tỷ lạnh lùng nhìn cô: “Hiện giờ những gương mặt mới nổi nhiều vô kể, nếu cô dám mình, thì cũng đừng trách công ty tuyệt tình.”

“Ngày mai bắt đầu được không? Ngày mai em sẽ bắt đầu làm việc thật tốt, cho ... em thời gian thêm một ngày sa đọa nữa đi.” Tề Lâm dùng ánh mắt cầu xin nhìn Nhâm tỷ: “Gần đây áp lực quá lớn, nếu không trút hết ra, em sẽ phát điên mất.”

Gặp Giản Đồng, ý chí của cô đã sụp đổ.

Hơn nữa, ngày thứ ba sau khi xảy ra tai nạn xe cộ Trình Hoài đã tìm gặp cô...

“Tề Lâm, nếu anh đoán không sai, lúc ấy em lái xe chở a Lê rồi xảy ra tai nạn đúng không? A Lê là ai anh rất rõ, cô ấy lái xe đều luôn vững vàng.” Cô nhớ rõ ngày đó Trình Hoài uống ly cà phê lạnh lùng nói với cô: “Cho dù em không quý trọng sinh mệnh của mình nhưng đừng nên lôi kéo Lục Lê. Sau này tốt nhất em cách xa a Lê một chút, đối với những người muốn làm tổn thương đến a Lê hay muốn phá hỏng chuyện tình cảm của anh, từ trước đến nay anh đều không nương tay.”

Anh luôn hòa nhã với phụ nữ, nhưng lại có thể tuyệt tình nói những lời này với cô. Tề Lâm nghe xong chỉ cảm thấy cả thế giới của mình trong nháy mắt sụp xuống.

Từ sau khi Lục Lê xảy ra tai nạn xe cộ, Trình Hoài chăm sóc cô rất cẩn thận đồng thời cũng bắt đầu quản lý cô.

Cứ đúng giờ là có xe đến đưa đón thật ra cũng rất tốt, nhưng chẳng qua anh lại còn ép buộc yêu cầu cô 9h tối phải đi ngủ. Lục Lê nhiều lần kháng nghị, anh đều bác bỏ. Về phần nguyên nhân, đại boss công khai rằng: “Đối với người bị chấn động não mà nói, phải nằm trên giường nghỉ ngơi, giảm bớt hoạt động đầu óc và lao động chân tay.”

Căn bản là cô không có việc gì được không? Lục Lê không nhận được nữa, rốt cuộc đến ngày thứ năm thì hoàn toàn bùng nổ.

“Hôm nay đã là ngày thứ năm, please, lúc đó em chẳng qua chỉ bị chấn động não rất nhỏ, hiện tại đã tốt lắm rồi.” Lục Lê rống giận: “Trình Hoài, em mới thảo luận với khách hàng, đêm này em phải thức khuya làm kết xuất đồ họa cho kịp.”

“Không nghe lời, thật muốn bệnh mà.” Trình Hoài lắc đầu, sau đó trực tiếp ôm cô đi vào phòng ngủ, cởi quần áo ném lên giường: “Cả ngày tăng ca thiết kế, em như vậy thật ảnh hưởng đến quan hệ hài hòa của vợ chồng.”

Thấy Trình boss cởi áo tháo thắt lưng, Lục Lê kêu khóc: “Trình Hoài, cần phải giảm bớt lao động chân tay, cho nên anh không thể đụng vào em!”

“Anh dùng thể lực là được rồi, không liên quan đến chuyện của em.”

Kĩ xảo của Trình Hoài rất tốt, cho nên ném cô trên giường chỉ có năm phút đồng hồ, vốn cô đang đánh đá nhưng lúc này cả thân thể cô liền mềm xuống. Cô kim lòng không được ôm lấy thắt lưng anh, ánh mắt mơ màng nhìn anh...

“Nói, còn muốn đi làm bản thiết kế nữa không?” Trình Hoài hôn vành tai cô một cái, bàn tay to tùy ý di chuyển nhanh trên ngực cô.

Lục Lê cắn cắn môi, cố ý làm trái ngược anh: “Muốn.”

“Thế à? Tốt lắm, rất ngoan!” Trình Hoài cười xấu xa trong bụng, bàn tay to chậm rãi dao động đến chỗ mẫn cảm trên cơ thể cô, nhẹ nhàng trêu chọc: “Em muốn làm thiết kế hay là muốn anh?”

Tay anh dao động ở chỗ mẫn cảm của cô. Ngứa. Lục Lê kim lòng không được rên rỉ, ngậm nga: “Em... em muốn anh... a a...”

Khi hai người họ đang làm hăng say, đột nhiên di động dinh dinh vang lên.

Trình Hoài có chút nóng nảy tìm di động trên bàn, trên di động lại hiện “Lục Gia”.

“Đã muộn thế này, có việc gì sao?”

“A Lê, hiện tại tâm tình chị không tốt, đi ra ngoài dạo phố với chị đi!” Giọng Lục Gia rõ ràng, trầm thấp: “Bây giờ chị đã tới đón em rồi, đang ở ngay dưới lầu nhà em.”

Mỗi khi tâm tình Lục Gia không tốt, thì thích làm một chuyện: cầm card đi mua quần áo, khi quẹt card xả láng là lúc cô thấy vui vẻ nhất. Mỗi lần Lục Lê đều nằng cô biến thái, nhưng mà, biến hóa nhưng không thay đổi trạng thái, khiến cho bản thân vui vẻ là được rồi.

Phải chăm lo công ty, còn phải tranh giành quyền nuôi dưỡng con, mà quan trọng hơn, vừa rồi Thiệu Kỳ Tuyên lại gọi cho cô muốn cô mau chóng mang bản kế hoạch thu mua của công ty Trình Hoài cho anh ta, ...nếu không sẽ tung scandal giữa cô và W. Nhớ tới W, Lục Gia lại thấy uất ức, cô thật sự không biết hiện tại bản thân nên làm thế nào?

Lục Lê mặc quần áo đi xuống lầu, thì thấy Lục Gia đang dựa trên xe hút thuốc.

Lục Lê hai lời chưa nói tiến đến rút lấy điếu thuốc, sau khi lửa tắt thì ném vào hộp rác.

“Biết nữ cường nhân áp lực lớn, nhưng dù muốn hút một chút cũng không nên, dù sao cũng không tốt cho sức khỏe.” Lục Lê liếc nhìn cô một cái, không có ý gì nhún nhún vai.

Lục Gia gật đầu mỉm cười: “Vừa rồi chị quấy rầy hai người hả?” Nói xong cô vươn tay đến chỗ cổ Lục Lê: “Chắc chắc, dấu hôn rất rõ ràng.”

“Hâm mộ đến ghen tị thì cứ nói thẳng.” Cô thờ dãi, có chút đau lòng cười gượng gạo với Lục Gia: “Chị gái, chị còn trẻ, vẫn còn kịp tìm một người thật lòng thật dạ đối tốt với chị.”

Sao cô không nghĩ sẽ tìm một người chứ? Chẳng qua, trong lòng người cô yêu rồi cuộc có cô hay không mà thôi?

W...người ngự trị trong lòng cô chính là anh...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Người Hèn Mọn Trong Tình Yêu

Khi hai người đến cửa hàng tổng hợp thì đã 9h30. Lúc này, trong cửa hàng vẫn vô cùng náo nhiệt, ồn ã tiếng người.

Trong cửa hàng tổng hợp, Tề Lâm và Giản Đồng đang đi dạo xung quanh. Tề Lâm thật cẩn thận nhìn sắc mặt Giản Đồng, nhìn cô ấy chậm rãi đi tới, đột nhiên Giản Đồng dừng bước, đi vào một cửa hiệu, hứng thú kéo lấy toàn bộ những chiếc váy đầm màu lam nhạt ra xem. Người bán hàng bên cạnh thấy vậy, lập tức mỉm cười đi tới: “Tiểu thư quả thật có ánh mắt tốt, bộ quần áo này là mẫu mới vừa được đưa đến, cô có muốn thử một chút không?”

“Cái này quả thực không tồi.” Giản Đồng lướt nhìn quần áo trong cửa hàng một vòng, nhỏ nhẹ nói: “Không phải gần đây có thông báo mẫu mới số lượng giới hạn được đưa ra thị trường sao? Sao tôi không thấy nhỉ?”

“Mẫu đó đúng là mới đưa ra thị trường, nhưng đang trong tình trạng thiếu hàng.” Người bán hàng chuyên nghiệp mỉm cười: “Mẫu trong tay cô cũng rất phù hợp với khí chất của cô.”

“Thiếu hàng?” Giản Đồng giống như lẩm bầm nhỏ giọng nói, sau đó cầm lấy chiếc váy liền cut-out màu xanh da trời uớm thử trước gương. Bộ quần áo này quả thực rất hợp với cô, khiến cho cô trông rất thuần khiết và tươi mát.

Thuần khiết, tươi mát, những lời này đã biến mất khỏi cô vô tung vô ảnh từ ba năm trước mới đúng...

“Biết vì sao thiếu hàng không? Rất nhiều hàng hiệu trước khi được bán ra các cửa hiệu nhỏ thì đã được bán trước ở Trunk show*, cho nên rất nhiều mẫu đã được các khách Vip cao cấp nhất đặt hàng trước rồi.” Giản Đồng nghe thấy có người nhiệt tình giải thích, theo bản năng quay đầu lại nhìn, khi thấy là Lục Gia, nhất thời tinh thần luống cuống. Sau đó cô lại nghe thấy Lục Gia lạnh lùng cười, nói: “Nhưng mà một kẻ đi phá hoại gia đình người khác, mặc bản số lượng có hạn làm cái gì.”

Trí nhớ của Giản Đồng về Lục Gia là khắc sâu.

Là vợ chính quy của Thiệu Kỳ Tuyên, sau khi Giản Đồng theo Thiệu Kỳ Tuyên, Lục Gia từng hùng hổ đến tìm cô, sau khi tìm được cô thì thóa mạ một trận, hơn nữa, còn sai người đến đập phá nhà cô.

Giản Đồng từng tìm được một công việc, lúc đang làm việc yên ổn, cũng bị Lục Gia phá hoại. Cô nhớ rõ lần đó Lục Gia chỉ vào ót cô, khinh thường hừ

một tiếng: “Những người như cô là kí sinh trùng dê hèn, đồ dê tiện để cho người ta nuôi, muốn sự nghiệp thành công? Cô cứ nằm mơ đi!”

“Lục tiểu thư, cô nói chuyện nên biết tôn trọng chút.” Giọng Tề Lâm rõ ràng mà khẳng định, kích động liếc nhìn Lục Gia đang kéo cánh tay Lục Lê, khẽ cắn môi, lạnh lùng nói: “Muốn nói tiểu tam, không phải không ai có thể hơn em gái cô sao.”

“Cô nói cái gì?” Lục Lê liếc nhìn Tề Lâm một cái, có chút buồn cười cau mày: “Tề tiểu thư, cô làm cái gì thế?”

Cái từ tiểu tam này so với cô thì cách xa vạn dặm được không?!

“Lục Lê, hiện tại cô nghe rõ rồi chứ!” Tề Lâm gần từng chữ một: “Tôi là vợ trước của Trình Hoài, Trình Hoài đã từng kết hôn.”

“Đã từng kết hôn?” Lục Lê nghe nói, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Cô kinh ngạc nhìn Tề Lâm nghiêm túc, lại nghĩ tới trước đây mỗi lần nghe đến cái tên Tề Lâm, cô đều cảm thấy Trình Hoài có sự lúng túng gượng gạo cùng mất tự nhiên. Lúc đó không để ý, bây giờ nghĩ lại, quả thật có chuyện ẩn bên trong. Lục Lê hơi rút khoe miệng, tay bất giác có chút run rẩy, người cô tin tưởng nhất lại có thể che giấu sự thật đã từng kết hôn? Còn kéo cô đi vào quỹ đạo của tiểu tam?

Cô sẽ không là tiểu tam! Lục Lê hít một hơi thật sâu nhìn Tề Lâm, “Cho dù cô là vợ trước của anh ấy, điều đó cũng không thể hiện tôi là tiểu tam. Thời gian tôi và Trình Hoài quen biết nhau là ngày 20 tháng 5, thời gian chính thức gặp gỡ là ngày 23 tháng 6, thời gian chúng tôi kết hôn là ngày 30 tháng 6. Tôi đây muốn hỏi Tề Lâm tiểu thư, hai người ly hôn là khi nào?”

Khi Lục Lê nói lời này tim đập gia tăng, chẳng qua trên mặt tỏ ra hồ hững. Cô thực sự rất sợ Tề Lâm đứng lý hợp tình nói với cô, khi bọn họ ly hôn là cuối tháng 5 đầu tháng 6.

Nhưng mà, Tề Lâm lại do dự, vẻ mặt xấu hổ nói không nên lời. Lục Lê ngầm hiểu, chậm rãi đến gần cô ta, sau đó giương tay tát cô ta một cái. Hiển nhiên Tề Lâm không ngờ tới mình bị đánh, phần nộ nhìn Lục Lê, sau đó giơ tay lên muốn đánh trả, không nghĩ tới, Lục Lê lại bắt được cánh tay cô, cười nhạt hừ lạnh một tiếng: “Tôi đánh cô vì cô phi báng tôi là tiểu tam, mà cô, hiện tại có tư cách gì mà đánh tôi?”

Thân là người mẫu quốc tế nổi tiếng, từng đại diện cho rất nhiều nhãn hiệu lớn, mặc dù đang ở một nơi thanh lịch xa hoa cũng có thể làm cho nơi đó hiện ra vẻ đơn sơ mộc mạc, mà Lục Lê nói là tùy ý ở nơi đơn sơ lại có thể khiến nơi đó trở nên sáng lóa. Lúc này, hai người phụ nữ đối chọi gay gắt, người bán hàng trong cửa hiệu nhất thời nhìn đến ngẩn người.

“Hiện tại, tôi còn gọi cô một tiếng Tề tiểu thư, có điều tôi hi vọng Tề tiểu thư nhớ rõ, Trình Hoài đã là chồng của tôi, cô chỉ là vợ trước của anh ấy mà thôi. Cho nên, xin mời thân là vợ trước Tề tiểu thư sau này trên phương diện lời nói cứ chỉ chú ý một chút.” Lục Lê còn thực sự nhìn cô ta, dùng một chút, nhú mày nói: “Nếu người nào đó còn tiếp tục không từ bỏ ý định với Trình Hoài, muốn ở giữa phá hoại tình cảm của chúng tôi, tôi nghĩ, lần sau tôi sẽ không chỉ tặng cho cô một bàn tay thôi đâu, có lẽ đến lúc đó chính là thân bại danh liệt.”

Mặc dù hôm nay Lục Lê đi giày cao gót, nhưng ở trước mặt Tề Lâm 1m78, Lục Lê vẫn thấp hơn một chút, nhưng mà, chút xíu này cũng không ảnh hưởng tới việc cô mạnh mẽ bảo vệ hôn nhân của chính mình. Trái lại Tề Lâm, vì đuối lí, tự nhiên cũng không còn khí thế, nhìn bản thân ở trước mặt Lục Lê kính sợ như vậy, sự căm hận trong lòng cô đối với Lục Lê càng tăng thêm.

Trình Hoài lại có thể có vợ trước.

Người vẫn ngồi bên cạnh cô, người đàn ông ngày thường luôn chiều chuộng cô đủ kiểu lại có thể che giấu sự thật anh đã từng kết hôn?

Thì ra, Tề Lâm tìm cô làm thiết kế, không phải vì cô có chút danh tiếng, mà là vì cô ta từng là vợ trước của Trình Hoài.

Vợ trước của anh tìm tới cửa, anh lại còn có thể giả bộ như không có chuyện gì, anh thật đúng là giỏi giấu diếm. Dưới đáy lòng Lục Lê lạnh lùng cười, ở trước mặt hai người họ, cô không biết chân tướng hẳn là giống như một vở hài kịch gây cười.

Mặc dù bề ngoài ở trước mặt Tề Lâm cô thể hiện khí phách, chiếm hết mọi lợi thế, tràn đầy tự tin, nhưng mà có trời biết lúc này trong lòng cô không tự tin không bình tĩnh cỡ nào.

Vợ trước của anh là Tề Lâm, là người mẫu hạng nhất, chính là nữ thần mà đàn ông tôn sùng, khí chất không tầm thường lại còn xinh đẹp nổi tiếng.

Trên các bảng xếp hạng mà dân mạng bỏ phiếu, cô ta là cái tên đứng hạng nhất.

Nữ người mẫu được hi vọng có thể mãi độc thân nhất.

Nữ người mẫu có xương quai xanh xinh đẹp nhất.

Người mẫu được muốn hôn môi nhất trong lễ tình nhân.

Người mẫu để lại ấn tượng sâu sắc nhất hàng năm.

Người mẫu có sức ảnh hưởng nhất đối với người xem.

Người mẫu xinh đẹp nhất có tiềm lực nhất muốn gả vào nhà giàu có nhất.

Lục Lê nhìn cô ta, tưởng tượng thấy cô ta và Trình Hoài đứng chung một chỗ thực sự rất hợp.

Hiện tại cô thực sự rất muốn biết chuyện giữa bọn họ là cái dạng gì?

Bọn họ có phải từng yêu nhau sâu sắc hay không, sau đó vì sự nghiệp mà Tề Lâm xa cách với Trình Hoài, để trả thù Trình Hoài liền tùy tiện tìm một cô gái trêu tức cô ta? Sau đó thì... tìm được cô? Tự mình tiêm vào đầu những mẫu chuyện cầu huyết này, Lục Lê cười chua xót.

Con người luôn chông chênh những mâu thuẫn. Mặc dù trong lòng đã không tự tin tới cực hạn, nhưng hiện tại Lục Lê vẫn như trước không muốn bị cái người gọi là vợ trước của anh chế giễu, cho nên khi xoay người rời đi cô vẫn không quên giả bộ mạnh mẽ bình tĩnh cười tao nhã.

Chẳng qua là, mới ra cửa, Lục Lê liền cảm thấy chân mình như nhũn ra.

Lục Gia hưng hăng trừng mắt nhìn Tề Lâm một cái, đi theo Lục Lê ra cửa. Nhìn Lục Lê vịn tường chậm rãi bước đi, Lục Gia cuống quýt đuổi theo, cô gọi khe khẽ: “A Lê.”, Lục Lê không nói, chẳng qua chỉ ý vị lau nước mắt.

Đèn nê-ông lập lờ, lượng xe trên đường như nước chảy, người đến người đi rất náo nhiệt. Lục Gia lái xe, Lục Lê thì ngồi ở phó lái ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ là một mảnh ồn ào náo nhiệt, mà ở giữa sự náo nhiệt này, cô lại đơn độc, lại cô đơn một mình.

Hiện tại cô muốn nhanh chóng về nhà, chính tai nghe Trình Hoài nói với cô anh đã từng kết hôn, nói cho cô rõ cuộc anh và Tề Lâm là xảy ra chuyện gì, nhưng mà cô cũng muốn tốc độ xe có thể chậm lại, tốt nhất là chạy một mạch, bởi vì cô không biết rõ cuộc cái gọi là chân tướng kia cô có thể tiếp nhận được hay không.

Di động vang lên, Lục Lê ngơ ngác nhìn cuộc gọi đến hiện tên Trình Hoài. Ngón tay vuốt ve di động, nhưng cô vẫn chưa nhận điện.

Đến khi di động ngừng tiếng, Lục Lê đột nhiên tắt máy, nhắm mắt lại ngửa người trên ghế nghỉ một chút.

Trong đầu đột nhiên quay cuồng cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp mặt, tuy rằng nói là nhất kiến chung tình có lẽ rất ngây thơ, nhưng khoảnh khắc đầu tiên Lục Lê nhìn thấy Trình Hoài cô thật sự đã bị anh biến thành mẫu vụn. Anh phù hợp với tất cả mơ mộng về người đàn ông trong lòng cô, cao lớn anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn, điềm đạm lễ độ, tiến lùi có chuẩn mực... biết anh đến tìm cô vì công việc thiết kế cho công ty, Lục Lê luôn luôn bình tĩnh lại kích động lại còn nói năng ấp a ấp úng...

Vì sợ cô làm bản vẽ không đúng yêu cầu của anh, khoảng thời gian đó Lục Lê đều làm gấp đôi, hầu như mỗi ngày cô đều thức đêm cho đến 4h sáng chỉ để làm bản vẽ. Cho nên khoảng thời gian đó Lục Lê cơ hồ tự gây sức ép cho mình nhưng cô cũng rất vui vẻ, bởi vì nhìn anh tươi cười hài lòng khi thấy bản kết xuất đồ họa, Lục Lê liền cảm thấy ngọt lịm...

Tuy rằng Lục Lê thích anh, nhưng cũng chỉ là sự thắm mến của một cô gái, cô biết giữa hai người có sự chênh lệch, một người là vị thần ngồi tít trên cao, một người chẳng qua chỉ là một nhà thiết kế nhỏ có chút danh tiếng mà thôi. Thần chỉ để ngưỡng vọng, cho nên Lục Lê cảm thấy có thể biết anh có thể nhìn anh từ xa cũng đã tốt lắm rồi...

Cô lại không nghĩ rằng có một ngày, anh lại còn nói thích cô. Lục Lê thụ sủng nhược kinh* nhìn anh, ngơ ngác nói không nên lời, mãi đến khi Trình Hoài bá đạo cầm tay cô đeo nhẫn cho cô, cô mới biết được bản thân không phải nằm mơ.

(*: vừa mừng vừa lo, tự nhiên được yêu chiều mà lo sợ)

Cô còn nhớ, món quà đầu tiên Trình Hoài tặng cô chính là một chiếc nhẫn đẹp đẽ...

Từ từ nhắm hai mắt vuốt ve chiếc nhẫn, Lục Lê cười hạnh phúc, khẽ cười, nước mắt rồi lại chảy ra.

Bọn họ gặp gỡ chỉ có một tháng Trình Hoài đã cầu hôn cô. Cô thương anh, tự nhiên hai lời thật tốt đã đồng ý. Sau khi họ kết hôn, Trình Hoài rất thương cô, cô nói gì nghe nấy... Nhưng mà dù vậy, thỉnh thoảng khi đêm khuya yên tĩnh cô mở to mắt nhìn anh ngủ bên cạnh, Lục Lê cảm thấy rất hạnh phúc đồng thời cũng rất sợ hãi, sợ hãi một ngày có cô gái thay thế vị trí của cô trong lòng anh.

Trong truyện cổ tích chỉ nói cô bé lọ lem và hoàng tử từ nay về sau sẽ sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, nhưng không ai miệt mài theo đến cùng, cái hạnh phúc đó nhỏ bé cỡ nào...

Đưa Lục Lê về đến nhà, Lục Gia an ủi sờ sờ đầu cô: “Hai đứa nói chuyện rõ ràng đi, Trình Hoài đối với em như thế nào, hẳn là trong lòng em biết rõ.”

Trong lòng biết rõ? Lục Lê ngơ ngác nghĩ đến những chữ này, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mở cửa vào nhà. Thấy Lục Lê đã về, Trình Hoài vội vã tiến tới đón lấy những đồ cô mua.

Sau khi vào nhà Lục Lê căn bản không liếc anh một cái, chỉ một mạch chui vào trong ghế sofa.

“A Lê, em làm sao vậy? Hình như đã khóc à? Xảy ra chuyện gì?” Trình Hoài ngồi xuống bên cạnh cô, dịu dàng nhìn cô, lúc này mắt cô sưng lên giống như quả đào mật. Trình Hoài dịu dàng vuốt tóc cô: “Em xem, sưng như đèn đỏ rồi này.” Nói xong xoay người đi toilet, không đến một lúc, đã thấy anh mang đến khăn mặt trùn đá từ toilet trùm lên mắt cô.

Anh vừa chạm đến cô, Lục Lê đột nhiên trực tiếp gạt tay anh ra, khăn mặt theo đó mà rơi trên mặt đất.

Đối với hành động thô bạo của Lục Lê, Trình Hoài ngẩn ra.

Nhìn phản ứng của anh, trong lòng Lục Lê đột nhiên căng thẳng, ngoảnh đi không hề nhìn anh. Sau một lúc lâu, cô quay đầu lại nhìn thẳng anh, nghiêm túc hỏi: “Anh có... chuyện quan trọng gì giấu em không?”

Trình Hoài giật mình sáng tỏ, nhìn Lục Lê thật sâu, cúi đầu: “Rất xin lỗi.”

“Rất xin lỗi?” Lục Lê nhắc lại một câu rất xin lỗi kia, lạnh lùng cười, nhìn Trình Hoài người mà cô đã từng vô cùng tin tưởng và ý lại, cắn cắn môi, nước mắt bất giác rơi xuống: “Vì cái gì mà anh giấu em chuyện anh từng kết hôn? Anh đây là lừa gạt người khác có biết không? Trong hôn nhân không thể có lừa gạt.”

“A Lê, rất xin lỗi.”

“Không cần nói cái gì mà rất xin lỗi nữa, Trình Hoài cái em cần chính là một lời giải thích của anh. Nói cho em biết, vì cái gì mà phải lừa gạt em.” Lục Lê yếu ớt nhìn anh, ánh mắt có chút sợ hãi: “Hai người vì sao phải ly hôn? Rốt cuộc hiện tại anh và Tề Lâm có còn gút mắc hay không?”

Nhắc đến Tề Lâm, trong lòng Lục Lê đột nhiên run lên... Vợ trước của anh chính là nữ thần trong mắt rất nhiều người! Tại sao anh lại ly hôn với nữ thần chứ?

“A Lê. Hôn nhân của anh và Tề Lâm trước kia căn bản chỉ là trên danh nghĩa. Khi đó giữa bọn anh ngoại trừ giấy đăng ký kết hôn thì cái gì cũng không phát sinh.” Trình Hoài nghiêm túc nhìn cô, thờ dãi, cười khổ tâm: “Sau khi gặp em, tiếc nuối lớn nhất của anh chính là đã từng kết hôn.” Anh dừng một chút, bàn tay to nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn: “Tha thứ cho anh trước đây ích kỷ được không? Lúc đó anh thực sự chỉ muốn bày ra một mặt hoàn mỹ nhất trước em, để em có thể yêu anh, cho nên anh che giấu việc từng kết hôn. Anh thật sự không muốn chuyện này ảnh hưởng đến cái nhìn của em về anh. A Lê, anh yêu em rất nhiều, em hẳn là rõ ràng.”

“Đúng vậy, anh rất yêu em, rất thương em cũng rất khản trương có được em, cho nên những điều đó khiến anh giấu diếm chuyện từng kết hôn, về sau khi bị vạch trần sẽ khiến em dễ dàng tha thứ cho anh đúng không?” Lục Lê thờ dãi: “Trình Hoài, cho dù hôn nhân của anh và Tề Lâm chỉ là quan hệ trên danh nghĩa, anh cũng cần phải nói cho em biết sự thật anh từng kết hôn.” Một lúc lâu sau, Lục Lê đứng dậy, đưa lưng về phía anh: “Đàn ông các anh lúc nói dối có thể dùng chiêu bài “anh yêu em” hay không? Về cơ bản nói dối phụ nữ chính là không tôn trọng cô ấy rồi.”

Cô nói, về cơ bản nói dối phụ nữ chính là không tôn trọng cô ấy rồi.

Lục Lê nói xong lê giày đi vào phòng ngủ.

Ngọn đèn trong phòng u ám, Trình Hoài nhìn bóng dáng Lục Lê lao đảo mà một hồi hoảng hốt.

Anh che giấu việc kết hôn quả thực là anh không đúng, nhưng mà, anh yêu cô, chắc hẳn so với người khác cô là người rõ nhất, hơn nữa, anh và Tề Lâm ngoại trừ giấy đăng ký kết hôn thì chẳng có gì gọi là vợ chồng cả. Trình Hoài đi ra ban công hút thuốc, mây khói lượn lờ, tâm tình phiền muộn. Thật lâu sau, anh đẩy cửa đi vào phòng ngủ, Lục Lê đang cuộn mình trên giường ôm gối khóc.

Cô không biết mình nên làm gì bây giờ, cô thương anh, cho nên muốn tha thứ việc anh giấu diếm, nhưng nếu như dễ dàng tha thứ, cô lại sợ hãi anh còn có nhiều việc khác nữa giấu cô. Hiện tại, cô thậm chí hoài nghi cuộc hôn nhân danh nghĩa với Tề Lâm theo như lời Trình Hoài có phải thật không...

Cô không biết, rốt cuộc là sự tin nhiệm đã xói mòn, hay là ở trước mặt Tề Lâm cô tự ti...

Trunk Show: là một sự kiện ở đó người cung cấp trực tiếp giới thiệu sản phẩm tới các cửa hàng trực thuộc nhà cung cấp này và tới các khách hàng tại một địa điểm bán lẻ hoặc một địa điểm khác như phòng khách sạn. Trong nhiều trường hợp nó cho phép các cửa hàng giới thiệu hoặc mua sản phẩm trước khi được đưa ra công chúng. Điển hình, các khách hàng có thể xem hàng, đặt hàng và sau đó chờ đợi nhà cung cấp sản xuất và chuyển hàng tới

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chuyện Cũ Tái Hiện

Lục Lê vui đầu vào gối khóc rung rức. Ánh đèn trong phòng ngủ lờ mờ thật yên tĩnh. Nghe thấy tiếng cô khóc, Trình Hoài chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng. Anh bước đôi chân thon dài chậm rãi tiến về phía cô, đi đến bên người cô, rồi ngồi xổm xuống, vươn tay cẩn thận vuốt ve mái tóc cô. Thấy Lục Lê không nói gì, anh đứng dậy ngồi xuống giường, vòng tay ôm cô từ sau lưng.

“A Lê, thật xin lỗi em. Anh thề, cả đời này đây là lần duy nhất anh giấu diếm em, về sau, sẽ không bao giờ như thế nữa.” Giọng anh đầy dịu dàng mang theo đôi chút mệt mỏi, “Mặc kệ em có tin hay không, nhưng lúc đó giữa anh và Tề Lâm ngoại trừ có tên trên giấy đăng ký kết hôn ra, mọi chuyện khác giữa hai vợ chồng cho tới bây giờ thực sự đều không phát sinh.”

Trong phòng tiếng đồng hồ kêu tích tắc, nghe như một tiết tấu âm thanh, tâm trạng cô không biết tại sao cũng dần dần thả lỏng.

“Bà nội rất thích làm từ thiện, cuối tuần là khoảng thời gian bà đến trại trẻ mồ côi để chăm sóc mấy đứa nhỏ, nhớ rõ năm đó khi anh 11 tuổi, bà nội đem về một bé gái chừng 7 tuổi từ cô nhi viện, tên là Tề Lâm. Tề Lâm rất nghe lời cũng biết dùng tiểu xảo lấy lòng người khác, vì vậy cho tới nay đều rất được lòng bà nội. Cô ấy từ nhỏ đến lớn đều kề cận bên bà nội anh, bà nội cũng coi cô ấy như cháu gái mình mà dạy bảo. Khi học ở trường, anh bẽ bộn với việc học, lúc đi làm thì anh lại bắt đầu bận bịu cho sự nghiệp của mình, cho nên đến năm 25 tuổi cũng chưa nói đến chuyện yêu đương.” Trình Hoài dừng một chút, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ, “Vào năm 25 tuổi, bà nội cảm thấy anh cần phải kết hôn, mà Tề Lâm cô ấy từ nhỏ đã ở bên anh, nhờ sự dạy dỗ của bà mà lớn lên, cô ấy không chỉ xinh đẹp, mà làm việc cũng rất thành thạo và tao nhã, cho nên với sự sắp xếp này bà rất yên tâm, cảm thấy Tề Lâm trở thành người phụ nữ của anh rất thích hợp. Lúc đó anh sống chết không đồng ý, nhưng bệnh tình của bà nội rất nghiêm trọng, bà nói nếu anh không cưới cô ấy thì sẽ không quan tâm đến sức khỏe của mình nữa. Anh còn có thể làm gì nữa chứ?”

Ánh sáng yếu ớt phát ra từ ngọn đèn ngủ, Trình Hoài ôm Lục Lê khẽ thở dài. Lục Lê khẽ nhắm mắt lại, trầm lặng không nói.

Không biết qua bao lâu, Lục Lê chỉ cảm thấy anh ôm mình chặt hơn, trên người anh tỏa ra hương thơm nam tính xông thẳng vào mũi. Lục Lê nhắm mắt lại cảm nhận sự dịu dàng của anh, bỗng nhiên, Trình Hoài vuốt ve tóc cô hướng xuống muốn hôn môi cô. Lục Lê khẽ giật mình, đột nhiên mở mắt đường như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cô cuống quýt đẩy anh ra, ôm lấy chiếc chăn xuống giường.

“A Lê.”

Trong bóng tối, đôi mắt anh hiện ra vẻ yếu ớt bất đắc dĩ, mà tiếng ‘a Lê’ gọi cô lại tràn đầy nhu tình. Một người đàn ông mạnh mẽ là thế, lúc này trước mặt cô lại bộc lộ hết bản thân không hề giấu diếm, trong lòng Lục Lê đột nhiên mềm nhũn, muốn xoay người sang chỗ khác để tránh bản thân lại bổ nhào vào lòng anh. Không biết cô lại nghĩ tới điều gì, cắn cắn bờ môi, vẫn dửng dưng khoát mở miệng: “Cái gì cũng đừng nói, mọi chuyện quá đột ngột, trước tiên hãy cho em thời gian từ từ suy nghĩ đã.”

Cô ôm chăn vừa đi tới cửa phòng ngủ, Trình Hoài đột nhiên sai một bước dài đi tới, túm lấy cái chăn trong tay cô, bất đắc dĩ thở dài: “A Lê, nếu đã như vậy, thì vẫn là anh ra ngoài ngủ thì hơn.”

Lục Lê gạt đầu, xoay người nặng nề đóng cửa lại.

Nhìn Lục Lê quyết đoán đóng cửa lại, Trình Hoài đành phải ngoan ngoãn ôm chăn ra ghế sofa ngoài phòng khách mà ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, Lục Lê liên tục trở mình không tài nào ngủ nổi, trong đầu lại càng không ngừng nghĩ ngợi linh tinh.

Điện thoại có tin nhắn, Lục Lê liếc mắt nhìn vào điện thoại, là Trình Hoài gửi đến, anh lại có thể thật ngay thơ viết tràn đầy một màn hình toàn là “Rất xin lỗi”.

Ở một nơi khác lại hiện lên lời Lục Gia nghiêm túc nhắc nhở: “Trình Hoài đối với em như thế nào, trong lòng em hẳn là biết rõ.”

* * * * *

Về đến nhà, Tề Lâm nổi giận dưng dưng cời giày cao gót, không thèm để ý đến hình tượng của mình liền hét toáng lên nặng nề đổ phịch xuống ghế sofa. Nhìn ảnh chụp kết hôn của mình với Trình Hoài treo trên tường, nhìn đến nét mặt hoàn toàn vô cảm khi kết hôn của anh, Tề Lâm đột nhiên phẫn nộ bật dậy tháo bức ảnh ra ném thật mạnh xuống đất khiến nó vỡ tan. Nhìn ảnh chụp cô dâu bị nghiền nát, trong lòng cô khó kìm nổi liền ôm đầu khóc nức nở.

Cô không biết có phải kiếp trước cô gây ra quá nhiều tội ác nên mới dẫn tới kiếp này phải chịu đau khổ không ngừng như vậy.

Tuy cô luôn cố gắng sống thật có chừng mực, nguyên tắc, thế nhưng phía sau sự chừng mực, nguyên tắc đó ẩn chứa bao nhiêu chua xót, nào có ai biết?

Từ nhỏ cô đã là cô nhi, tuy lớn lên rất xinh đẹp, nhưng cũng bởi vì tính cách cô độc ích kỷ, mà ở cô nhi viện cô luôn bị xa lánh. Thời gian dần trôi, càng nhiều người xa lánh cô hơn, tính cách của cô trở nên càng ngày càng hướng nội. Mỗi lần nhìn các bạn nhỏ khác trong viện có thể cười cười nói nói thật tự nhiên, cô thực sự rất hâm mộ.

Đã bao lần, cô khóc lóc tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Thỉnh thoảng ở cô nhi viện sẽ có người đến nhận nuôi các bạn nhỏ, vì tính cô lập, luôn trốn ở góc phòng, cho nên rất ít người chú ý đến cô. Nhìn những đứa bạn bên cạnh lần lượt được đón đi, việc cô có thể làm chỉ là trốn đi khóc lóc một mình.

Số phận của cô cuối cùng cũng được xem trọng. Có một lần cô đang vụng trộm khóc, thì bị một vị lão phu nhân thường xuyên đến đây thăm nom bọn họ bắt gặp. Lão phu nhân ngồi xổm xuống cùng với cô, giúp cô lau đi những giọt nước mắt, kể một câu chuyện thật thú vị chọc cho cô cười... Khi đó cô rất nhạy cảm chú ý tới, mỗi lần lão phu nhân đến, viện trưởng đều rất nhiệt tình tiếp đón, nhìn bộ dạng cúi đầu khúm núm của viện trưởng, Tề Lâm biết rõ vị lão phu nhân này nhất định rất lợi hại...

Cô thực sự rất muốn rời khỏi nơi này, kết quả là, mỗi lần lão phu nhân đó đến, cô đều khiến bản thân trông thật đáng thương... Cô biết rõ, mọi người đều có lòng trắc ẩn, đối với kẻ yếu, họ sẽ sinh ra cảm giác muốn bảo vệ...

“Bà ơi, hôm trước chân cháu bị thương rồi.”

“Bà ơi, tối hôm qua cháu nằm mơ thấy bà đó.”

“Bà ơi các bạn nhỏ khác đều có người nhân nuôi, vì sao cháu lại không có, dẫn cháu về nhà được không? Cháu nhất định sẽ ngoan ngoãn mà.”

Như vậy cho đến một ngày, lão phu nhân thật sự đã đưa cô đi.

Vì vậy cuộc sống của cô đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cô từ một cô bé mồ côi tự ti trở thành một tiểu công chúa ngồi tít trên cao. Cô có thể đi học tại các trường quý tộc, mua đủ loại quần áo kiểu dáng xinh đẹp, có thể nhìn tới những đồ ăn hấp dẫn trên ti vi muốn ăn cái gì là mua cái đó.

Hơn nữa, cô tới ngôi nhà này, còn gặp được anh trai nhỏ. Anh trai nhỏ dùng đôi tay rắn chắc của mình cầm lấy tay cô, cười rộ lên đến sáng lạn. Khi ở trường anh không ngần ngại đánh lại những kẻ dám bắt nạt cô, vì cô mà dạn dĩ tí mĩ không hề hà gi... .

Bởi vì từ nhỏ sống trong gia đình có điều kiện đầy đủ, cho nên anh luôn mang thái độ từ tốn nhã nhặn, bình tĩnh tự nhiên, tao nhã như một quý tộc.

Cô yêu anh, điên cuồng say đắm anh, vụng trộm cất giấu rất nhiều hình ảnh của anh, những lúc rảnh rỗi, cô sẽ lấy ra ngắm nhìn rồi lại cười ngây ngô...

Mặc dù anh học tập ở nước ngoài, cô như trước dùng trăm phương ngàn kế nghe ngóng xem anh có bạn gái hay không, nghe nói ở bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ, thế nhưng anh cũng không hề kết giao với bất kì cô gái nào, cô như mở cờ trong bụng...

Cô không ngừng nịnh nọt lấy lòng bà nội, trước mặt bà lại lơ đãng vờ vịt biểu hiện ý tứ của mình đối với Trình Hoài, cho đến khi bà nội phát hiện ra, kêu Trình Hoài trở về, muốn anh lấy cô.

Ba năm không gặp, Trình Hoài ngày càng thêm khí chất bất phàm, Tề Lâm cảm thấy, bộ dạng anh khi nhũn mày cực kỳ bắt mắt, nhưng mà, cái người nhìn rất đẹp mắt lại thẳng thắn mà nói: “Bà nội, cháu chỉ coi Lâm Lâm là em gái mà thôi, anh trai sao có thể lấy em gái được?”

Sớm đã phải nghĩ tới đáp án này, đôi mắt Tề Lâm trầm xuống, cực kỳ thất vọng.

Bà nội không thuận theo, chống gậy gõ xuống mặt đất, “Từ nhỏ ta nhìn Lâm Lâm lớn lên, hai đứa lại là thanh mai trúc mã, càng gần nhau thì càng phải hiểu rõ nhau, cùng ở một chỗ đâu sao cũng là duyên trời định.”

“Vậy cũng phải hỏi xem Lâm Lâm có bằng lòng không chứ!” Nhớ ngày đó, Trình Hoài đối xử với cô cũng rất tốt, anh đi đến bên người cô, rất dịu dàng nhìn cô, “Lâm Lâm, em có đồng ý gả cho anh không?”

Cô nhớ rõ lúc đó bản thân liếc mắt nhìn bà nội, bất gặp ánh mắt kiên định của bà, kết quả là cô gật đầu thật mạnh với Trình Hoài: “Em đồng ý.”

Cô nhớ rõ sắc mặt Trình Hoài rất khó nhìn.” Lâm Lâm, anh là anh trai của em.”

“Nhưng mà em thích anh.” Cô ngượng ngùng nhìn anh,” Từ lần đầu tiên em đã yêu thích anh rồi.”

“Anh chỉ có thể coi em như em gái, chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ coi em là vợ của mình. Cho nên, em nên đi tìm một người thực sự yêu em thì hơn, chứ không phải anh.” Trình Hoài nói xong câu đó liền rời đi, ngay hôm đó liền mua vé máy bay trở về công ty.

Tề Lâm không cam lòng, nghĩ đến chính mình dù sao cũng được bà nội tận tay nuôi nấng từ bé, bà đối với cô cũng có chút yêu thương, chỉ phải mỗi ngày cũng khóc lóc nỉ non trước mặt bà. Bà thấy không ổn, vì vậy ngay tạo ra một căn bệnh nguy kịch gửi thư thông báo làm cho Trình Hoài phải trở về, sau khi Trình Hoài trở về, bà buộc anh phải lấy Tề Lâm.

Lúc đó cô thực sự ngây thơ cho rằng bà nội yêu thương cô còn hơn Trình Hoài, cho đến khi cô thấy bà nói với anh: “A Hoài, tuy Tề Lâm là cô nhi, nhưng con bé là một tay ta diu dắt nuôi nấng mà lớn lên, con bé đã chuẩn bị rất tốt để vào xã hội thượng lưu của chúng ta, phong thái trang nhã hữu lễ, khí chất cao quý thanh lịch, con bé lại có bằng cấp cao IQ cao, tuyệt đối có thể trở thành người nổi trội tuyệt vời đấy. Hơn nữa, ta cũng đã tìm thầy tướng số có tiếng xem qua, thầy tướng nói, hai đứa rất hợp số nhau, con bé sẽ trợ giúp rất nhiều cho sự nghiệp của cháu. A Hoài, bà tuyệt đối là vì muốn tốt cho cháu thôi.”

Đúng vậy, cô thật ra chỉ là một đứa cháu gái nuôi, nuôi dưỡng cũng là vì để lợi dụng, cháu trai mới thật sự là ruột thịt. Cho dù cô chịu một mối bụng trà rót nước, cả ngày nghĩ ra đủ các biện pháp để làm bà vui lòng, cũng không thể so bì với quan hệ huyết thống.

Chẳng qua, người đàn ông như Trình Hoài, ngồi tít trên cao, tràn đầy tự tin, mới không để ý tới cái bà gọi là hợp số hợp mệnh là cái gì. Cho nên mặc dù bà có nói toạc ra, Trình Hoài vẫn rất thờ ơ, thẳng đến khi bà nói cho Trình Hoài biết, nếu như anh không lấy cô, vậy thì bà sẽ không tiến hành phẫu thuật, trực tiếp để cho bệnh tình nguy kịch là được rồi. Roi vào đường cùng, Trình Hoài buộc lòng phải cưới cô.

Nhưng mà, trước khi lấy cô, Trình Hoài vẫn cố gắng phản kháng lần cuối.

Anh tìm cô, nói:” Lâm Lâm, anh thật sự chỉ coi em là em gái. Anh hy vọng em sẽ nói với bà, em không muốn gả cho anh.”

“Trình Hoài, em tin tưởng một ngày nào đó sẽ khiến anh yêu thương em.” Lúc ấy cô cũng thật đơn thuần, nghĩ đến trong tiểu thuyết cũng có những lời hứa hẹn như vậy, cuối cùng cô bé lẹ mồm cũng làm hoàng tử cảm động, hai người sẽ hạnh phúc với nhau, thế nhưng mà, hiện tại cô mới biết, hi vọng đó hoàn toàn xa vời.

“Tề Lâm, anh rất nghiêm túc nói cho em biết, anh chỉ coi em là em gái, mặc dù chúng ta có kết hôn, anh vẫn sẽ coi em là em gái như trước. Nếu như em

thật sự muốn gả cho anh, anh cũng muốn em nhớ rõ, sau khi chúng ta kết hôn, anh tuyệt đối không đụng vào em. Chờ đến khi em thực sự tìm được người mình yêu thương, anh rất hoan nghênh nếu em đồng ý ly hôn với anh.”

Sau đó, Trình Hoài quả thực làm được, sau khi kết hôn anh chưa bao giờ chạm tới cô.

Tề Lâm ở nước ngoài kẻ cận hai năm bên Trình Hoài, Trình Hoài vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với cô, có nói với cô, cũng chỉ có một câu: “Không được chậm trễ tuổi thanh xuân của chính mình, cố gắng tìm kiếm một người đàn ông hợp với mình, nói chuyện yêu đương với người ta. Khi có thể anh sẽ trả lại tự do cho em.”

Từ nhỏ cũng không có nhiều người thích cô, Tề Lâm luôn cảm thấy muộn phiền âm ứ, khi ra ngoài giải sầu thì bị ‘khai quật’ làm người mẫu, sau đó ở bên ngoài gần ba năm. Ba năm này, Trình Hoài từ nước ngoài trở về, định cư tại thành phố R. Ba năm này, cô thỉnh thoảng nhận được đơn đề nghị ly hôn, nhận được rất nhiều, tâm tình cũng rất mệt mỏi, nên dứt khoát ký tên. Nhưng thật không nghĩ đến, vừa ký không lâu đã nghe được tin Trình Hoài kết hôn.

Cô, làm sao có thể cam tâm tình nguyện?

Cho nên, lần này về nước, cô muốn nhìn xem rốt cuộc Trình Hoài cam tâm tình nguyện lấy dạng phụ nữ nào.

Lục Lê thật ra là cô gái có thể dễ dàng bị lu mờ khi đứng trong một đám người, nhưng tất cả các cô gái bình thường khác đều có điểm khiến Tề Lâm phải đổ kị: Các cô ấy có lẽ rất bình thường, nhưng lại được sống trong sự cưng chiều của ba mẹ từ nhỏ, có ba mẹ chở che bao bọc, đối với câu ăn nhờ ở đậu là gì, chỉ có thể thông qua sách vở để hiểu rõ, mà mãi mãi cũng không cần nhận thức...

* * * * *

Buổi sáng Lục Lê rời giường, sau khi mở cửa liền thấy bóng lưng bận rộn của Trình Hoài trong phòng bếp. Ánh sáng buổi sớm thật ấm áp ôn hòa, chiếu lên người tạo nên một vẻ đẹp đầy mê hoặc. Bóng lưng anh cao lớn, Lục Lê tham lam nhìn anh, chiếc mũi chợt cảm thấy cay cay.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Trình Hoài theo bản năng quay đầu lại, dáng vẻ tươi cười sáng lạn nhìn thấy Lục Lê, khóe miệng nhếch lên cười cười. Đột nhiên anh quay đầu lại, ánh mắt Lục Lê tránh không kịp, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Lục Lê xấu hổ ho nhẹ một tiếng, sau đó thì cúi đầu xuống, buộc gọn mái tóc quay mặt đi đánh răng rửa mặt. Sau khi rửa mặt thay một bộ quần áo phù hợp, Trình Hoài đã đem đồ ăn bụng lên bàn. Lúc này Lục Lê đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, nói một tiếng không muốn ăn cơm rồi đi ra ngoài.

Cô mới vừa đến trước cửa thay giày, Trình Hoài đột nhiên đi đến giữ cô lại.

“Lục Lê, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tham Muốn Chiếm Giữ

“Em chẳng muốn như thế nào cả.” Lục Lê liếc anh một cái, thay giày xong xuôi, cô lấy túi của mình đang treo ở trên tường xuống, vừa nhìn đồng hồ vừa nhanh chóng mở cửa, lạnh nhạt mở miệng, “Ngày hôm qua em đã hẹn với một vị khách hàng sáng nay đi đo phòng, sắp muộn mất rồi.” Nắng sớm ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, chiếu lên trên người hai người. Lục Lê đưa lưng về phía ánh nắng nên không thể nhìn ra chút biểu cảm gì trên mặt cô, Trình Hoài đành phải buông cổ tay cô ra: “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

Lục Lê cũng không hề nhìn anh lấy một lần, chỉ hỏi lại một câu: “Chẳng lẽ anh không cần phải đi làm nữa sao?” Giọng điệu của cô vẫn lạnh nhạt như cũ, làm cho Trình Hoài nghe thấy rất khó chịu. Anh thà rằng cô âm ỉ, cô ồn ào, như vậy ít nhất thì vẫn có thể chứng minh cô vẫn còn quan tâm đến anh.

Nhưng bây giờ thì... .

Trình Hoài bất đắc dĩ thờ dài, liếc nhìn cô một cái, lấy áo khoác của mình từ trên tường xuống, nói: “Đi thôi.” Lúc này giọng anh vẫn còn mềm mỏng, nhưng bây giờ lời nói của anh đã dứt khoát, chắc chắn, không để cô có cơ hội từ chối, dứt lời liền trực tiếp kéo lấy tay cô bước ra cửa. Lục Lê muốn gỡ tay anh ra, nhưng vì Trình Hoài nắm quá chặt, cô gãy gập như thế nào vẫn không được, đành phải để anh nắm lấy, lòng bàn tay của anh vừa ấm áp, vừa dày rộng lại còn có cả cảm giác an toàn.

Nhét cô vào trong xe, Trình Hoài hỏi cô muốn đi đâu, Lục Lê vừa trả lời xong, Trình Hoài đã khởi động tăng tốc phóng đi, qua một lúc lâu, anh mới nhìn sang Lục Lê, có chút bất đắc dĩ thờ dài một hơi: “A Lê, hiện tại anh đang nghĩ cách để đền bù lại sự giấu diếm của anh đối với em.”

“Em cũng đang suy nghĩ để tìm cách tiếp nhận sự giấu diếm của anh.” Lục Lê chăm chú nhìn anh, “Không chỉ nói là vì yêu mới giấu diếm sao bởi vì quan tâm mới lừa gạt sao”, cảm giác thật sự rất buồn cười, bất kể là vì ý tốt hay là thế nào đi nữa thì lừa dối vẫn là lừa dối. Lúc trước vì cái gì mà không nói

ra, mặc kệ sự thật như thế nào đi nữa, chỉ cần nói ra là tốt rồi, ít nhất lúc đó hai bên sẽ biết được bước tiếp theo sẽ như thế nào. Trình Hoài, bởi vì em yêu anh, cho nên trước đây em sẵn sàng tin tưởng anh vô điều kiện, nhưng hiện tại, đã xảy ra chuyện này, trong lòng em bắt đầu đã có một cái bóng vô hình. Thật sự rất xin lỗi, hãy cho em thêm chút thời gian nữa.” Lục Lê nói xong, nước mắt không biết thế nào đột nhiên rơi xuống, cầm khăn tay lau đi, nhưng như thế nào mà càng lau nước mắt lại chảy ra càng nhiều.

Khi hai người yêu nhau, họ luôn yêu nhớ kỹ mặt không tốt của người còn lại, chỉ sợ đã từng nói dối một lần, chỉ sợ tín nhiệm có thể trực tiếp từ 100 rớt xuống số 0. Thế nhưng nếu như lại từ 0 lên tới 100, chỉ sợ sẽ là một quá trình gian nan.

Lúc đến nơi, sau khi Lục Lê xuống xe, cô quay đầu lại nhìn anh một cái: “Đêm nay chị em em có hẹn gặp nhau, tối nay sẽ về trễ.”

* * * * *

Trong quán rượu tiếng người huyên náo vô cùng náo nhiệt.

Trình Hoài hút thuốc, nhàn nhã dựa trên ghế sa lon nhìn về phía quầy bar Lục Lê đang cùng đám chị em của cô trò chuyện đến bất diệt nhạc hồ*.

(* chẳng còn gì vui hơn, ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất)

Lục Lê có ba người bạn rất tốt với cô là Hạ Tiểu Bắc, Vi Phi, An Đình.

Bởi vì ngày thường đều rất bận rộn, hầu như không có thời gian gặp mặt, vì không muốn để cho tình bạn bị phai nhạt, nên bốn người các cô giao hẹn ngày 15 mỗi tháng sẽ là ngày cả bọn nhất định phải tụ tập, ngày này cho dù bận rộn đến đâu cũng phải bỏ công việc lại phía sau, đến quán bar Sky vui chơi hết mình.

Là quán bar xa hoa nhất thành phố R, Sky là nơi đến của phần đông công tử rảnh rỗi giết thời gian, không nói đến môi trường ở nơi này rất thanh lịch và sang trọng, những phụ nữ đến đây đều rất xinh đẹp, hơn nữa những người phụ nữ này phần lớn đều là thành phần tri thức ở giới thượng lưu, nói năng nhã nhặn, lịch sự. Vì thế, nếu muốn tìm một nơi vui chơi mà không quá phức tạp, xô bồ thì Sky là một nơi rất lý tưởng.

Kể từ khi kết hôn cách đây ba tháng, Trình Hoài hiếm khi đến quán bar để uống rượu và tiêu khiển, bây giờ nếu không phải vì Lục Lê và nhóm chị em của cô tụ tập, khiến anh có chút không yên lòng, thì anh nhất định sẽ không tới đây.

Thật ra cái gọi là người đàn ông tốt của gia đình, đó cũng chỉ là cam tâm tình nguyện ở nhà cùng với vợ của mình thôi.

“Tôi nói này Trình thiếu, bà xã của cậu cũng đâu có phải là sẽ biến mất ngay lập tức đâu? Làm gì mà cậu cứ nhìn chằm chằm vào cô ấy vậy?” Lâm Trí Hòa uống một hớp rượu, liếc mắt nhìn Trình Hoài, lại nhìn về phía Lục Lê đang ở đằng xa, ngữ khí có phần u oán, “Cả một buổi tối, cậu cứ ngồi chỗ này, chỉ để nhìn chằm chằm vào người phụ nữ của cậu, lại để đám bạn thân chúng tôi đây đến uống rượu cùng cậu đều bị cậu gạt sang một bên sao?”

Lâm Trí Hòa vừa nói xong, Tiết Tây ngồi bên cạnh Trình Hoài liền tiếp lời, chắc chắn hai tiếng: “Làm bà xã của Trình thiếu thật là tốt, đây chính là yêu thương đặt trong lòng bàn tay.” Dứt lời, Tiết Tây đột nhiên làm dáng vẻ thẹn thùng tựa đầu trên bờ vai Trình Hoài, hờn dỗi hai tiếng, “Trình thiếu, người ta cũng muốn được anh cưng chiều.”

Cả người Trình Hoài run lên rợn cả da đầu, bóp nát điếu thuốc, uống một hớp rượu, rồi hòa theo nói: “Vậy cậu đi biến đổi giới tính đi, biến thành đàn bà rồi tôi sẽ nạp cậu làm lẽ.”

Những người ngồi cùng bàn nghe xong, đều cười ha ha, Tiết Tây hừ một tiếng, ngẩng đầu, sau khi nghiêm chỉnh ngồi xuống, thay đổi giọng điệu nghiêm túc: “Trình thiếu, không phải gần đây cậu muốn đầu tư dự án mở rộng bất động sản sao? Người bên kia cục xây dựng tôi đã giúp cậu hẹn rồi.”

Người càng thành công càng muốn thách thức chính mình, Trình Hoài gần đây lại muốn đầu tư xây nhà, Tiết Tây chính là ví dụ điển hình của ba đời thành công, bởi cảnh trong nhà có thể nói là lớn mạnh, từ xưa nghiệp quan liên cấu kết, hưởng chi, Trình Hoài và Tiết Tây vẫn là bạn thân, tốt đến không thể tốt hơn.

Ở đằng kia, Lục Lê và Vi Phi, An Đình đang chơi trò đoán số, nhìn Lục Lê cười đến sáng lạn, Trình Hoài rất vui vẻ nhếch miệng cười cười.

Trước đây anh đã từng nói, người phụ nữ anh yêu, anh muốn cho cô cười vui vẻ cả đời, nhưng mà, hiện tại thì?

“A Lê, cuộc sống bây giờ của cậu chính là điều tởm thường đến ghen tị đấy, chắc chắn, chẳng qua là đến quán bar thôi mà Trình thiếu cũng không thể yên lòng, phải đi cùng thế này, aizz...” Vi Phi hâm mộ liếc mắt nhìn Lục Lê, “Này người với người chênh lệch thế nào mà lại lớn như vậy chứ? Chị đây cũng xinh đẹp như hoa nha, nhưng hiện tại vẫn cứ độc thân cô đơn lẻ chiếc thế này đây.”

Về mặt Lục Lê phức tạp liếc mắt nhìn Trình Hoài ở xa xa, nâng ly cốc-tai trên tay uống một hơi cạn sạch, nhẹ nhàng cười cười: “Cậu đang có phúc mà cũng không biết là mình có phúc đấy, người đó Tiết Tây ấy, đang ở trước mắt cậu đấy thôi.”

Nghe đến cái tên Tiết Tây, Vi Phi biến sắc, phát phát tay: “Thôi thì tởm thà cô đơn một mình còn hơn, cái tên đó thì thôi bà cô của tôi ơi, tởm đảm đương không nổi đâu.”

Lại nói, trong hôn lễ của Trình Hoài và Lục Lê, Tiết Tây gặp được Vi Phi, sau đó vừa gặp đã yêu, bắt đầu quần quít, quần chặt dây dưa lấy cô, mỗi ngày dù mưa hay gió đều đúng giờ đến đưa đón cô, còn nhiều lần lãng mạn tặng hoa ...

Chẳng qua không biết thế nào mà nước chảy thì hữu tình nhưng hoa rơi lại vô tình, Tiết Tây đối với cô hết mực cung chiều, luôn làm theo ý cô vậy mà trong mắt cô lại như đang trôi tức cô, chẳng lẽ, câu nói ‘đàn ông không xấu phụ nữ không yêu’ lại rất đúng với cô?

“Tiểu Bắc đi WC sao lâu như thế mà vẫn chưa quay lại nhỉ?”

Nghe Lục Lê vừa nói như vậy, An Đình nhìn đồng hồ, nhíu mày: “Hình như đã đi được 20 phút rồi.”

“Chẳng lẽ lại táo bón?” Vì Phi sau khi uống một hộp rượu, tùy tiện nói, “Tớ đi xem sao.”

Vì Phi vừa mới chuyển mình, liền thấy Hạ Tiểu Bắc đôi má hồng nhuận phơn phớt từ toilet chạy tới, thờ hồng học chạy tới bên cạnh các cô: “F***, gặp phải một tên say rượu bụng phệ ở hành lang nhà vệ sinh, lại muốn trọc ghẹo tớ, may mắn gái già này thông minh, nâng giày cao gót đá tiểu đệ đệ của hắn, mới chạy về tới.”

Ngay tại lúc Hạ Tiểu Bắc đang tỏ vẻ đắc ý với chiến tích của mình, thật không ngờ, người bị cô đá vừa rồi lúc này đang mang theo mấy người đi tới chỗ các cô.

Trình Hoài thấy có mấy người đang đi đến bên chỗ Lục Lê, nghi ngờ nhíu mày, cuống quýt đứng dậy, Tiết Tây, Lâm Trí Hòa thấy thế cũng theo tới.

“Ồ, mấy cô bé này cũng không tệ nha.” Tên say rượu bụng phệ liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Bắc, lại híp mắt liếc nhìn ba người bên cạnh Hạ Tiểu Bắc, cười toe toét lộ cả hàm răng vàng khè kêu gào, “Đều là khẩu vị của ta, xem ra đêm nay ta sẽ chết ngáy trong mềm mại rồi.” Nhìn cái miệng đầy răng vàng khè, trong lòng Lục Lê chỉ cảm thấy chán ghét buồn nôn, thấy răng vàng khè bị ồ cười cười với Lục Lê, lại vươn tay ra muốn sờ cằm Lục Lê, thế nhưng cái tay kia vừa vươn lên tới giữa không trung, lại bị một bàn tay lớn mạnh mẽ bóp ở cổ tay.

Răng vàng khè nổi giận đùng đùng liếc mắt nhìn Trình Hoài bên cạnh, nhíu mày nhếch miệng, mắng to: “Mẹ nó, mày là đứa nào? Lại dám quản bọn đại gia ta tán gái?”

Nghe hắn chửi bới, Trình Hoài cũng không cảm tức, chỉ bình tĩnh nhìn hắn, bởi vì anh đưa lưng về phía ánh sáng, cho nên nhìn không ra vẻ mặt anh, anh rất cao, dáng người cường tráng cao ngất, cho nên người bụng phệ ở trước mặt anh phải ngửa mặt.

“Cô ấy là vợ tôi, ông nói tôi có nên quản hay không?” Giọng Trình Hoài lạnh lùng, người đàn ông bụng phệ nghe giọng anh lại bắt giác run lên một chút. Trình Hoài nói xong, đột nhiên phát tay gọi một nhân viên phục vụ tới, “Đêm nay vị đại gia này tiêu phí toàn bộ hết bao nhiêu nhớ tính cho tôi, mang cho ngài đây vài chai rượu tốt nhất, tiếp đón thật tốt.”

Đùa giỡn vợ của anh ta, anh ta lại có thể hào phóng như vậy, người đàn ông bụng phệ có chút kinh ngạc với hành động của Trình Hoài, bất quá hắn nhìn đám tay chân mang theo bên mình, cho rằng Trình Hoài chắc chắn là đã sợ rồi, vì vậy cười dương dương tự đắc, vênh vao nói: “Người trẻ tuổi rất biết làm việc nhà, ta thích. Cậu đã mời khách, vậy ta đây đêm nay cũng sẽ không khách khí.” Quay người, vung tay hô to một tiếng, “Các huynh đệ, đi, đi uống rượu.”

“Trình thiếu vĩnh viễn là cáo già, thâm sâu nhất.” Lâm Trí Hòa mỉm cười, nói với nhân viên phục vụ, “Còn không mau đi tìm quản lý phòng bảo an tới!”

Chỉ chốc lát sau, quản lý bộ phận bảo an liền thở hồng học chạy tới.

“Không biết Trình thiếu có gì phân phó? Việc vừa rồi tôi đã nghe nói, hiện tại tôi đã đuổi bọn hắn ra khỏi quán bar.” Quản lý bộ phận bảo an khúm núm liếc mắt nhìn Trình Hoài, cười xòa với Tiết Tây, Lâm Trí Hòa gật gật đầu, trước bỏ qua một bên ba vị này đều là thần tài ở đây, mỗi lần đến đều nhất định rất hào phóng không nói. Mấu chốt là ba vị này ở thành phố R như một tay che cả bầu trời. Trình Hoài chính là ông trùm trong giới kinh doanh, bối cảnh gia đình Tiết Tây thì hùng mạnh, về phần Lâm Trí Hòa, hắc bạch hai giới đều nắm rõ. Cho nên, ba vị này mỗi khi đến, chỉ cần muốn gì đều nhất định phải phục vụ thật tốt.

“Hiện tại đuổi đi thì có ý nghĩa gì? Cậu đi tìm người xem xem bọn chúng uống không say đừng cho bọn chúng rời khỏi, chờ đến lúc bọn chúng say bất tỉnh nhân sự, tìm mấy người hung hăng đem bọn chúng gom một đồng, sau đó cởi hết quần áo của chúng ném lên đường cái là được rồi.” Trình Hoài lạnh lùng nhìn cậu ta, “Nhớ kỹ, cứ đánh thẳng tay, ra tay không cần kiên nhẫn, nhưng mà, nhất định không được ầm ĩ gây tai nạn chết người.”

Trình Hoài từ trước đến nay đều rất ôn tồn thế nhưng, lúc cần thì vẫn vô cùng tàn nhẫn. Huống chi, còn là việc liên quan đến Lục Lê.

“Vâng.” quản lý bộ phận bảo an cúi đầu khom lưng đáp lại, “Bây giờ tôi lập tức đi tìm người canh chừng bọn hắn.”

Lúc Trình Hoài quay người nhìn Lục Lê, những cô gái này đều đã gục xuống trên quầy bar, liếc mắt nhìn ly rượu cốc-tai nặng độ đã voi đi nhiều trên bàn, Trình Hoài lắc đầu, đi đến bên cạnh ôm lấy cô, sau đó cáo biệt mọi người mang theo Lục Lê rời đi.

Lúc Trình Hoài ôm Lục Lê vào xe, cô đột nhiên tỉnh lại, nhìn Trình Hoài mỉm cười, vuốt bộ ngực anh: “A Hoài, a ~” nói xong lại nở một nụ cười ngây ngô, ôm chặt lấy anh. Lúc Lục Lê uống rượu phần lớn thời gian sẽ ngủ thật say, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đùa nghịch quậy phá, khi đùa nghịch lại rất thích đùa giỡn gần gũi với người khác, nhớ ngày đó lúc uống rượu ở trường học, Vì Phi ba người các cô không thiếu một ai, đều đã rất khổ sở vì cô mỗi khi cô say rượu.

“A Lê, em say rồi.”

“Em không say, ai nói em say? A Hoài, lại hôn một cái nào!” Hai tay Lục Lê ôm lấy cổ anh, miệng đầy mùi rượu tiến lại gần, hôn anh xong, ngốc nghếch cười cười vài tiếng, sau đó đã gục trên vị trí phó lái.

Trên đường đi, cô ngủ vô cùng an phận, nhìn Lục Lê bên cạnh mình, khóe miệng Trình Hoài hơi cong lên.

Dừng xe ở bãi đỗ xe, Trình Hoài vừa mới cởi dây an toàn trên người mình, Lục Lê đã tỉnh lại, sau khi liếc mắt nhìn Trình Hoài, con người xoay động, miệng chu ra, cô đột nhiên với tay tới dưới quần của anh. Trình Hoài có chút kinh ngạc với hành động lớn mật của cô, sau khi liếc nhìn cô một cái, lại không nghĩ rằng, Lục Lê lại có thể lớn mật nhôm dậy, trực tiếp ngồi lên người Trình Hoài.

“Em rất muốn biết làm trên xe sẽ có cảm giác gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nữ Trên Nam Dưới.

Hai người sít sao đây dựa lấy nhau, anh ma sát với thân thể cô, đang chuẩn bị tiến vào thì nghe thấy Lục Lê oẹ một tiếng, cô đã nôn hết toàn bộ lên người Trình Hoài. Sau khi nôn xong, Lục Lê bất đắc dĩ nhún nhún vai rồi lại như không có chuyện gì xảy ra, quay lại chỗ ngồi ở vị trí lái phụ một lần nữa.

Sau khi đã yên vị trên ghế lái phụ, Lục Lê tròn tròn mắt nhìn về phía Trình Hoài, nhìn trên người vừa bị mình nôn, chỉ thấy Trình Hoài có chút nhàu nhĩ khó chịu.

Lục Lê thấy thế, ra vẻ đáng thương nhỏ giọng hỏi: “A Hoài, anh giận em rồi, đúng không?”

Trình Hoài không nói gì, liếc mắt nhìn Lục Lê đang ngồi trên ghế lái phụ, lúc này quần áo trên người cô bị cởi ra trông rất lộn xộn, cảnh xuân đại khái nhìn một cái là đã thấy hết, mặt cô đỏ bừng lên, ánh mắt quyến rũ mà mê ly, vô cùng hấp dẫn. Trình Hoài thấy thế thân thể nhịn không được ngâm lên một tiếng, sau đó bất đắc dĩ thở dài, hai tay lại giúp cô sửa sang lại quần áo thật gọn gàng, cởi áo khoác trên người mình ném đi, rồi sau đó dứt khoát xuống xe.

Sau khi xuống xe, chỉ thấy anh mở cửa ghế lái phụ, vừa mở hai tay đón lấy cô thì đã thấy Lục Lê chủ động nhào vào lòng anh.

Bộ đồ cô đang mặc hôm nay lại là váy ngắn, lộ ra hai cặp đùi non, tron bóng kẹp thật chặt trên hông anh, Trình Hoài chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy không thôi, hạ thân có phần khô nóng không sao chịu nổi.

Về đến nhà, vừa đóng cửa lại, Lục Lê liền bám lấy anh, tùy tiện trực tiếp hôn lên mặt anh. Trình Hoài cố gắng tránh đi những nụ hôn của cô, nói một tiếng “Đừng lộn xộn nào em” rồi sau đó rất cố gắng mới có thể đặt cô vào bên trong ghế sofa ngồi xuống.

“Ngoan, trước tiên em phải yên vị ngồi đây cho anh, anh đi chuẩn bị nước tắm cho em, phải tắm trước đã.” Ti mi săn sóc nói với cô, vừa muốn quay người đi đến phòng tắm, ai ngờ Lục Lê đột nhiên từ trên ghế đứng lên, cả người sững sờ bám chặt lấy anh. “A Hoài, em muốn anh tắm cho em cơ.” Một đằng thì ra vẻ đáng thương chu môi, một đằng thì lại rất không yên phận mà sờ mó lung tung trên người anh.

Trình Hoài bị khiêu khích không chịu nổi, thật sự chỉ muốn bỏ nhào áp cô trên ghế sofa, nhưng lại nhìn trên người mình vẫn còn bẩn, nên chỉ có thể chịu đựng thân thể trước sự dụ dỗ của Lục Lê mà trở nên khô nóng: “Được rồi ngoan nào, đợi anh chuẩn bị nước xong sẽ giúp em tắm rửa.”

Trình Hoài nói xong thì cũng đi luôn vào phòng tắm. Sau khi pha xong nước tắm, anh cũng làm cho mình hạ hỏa, rồi mới mặc áo ngủ rộng rãi bước ra ngoài.

Lúc anh đi ra, đã thấy Lục Lê ngủ rồi, nhìn toàn thân cô vô cùng bẩn thỉu, Trình Hoài bất đắc dĩ ôm lấy cô, nhẹ nhàng gọi bên tai cô: “A Lê, đi tắm rửa nào.”

“Được” Lục Lê dùng hai tay ôm ghì lấy cổ anh, sau đó cả người dễ dàng bị anh ôm vào trong ngực.

Anh nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm, dùng khăn mặt cẩn thận lau từng li từng tí mỗi bộ phận trên cơ thể cô, mỗi một tác da tác thịt, đều rất cẩn thận.

Lúc này, nhìn Lục Lê, anh chỉ muốn mang đến cho cô sự thoải mái, trong lòng không hề có chút tạp niệm về xác thịt để thỏa mãn dục vọng cá nhân nào.

Lục Lê vẫn còn hơi say, nhìn Trình Hoài thật cẩn thận giúp mình lau toàn bộ cơ thể, cô rất nghịch ngợm đập vào làn nước, đập, đập, lại đột nhiên bám lấy cổ Trình Hoài hôn lên người anh. Trình Hoài đem mấy thứ còn sót lại trong miệng cô rửa sạch, mặc cô đùa nghịch cơ thể mình...

Tắm rửa xong cũng không phát sinh thêm điều gì, Trình Hoài ôm lấy cô từ trong nước, đặt trên bồn rửa tay, lấy khăn tắm bọc cô lại thật kỹ.

“A Lê, những lúc anh không ở bên em, em tuyệt đối không được uống rượu nữa biết chưa?”

“Em biết rồi.” Lục Lê đáp lại anh bằng nụ cười chất phác ngây ngô của mình, giọng như gà con mổ thóc, không ngừng gật đầu, rồi lại gật đầu...

Lúc ôm lấy cô từ trên bồn rửa tay, cô vẫn như cũ lấy đôi chân thon gầy của mình quấn chặt lấy eo của anh, giống như loài dây leo chỉ bám lấy thân chủ là anh, hai người vừa đi vừa đón lấy những nụ hôn ngọt ngào của nhau... thật vô cùng hạnh phúc.

Thẳng đến khi Trình Hoài ôm Lục Lê nằm trên giường, Lục Lê đột nhiên xoay người một cái ngăn chặn anh ở bên dưới, bờ môi ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng nói: “Em muốn ở bên trên.” Nói xong, vội vàng hôn lên môi anh, đầu lưỡi ẩm ướt của hai người mãnh liệt quấn quýt lại với nhau, bàn tay không an phận của anh mạnh mẽ vuốt ve thứ mềm mại trước ngực cô.

“A Hoài, anh không được lộn xộn, hôm nay em là người chủ động, em mới là người được không chế chứ.”

Trình Hoài mỉm cười, gật gật đầu. Cô rất ít khi chủ động, mặc kệ hôm nay là do mượn rượu cũng tốt, vẫn chiều theo ý của cô, hôm nay anh nghe cô. Trình Hoài không hề lộn xộn, xem người phụ nữ ngốc nghếch này ở trên người mình có gắng chế nào...

Năm phút đồng hồ trôi qua, Trình Hoài bắt đầu nghi ngờ, anh thật sự không hiểu nổi cô đang làm gì nữa, rõ ràng cô đã hôn trên cổ anh rất lâu, kỳ lạ, chính xác phải nói là đang gặm, gặm rất lâu, sau đó căn bản là không có hành động gì tiếp theo, Trình Hoài vì muốn theo ý của cô nên không dám làm càn, thật bất đắc dĩ để cô giày vò.

Chỉ thấy một phút đồng hồ sau, Lục Lê rút cuộc mới rời khỏi, nói một tiếng: “Em đã giúp anh tạo nên mấy dấu hiệu đặc biệt rồi, chúng thể hiện sự độc quyền của em, để xem còn người phụ nữ nào dám cùng anh vụng chộm.” Dứt lời, cô từ trên người anh trượt xuống, nói một câu, “Một chết được.” Giờ cô chỉ muốn đi ngủ.

“Lục Lê!”

Một thân Trình Hoài hết lớn, anh đã bị cô làm cho dục hỏa thiêu đốt khắp người, làm sao có thể từ bỏ ý đồ. Anh ôm cô vào lòng, sau đó mạnh mẽ hôn lên môi cô. Cô cũng rất nhiệt tình đáp lại anh, ngoan ngoãn phối hợp với anh, tùy ý để anh giày vò thân thể mình.

Sau khi làm xong, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, đôi môi ghé sát vào tai cô trò chuyện, nói cho cô biết rằng thật ra anh đã để ý cô từ rất lâu rồi, khi đó cô cùng lắm cũng chỉ là một thực tập sinh thiết kế bé nhỏ, cả ngày dài nắng dầm mưa chạy đi các công trường đang xây dựng hoặc là giúp đỡ khách hàng tìm kiếm phòng ở. Có một lần, ở chỗ đó anh cùng với một khách hàng đang bàn chuyện làm ăn, xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh nhìn thấy cô dưới trời nắng chang chang vừa lau mồ hôi vừa thở hồng hộc, đứng dưới lầu đợi một chủ xí nghiệp. Thật vất vả mới nhìn thấy chủ xí nghiệp, cô sợ hãi đem đồ đưa tới, đoán chừng khi đó cô vừa mới vào nghề, chắc chưa có kinh nghiệm nên sợ bản vẽ vẫn không đạt tiêu chuẩn, lúc đó vị chủ xí nghiệp kia tính tình nóng nảy, nhìn vào bản thiết kế của cô tức giận trực tiếp ném xuống đất, còn chưa nói bất kỳ lời nào đã nghênh ngang bước đi...

Anh nhớ rõ ngày đó, nhìn theo bóng lưng chủ xí nghiệp dần dần đi xa, cô nhặt đồ từ trên mặt đất lên, cẩn thận lau sạch sẽ từng li từng tí, sau đó kiên nghị đứng lên mỉm cười, mặc dù trên mặt đã xuất hiện đôi chút hồng hồng, thế nhưng cô nhẫn nhịn không để nước mắt chảy ra, bộ dạng chu môi thật sự muốn khóc nhưng lại chịu đựng nhất quyết không khóc của cô vô tình làm cho lòng anh rung động...

Bất quá lần đầu gặp gỡ đó chỉ là một ấn tượng nhỏ, vài ngày sau, Trình Hoài liền quên hẳn cô. Thế nhưng không nghĩ tới ba năm sau, Trình Hoài lại có thể gặp được cô ở trên TV, cô được nhà đài mời làm khách quý, thời gian ba năm, cô từ một cô nhóc giờ đã trưởng thành là một nhà thiết kế có chút tiếng tăm, R là một thành phố có rất nhiều nhà hàng, quán cà phê, văn phòng đều là kiệt tác của Lục Lê...

Anh dùng mọi cách không ngừng tìm kiếm thông tin về cô, vừa vận công ty của anh chuyển vào FM thời đại, vì vậy văn phòng chính là do Lục Lê làm nhà thiết kế...

Mỗi lần, cô đều đưa ra hai bản thiết kế để anh lựa chọn, với tất cả yêu cầu của anh, cô chỉ cần sau một đêm đã thoả mãn. Anh biết chắc chắn cô đã tăng ca, dù có như vậy, ngày hôm sau lại thấy tinh thần cô hưng phấn rạng rỡ vô cùng...

Buổi sáng, anh mở to mắt, phát hiện mình ngủ trong ngực của Lục Lê. Lục Lê vẫn còn ngủ say, nhìn cô ngủ rất yên bình. Anh nhẹ nhàng nhúc nhích chuẩn bị xuống giường, ai ngờ cô đột nhiên thay đổi tư thế, cặp đùi thon gầy gác lên người anh, cánh tay trực tiếp đặt trên ngực anh. Trình Hoài cẩn thận từng li từng tí đem tay chân của cô đặt xuống giường.

Điện thoại di động ở trên bàn rung lên, một giọng nói khàn khàn làm người ta bức bối, Lục Lê ở trong mộng mơ màng màng nghe thấy giọng nói đó bất mãn nói mớ một câu, cầm lấy chăn trùm kín đầu của mình. Trình Hoài buồn cười liếc nhìn cô một cái, cầm lấy điện thoại bước ra khỏi phòng ngủ.

Đóng kỹ cửa phòng ngủ lại, anh nhanh chóng đi tới sân thượng, mở khoá nhấn phím nghe.

“A Hoài, tối nay mẹ cùng với ba con sẽ bay tới thành phố R, đúng chín giờ, con đến đón nha.” Dừng một chút, Vạn Mỹ Quyên nói, “Chuyện con và Lâm Lâm ly hôn mẹ còn chưa dám nói cho ba con biết, thái độ của ba con như thế nào hẳn là mẹ không cần phải nói nữa... Vợ mới của con bây giờ, vẫn không nên mang con bé cùng tới, tính tình ba con thế nào thì con cũng biết đấy, mẹ sợ ông ấy sẽ nói mấy lời cay nghiệt làm A Lê tổn thương.”

Từ lần trước sau khi Trình Hoài kể chuyện mình kết hôn cho Vạn Mỹ Quyên biết, từ đó về sau, chỉ cần có thời gian Vạn Mỹ Quyên sẽ yêu cầu Trình Hoài kể cho mình nghe những điều gì thú vị ở cô con dâu đã hấp dẫn anh đến thế.

Trình Hoài nói hai người bọn anh lúc đó có rất nhiều chuyện thú vị, cũng nói cho bà biết những tai nạn đáng yêu cực kỳ thú vị của Lục Lê, cho nên, dù chưa có thấy qua cô con dâu tương lai này, nhưng bà đối với Lục Lê ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Ngay khi Trình Hoài vừa bước ra khỏi phòng ngủ, thì sau đó Lục Lê cũng tỉnh lại. Tối hôm qua uống quá nhiều rượu, làm cho đầu cô bây giờ có chút

hỗn loạn, cô vừa đập vừa vỗ vào đầu mình, xoa xoa huyết thái dương, khôi phục lấy lại tinh thần.

Hiện tại trong miệng cảm thấy vừa đắng vừa khô, rất muốn uống một ngụm nước cho bớt khó chịu, vì vậy cô liền chèo xuống giường muốn đi rót nước.

Từ trên giường bước xuống, Lục Lê chỉ cảm thấy hai chân truyền đến một cơn đau đớn dữ dội, mơ mơ hồ hồ nhớ rõ tình cảnh đêm qua, nghĩ đến chính mình lại có nhu cầu ở trong xe, còn đòi tư thế nữ trên nam dưới, vừa nghĩ đến mặt Lục Lê liền đỏ bừng bừng.

Rót cốc nước đặt trên bàn, Lục Lê dựng gối thẳng đứng lên, tiện tay cầm lấy một quyển sách nhìn qua một chút, cô nghe thấy hình như có tiếng bước chân, sau đó là tiếng cánh cửa được mở ra, biết rõ Trình Hoài chuẩn bị bước vào, Lục Lê bỗng giật mình, cuống quýt ngã xuống giường vờ ngủ.

Anh mở cửa ra nhìn thấy Lục Lê hình như còn không có ý định tỉnh lại, thật sự là bé heo ham ngủ mà. Mắt nhìn cô, Trình Hoài thoáng mỉm cười.

Thế nhưng con mắt trong lúc lơ đãng nhìn thấy chiếc cốc đặt trên bàn vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, ngốc thật, cô rõ ràng là đang giả vờ ngủ mà.

Trình Hoài cười cười, chậm rãi tiến gần tới phía cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“A Lê, em phải tin tưởng anh, anh làm chuyện gì cũng đều là muốn tốt cho em cả thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Ngọt Ngợc Đan Xen ..

Trình Hoài hôn cô một nụ hôn buổi sáng tốt lành, cùng với câu nói bên tai cô là dù bất kể anh làm chuyện gì cũng đều vì tốt cho cô, khiến trong lòng Lục Lê hơi run lên một cái, toàn bộ nỗi lo lắng trong lòng trong những ngày này vậy mà dường như đã tan đi, trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều. Phụ nữ luôn rất dễ dàng thỏa mãn, hưởng chỉ là ở trước mặt người đàn ông mình yêu. Đợi sau khi Trình Hoài rời đi, Lục Lê mở mắt ra, khẽ nghiêng đầu lên, tâm tình sung sướng. Cô trở mình một cái, liếc mắt nhìn vị trí bên cạnh của Trình Hoài, tay bất giác sờ qua, ánh mặt trời chiếu đến, chiếu lên trên mặt giường lớn mềm mại, tràn đầy tình cảm ấm áp.

Nhẹ nhàng vuốt ve vị trí của anh, Lục Lê hơi nhắm mắt lại, anh nói nguyên nhân anh giấu diếm chuyện kết hôn là vì cô, như vậy thì cô lại sẵn lòng tin tưởng anh vô điều kiện, bởi vì, cô nguyện ý cho người cô yêu một cơ hội.

* * * * *

“Chị Ivan, chào buổi sáng! Đây là lượng tiêu thụ nửa tháng đầu của chúng ta và dự toán tiêu thụ nửa tháng sau...” Ivan vừa mới đến văn phòng, quản lý phòng tiêu thụ đã đi tới, mặc dù Ivan đi giày cao gót, nhưng bước đi vẫn rất nhanh như trước, quản lý phòng tiêu thụ nhắm mắt theo đuôi phía sau cô, nói sơ lược về kế hoạch gần đây cho cô. Ivan vừa nghe vừa gật đầu, sau khi nghe xong, làm động tác tay OK, quản lý lập tức nhẹ nhàng thở ra.

“Chị Ivan, chi phí quảng cáo gần đây đưa ra và xúc tiến web em đã để trên mặt bàn của chị rồi.”

“Ừ!” Ivan mặt vô cảm gật đầu như cũ, tiếp tục đi tới vị trí của mình ...

Cô là trợ thủ đắc lực bên cạnh đại Boss, công việc hàng ngày rất nhiều, đến khi cô đi đến trước bàn, nhìn đồng hồ tài liệu chồng chất trên bàn một cái, hít thở, thở sâu, nâng trán, sau khi nhâm nhi một ly cà phê thì chậm rãi ngồi xuống ghế dựa.

Vừa ngồi xuống thì thấy Trình Hoài đi đến, trong ngực lại còn ôm một bó hoa hồng, nhìn danh hoa có chủ trong ngực đại Boss, các nhân viên hai mặt nhìn nhau, rỉ tai bàn luận sôi nổi các kiểu.

Ivan nhìn, Trình Hoài đang cầm hoa đi tới chỗ cô.

Lúc Trình Hoài đặt hoa lên bàn cô, Ivan có chút xấu hổ há hốc mồm, trên mặt toàn bộ đều là màu hồng.

Chỉ thấy Trình Hoài mỉm cười: “Ồ cửa ra vào có vị tiên sinh nhờ tôi chuyển nó cho cô.” Anh nói rất tự nhiên rồi nhìn đồng hồ nhưu mày, “Anh ta vẫn còn ở bên ngoài, bây giờ cách giờ làm việc còn có 10 phút đồng hồ.” Nói xong, đại BOSS tao nhả quay người, đi vào phòng làm việc của mình.

Nhìn bóng lưng Trình Hoài, trên mặt Ivan vốn là màu hồng lập tức biến mất, xấu hổ cười cười, đi ra ngoài.

Quả thật không như cô đoán, đứng tại cửa ra vào đợi cô chính là Hà Học Hi, đối tượng gặp mặt của cô.

Cô đã 28 tuổi, lại không giao du với bạn trai, cho nên mẹ cô ở nước ngoài cố ý nhờ di làm mối cho cô tại thành phố R, giới thiệu cho cô một đối tượng, tuy nói nhà Hà Học Hi ở thành phố R không phải cái gì ti phú, nhưng cũng là gia đình khá giả, và quan trọng hơn là, bản thân Hà Học Hi có thể nói là

tuần tú lịch sự, mộc mạc và rất biết cư xử .

Thấy Hà Học Hi đứng quanh quẩn ở cửa ra vào bởi hồi có chút khấn trương, trên mặt Ivan lạnh như băng, nhẵn mặt nhủ mảy, bộ dạng rất không kiên nhẫn: “Anh tới làm cái gì?” Nói xong, cũng không đợi anh ta mở miệng, trực tiếp lạnh lùng mà nói, “Tôi phải đi làm, lần sau mời anh không được xuất hiện tại cửa ra vào công ty tôi, tôi không hy vọng bị người khác hiểu lầm cái gì.” Dừng một chút, lại liếc mắt nhìn Hà Học Hi trước mặt đến đỏ bừng, cau mày giống như chán ghét, “Hà tiên sinh, chúng ta không có khả năng đâu, cho nên xin anh về sau không nên lãng phí thời gian với tôi.”

Ivan quyết tuyệt nói xong, quay người rời đi, Hà Học Hi muốn nói điều gì, nhưng chỉ là muốn nói lại thôi, nhìn bóng lưng của cô, đành phải bất đắc dĩ xoay người.

Ivan trở lại văn phòng, thì nghe được có vài người nói chúc mừng với cô, có người thì ngụ ý, chế nhạo, có người thì thực lòng chân tình, trong mắt bọn họ, cô vẫn là bà cô xử nữ đang trong thời kỳ hành kinh, không có đàn ông theo đuổi, lần này lại có người tới tặng hoa, bọn họ nên mở rộng tâm mắt đi, Ivan nhàm chán nghiêng bụng, chậm rãi đi đến trước ghế ngồi xuống.

Nghỉ ngơi một lát, cô cầm lấy bản kế hoạch trên bàn, đi vào văn phòng Trình Hoài.

Trình Hoài đang nghiêm túc dựa vào bàn công tác, tướng mạo anh khôi ngô tuấn tú, khí chất ôn hòa, Ivan tới gần anh, chỉ cảm thấy tim đập rộn lên.

Trình Hoài nghe thấy có người mở cửa, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt vừa vặn đối diện với Ivan, Ivan xấu hổ nhanh chóng cúi đầu xuống, đem bản kế hoạch đưa tới.

Trên mặt bàn của anh bày biện ảnh chụp Lục Lê, trong tám ảnh Lục Lê cười sáng lạn mà dào dạt ...

“Trình tổng, dựa theo giá thu mua thì tập đoàn Khiết Ưu cao hơn của chúng ta rất nhiều.” Dừng một chút, Ivan ngẩng đầu, chống lại đôi mắt của anh, “Mặc dù Hương Thắm bên kia cũng biết theo chúng ta về sau sẽ có tiền đồ hơn, thế nhưng mà, xét thấy giá thu mua, ban giám đốc bên kia vẫn còn xuất hiện hai cực phân hoá.”

“Ừ.” Trình Hoài cầm qua tài liệu lật xem, cau mày, “Quan sát tình huống rồi bổ sung thêm tiền vốn.” Xoay tròn ghế ngồi một chút, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Hạng mục đầu tư khai thác bất động sản thì sao?”

“Tôi đã hẹn với phó cục xây dựng, buổi tối sẽ cùng ăn một bữa cơm.”

“Tốt.” Thấy Trình Hoài tán thưởng gật đầu, Ivan ngọt ngào cười cười.

Lại liếc mắt nhìn Ivan, Trình Hoài hình như đang nghĩ tới điều gì, sau đó đột nhiên không biết từ chỗ nào lấy ra một tấm thiệp hình trái tim, ở phía trên xoát xoát đã viết vài hàng chữ, sau đó đưa cho Ivan, “Giúp tôi đặt một đại bó hoa bách hợp, đưa đến RT phòng thiết kế cho A Lê.”

“Vâng.” Ivan nhận lấy tấm thiệp, biểu lộ có phần mất tự nhiên, nhưng vẫn hơi cười cười, cầm tấm thiệp ra cửa.

* * * * *

“A Lê, hoa của cô.”

Thấy một bó hoa bách hợp lớn, Lục Lê có phần kinh ngạc, khi thấy tấm thiệp hình trái tim, Lục Lê lập tức hạnh phúc cười cười, chắc chắn là của Trình Hoài đưa đến. Nghĩ cũng đúng, ngoại trừ Trình Hoài thì còn ai tặng hoa cho cô chứ.

Trên thiệp là chữ viết thanh tú đầy ý nghĩa của Trình Hoài: “A Lê, lại để cho hoa bách hợp nói cho em biết tâm ý của anh, anh yêu em” Lục Lê tỏ vẻ buồn nôn thôn thục một hơi, lật tấm thiệp, mặt sau còn có một dòng chữ nhỏ, “Buổi tối có xã giao, tối nay về nhà trễ, em ngủ trước, không được chờ anh.”

Gỡ tấm thiệp xuống, tìm nơi cất hoa bách hợp, Lục Lê bật ra tiếng cười nhỏ, rất hạnh phúc mỉm cười.

“Hoa đã nhận được, người nhận hoa tỏ ra rất thích. Người nhận hoa còn muốn xin phép: Buổi tối bạn đại học có tiệc liên hoan, cho nên cũng sẽ về muộn một chút, nhưng mà, xin người tặng hoa yên tâm, người nhận hoa tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn không uống rượu, một giọt cũng sẽ không dính.” Lục Lê vui vẻ soạn xong tin nhắn, nhấn phím gửi đi, nhìn Lục Lê cười vui vẻ, đồng nghiệp trong công ty được một phen trâu trọc.

“Chắc chắn, A Lê, cô còn cười nữa miệng sẽ kéo dài ra sau ót đó.”

“Ai nha, A Lê của chúng ta thật đúng là hạnh phúc.”

Tuy rằng gả vào hào phú đã thành quý phu nhân, thế nhưng Lục Lê lại không có chút bất kỳ cử chỉ ngang ngược nào, tính cách vẫn giống như trước đây, mỗi ngày đều mỉm cười đi làm, an ổn an tâm làm thiết kế, cho nên, rất được đồng nghiệp trong công ty yêu mến.

Nhận được tin nhắn của Lục Lê, Trình Hoài mỉm cười, gửi một tin: “Nhất định phải ngoan ngoãn đấy, bằng không thì, cây gậy hầu hạ.”

Qua cửa sổ thủy tinh, thấy bộ dạng Trình Hoài cười vui vẻ với màn hình điện thoại di động, Ivan cay đắng cười cười.

Đại BOSS đã kết hôn rồi, cho dù không kết hôn cũng không thể đến gần, rốt cuộc cô hi vọng xa vời cái gì chứ?

* * * * *

9h tối.

Khi Trình Hoài đứng giờ đi sân bay, lại không nghĩ rằng, ở phi trường lại gặp Tề Lâm đang đứng chờ.

Thấy Tề Lâm, Trình Hoài rõ ràng không vui, khuôn mặt tuần mĩ bày ra lập tức kéo dài biến thành đen.

“Cô tới làm gì?”

Tề Lâm mặc một thân âu phục trẻ màu đen, tóc rối tung trên vai, mang gong kính màu đen, toàn thân cao thấp trần ngập khí chất tài trí, mỉm cười, có chút tao nhã: “Trình tiên sinh, anh thật sự không cần phải suy nghĩ nhiều, em tới đón cơ không phải dùng thân phận con dâu, mà là dùng thân phận con gái, ba mẹ nuôi dưỡng em nhiều năm như vậy, em cũng được coi là con gái một nửa chứ.”

Trình Hoài mặt vô cảm liếc cô một cái, ném một câu “Cô tốt nhất là thực sự nghĩ như vậy” rồi sau đó nện bước chân thon dài đi đến cửa ra vào sân bay.

Vạn Mỹ Quyên và Trình Kiều bá đã chờ ở đó rồi. Vạn Mỹ Quyên mặc áo trấn thủ màu trắng, mang thắt lưng màu đen, đeo kính râm, tóc búi lên thật cao, khí chất tao nhã. Đứng bên cạnh bà chính là Trình Kiều Bá, tuy dáng người giữ gìn không tồi, nhưng mà trạng thái tinh thần cũng không phải quá tốt, rõ ràng cực kì tiêu tụy. Lúc Trình Hoài đi tới, Trình Kiều Bá bất giác ho lên, Trình Hoài xấu hổ liếc ông một cái, rồi sau đó ôn nhu thay ông vỗ vỗ lưng.

Trình Kiều bá biểu lộ phức tạp liếc mắt nhìn Trình Hoài, lại liếc mắt nhìn Tề Lâm bên cạnh Trình Hoài, rõ ràng đã có tinh thần, vui vẻ gọi Tề Lâm: “Nào, lâm Lâm, đến bên cạnh ta, ta nhìn xem.” Tề Lâm ngọt ngào cười cười, tự nhiên đi ra phía trước, Trình Kiều Bá tinh tế quan sát trên dưới cô một phen, rồi sau đó chắc chắn tán dương, “Năm năm không gặp, càng ngày càng dễ nhìn.”

Nghe lời khen của ông, Tề Lâm vui vẻ cười cười, sợ hãi liếc mắt nhìn Trình Hoài, Trình Hoài mặt vẫn vô cảm như cũ.

Tề Lâm thu hồi ánh mắt, ngọt ngào mở miệng: “Ba, mẹ, ngồi máy bay lâu như vậy nhất định đói bụng lắm rồi, bây giờ chúng ta tìm một nhà hàng ăn bữa cơm trước đã, tiện thể nghỉ ngơi một chút.” Nói xong rất tự nhiên rất nhiệt tình kéo hành lý trong tay Vạn Mỹ Quyên, sau khi kéo lấy hành lý, hai lời chưa nói lại rất tự nhiên đưa hành lý cho Trình Hoài, Trình Hoài tiếp nhận hành lý, sau đó chậm rãi đi theo sau họ...

Vạn Mỹ Quyên liếc mắt nhìn Trình Hoài, lại liếc mắt nhìn Tề Lâm cười cười nói nói với Trình Kiều Bá, tâm tình có phần phức tạp...

* * * * *

Nhà hàng Bá Tước CO, nhà hàng cao cấp nhất thành phố R, là nơi có thể đánh giá được địa vị của bạn tại thành phố R.

Nơi này lắp đặt thiết bị xa hoa lấp lánh, khí thế bất phàm, khi đi vào, thì có cảm giác như đang đi vào cung điện.

Nghe nói, tại thành phố R làm sao để phân biệt rõ một người có tiền có quyền thế hay không? Chỉ cần xem số lần một tuần anh ta vào nhà hàng Bá Tước CO là được rồi. Trong phòng ăn ở đây, thường gặp là hai loại người: Một loại là minh tinh có cả danh cả lợi, còn một loại chính là sự nghiệp thành công, biết hưởng thụ cuộc sống của các thương nhân.

Gác qua một bên đầu bếp kỹ thuật hạng nhất ở đây, đồ ăn tinh xảo, hương vị rất ngon, bề ngoài hấp dẫn không nói, thế nhưng nhà hàng này tọa lạc ở bên hồ thành phố R, đối mặt hồ quang ánh trăng, cảnh đêm đẹp đẽ, ngọn đèn chớp chồn, thực khách tới đây chỉ cần ngắm cảnh cũng là một loại hưởng thụ. Tầng hai nhà hàng Bá Tước CO, Lục Lê, Vi Phi, An Đình và mười người vây quanh trước bàn ăn đang ăn cơm.

Bọn họ hôm nay liên hoan, là vì bạn học đại học của Lục Lê, Phương Kỳ trở về nước. Nhớ ngày đó, bởi vì lớp họ có tổng cộng mười nữ sinh, cho nên mười cô nữ sinh này lại đoàn kết, cũng không có nhiều mâu thuẫn, lục đục với nhau, quan hệ cũng không tệ lắm.

Phương Kỳ đã từng là hoa khôi lớp họ, sau khi tốt nghiệp đại học thì đi Canada du học, mà nay cùng ông chồng ngoại quốc về nước, sau khi về nước liền nhớ tới tỷ muội, chuẩn bị tụ tập một chút.

Trước đây bình thường Phương Kỳ sẽ trang điểm rất đậm, ăn mặc quần áo màu sắc rực rỡ, mà nay cô chỉ để mặt mộc, mặc sườn xám, nổi bật lên toàn bộ dáng người có lỗi có lỗm, bất quá, mặc dù cách ăn mặc thay đổi, nhưng lại không thay đổi chính là cô rất quyến rũ, chỉ thấy cô ấy lác lác ly rượu đỏ, cười quyến rũ với Lục Lê, ném sang một đôi mắt xinh đẹp: “A Lê, nghe nói cậu thế nhưng gả cho một kim cương vương lão ngũ, chúc mừng nha.”

Lục Lê nhẹ nhàng cười cười, khẽ mỉm môi hóp một ngụm rượu đỏ, không nói gì thêm.

Thực ra, trước đây khi kết hôn Lục Lê thật là khiêm tốn, chỉ mời mấy người bạn đặc biệt đặc biệt tốt của mình, nhưng mà, kết hôn lại là chuyện quan trọng, hơn nữa Lục Lê lại gả cho người là lão đại tiếng tăm lừng lẫy giới kinh doanh của thành phố R, khó tránh khỏi sẽ một truyền mười, mười truyền một trăm, tự nhiên mà vậy, mọi người cũng đều biết.

“A Lê, gả cho người đàn ông có tiền có cảm giác an toàn hay không?” Phương Kỳ hình như là uống say, lúc này cô lại có thể nằm trên mặt bàn, ngữ khí có phần u oán, vừa nói vừa đưa ngón tay lên khoa tay múa chân, “Chồng nước ngoài của tôi cũng rất có tiền, cho nên không biết tại sao, tôi cuối cùng sợ hãi anh ta nuôi tiểu tam ở bên ngoài, cậu biết không? Mỗi khi trời tối tôi đều thừa dịp lúc anh ta ngủ kiểm tra điện thoại di động, còn có thể kiểm tra quần lót của anh ta, rất biến thái phải không?” Phương Kỳ nói xong, ngữ khí lại chậm rãi hạ xuống, giọng cô có phần ghen ngào, “Cậu biết không? Tôi rất yêu rất yêu anh ta, cho nên tôi tự hạ thấp mình, vô cùng thấp, rất thấp, tôi thật sự cảm thấy yêu thật là một mối quá...”

Nhìn Phương Kỳ ngồi đối diện mình, Lục Lê dường như thấy được một chính mình khác.

Đều nói Trình Hoài cưng chiều cô lên trời, thế còn cô? Chẳng lẽ không phải rất nhiều phần cô đều nhân nhượng anh sao?

Trình Hoài là người cuồng sự nghiệp, một tuần bảy ngày, ít nhất sẽ có bốn ngày trở về muộn, mỗi lần cô đều phải làm kết xuất đồ họa chờ anh trở về. Cuối tuần nghỉ ngơi, những cặp vợ chồng khác đi ra ngoài chơi, Trình Hoài vẫn cứ làm việc, chỉ có cô hẹn bạn bè ra ngoài chơi.

Anh rất ít khi đi cùng cô, cô chưa bao giờ có câu oán hận, chẳng lẽ thật sự không oán sao?

Lục Lê nhấp một ngụm rượu đỏ, không phải không oán, mà là không dám. Cô một mực suy nghĩ, Trình Hoài ưa thích cô không phải là bởi vì cô khéo hiểu lòng người không cố tình gây sự sao? Nếu như đến một ngày, cô cũng bắt đầu cố tình gây sự giống như cô học sinh nhỏ, Trình Hoài có thể giận đến nổi mà không kềm được rồi xa cô hay không? Nghĩ đến đây, Lục Lê đột nhiên cay đắng cười cười.

“A Lê, cậu nhìn dưới lầu...” Vì Phi huých lên cánh tay Lục Lê, để cô nhìn xuống dưới lầu, Lục Lê nhìn sang, lại thấy được Trình Hoài.

Anh và Tề Lâm ngồi một hàng, đối diện với họ, đang ngồi chính là hai vị bốn mươi năm mươi tuổi....

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bản Thân Mình Còn Không Yêu, Trông Cậy Vào Ai?

Lục Lê kinh ngạc nhìn vào vị trí của Trình Hoài đang ngồi, bốn người ngồi đối diện nhau, cười cười nói nói, thoạt nhìn quả là người một nhà, vui vẻ hòa thuận.

Trình Kiều Bá tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao, tao nhã mà thuần thực cắt một miếng bò trong đĩa bít-tết ở góc dưới bên trái, lúc cắt bò bít-tết hình như nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tề Lâm ngồi đối diện, âm áp cười: “Lâm Lâm, bà nội của con thế mà thường xuyên khen con hiếu thuận.” Sau khi nói xong ánh mắt xéo qua nhìn Trình Hoài đang ngồi bên cạnh Tề Lâm, cô ý đồ cao âm điệu, “Bà nội của con nói, con là người mẫu, mỗi ngày đại diện quảng cáo phát ngôn không ngừng xuất sắc, bận quá mà không thể trở về gặp bà, bà rất hiểu, lúc con rảnh thì gọi điện thoại cho bà, như vậy bà đã rất vui về rồi, sau này cũng đừng thường xuyên gửi quà biếu về nhà.”

Từ sau khi kết hôn với Trình Hoài ra khỏi nhà, Tề Lâm chưa một lần trở về nhà.

Công việc quá bận rộn cũng được coi là một nguyên nhân, thật ra nguyên nhân chủ yếu vẫn là Tề Lâm không biết lý do về nhà là gì. Qua sự dẫn dắt của bà nội cô đạt được mục đích kết hôn với Trình Hoài, về phần có giữ được trái tim Trình Hoài hay không thì đó là chuyện của chính cô, bà nội cũng bất lực. Cho nên, cô buộc lòng không muốn trở lại cái nhà kia.

Mặc dù không muốn trở về nhà, thế nhưng Tề Lâm lại rất có tâm, thấy món gì ngon, đồ gì tốt sẽ gửi chút đồ về nhà, thỉnh thoảng, lúc rảnh rỗi sẽ gọi điện thoại cho bà, ra sức làm nũng giải thích cô làm người mẫu gặp rất nhiều chuyện thú vị, mỗi lần đều đùa cho bà nội vui về ra mặt. Cho nên, nhiều năm như vậy không gặp Tề Lâm, ngược lại bà nội càng thêm cưng chiều nhớ nhung Tề Lâm.

Trình Hoài không biết từ lúc nào đã buông dao nĩa xuống, đang ngồi rất yên lặng, mặt vô cảm nghe họ nói chuyện. Trên người anh có mùi hương dễ chịu, mùi hương của nước hoa, nhàn nhạt truyền đến, cảm giác rất an tâm. Tề Lâm nghiêng đầu liếc mắt nhìn trình hoài ngồi bên cạnh, giọng điệu cực ngọt ngào ân cần: “A Hoài, có phải bò bít-tết không hợp khẩu vị không? Sao anh không ăn nữa?”

“Anh ăn no rồi.” Lạnh lùng nói xong, anh không hề mở miệng.

Trình Kiều Bá hiển nhiên bất mãn với giọng điệu lạnh nhạt kia của Trình Hoài, nhíu mày liếc mắt nhìn Trình Hoài, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, rồi sau đó điểm đậm hỏi Tề Lâm: “Lâm lâm à, các con đã kết hôn năm năm rồi, định lúc nào muốn có con đây?”

Trình Hoài không nghĩ tới, Tề Lâm lại có thể không hề do dự mỉm cười: “Hiện tại chúng con còn đang bận sự nghiệp nên vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

Đối với câu trả lời này của Tề Lâm, Trình Hoài bất mãn đủ kiểu, chán ghét liếc nhìn cô một cái, chậm rãi mở miệng: “Kỳ thật chúng con đã...” Hai chữ lý hôn kia còn chưa nói ra, đã bị Vạn Mỹ Quyên thô bạo cắt ngang.

“A Hoài, ba con ông ấy đến thành phố R chủ yếu là để tĩnh dưỡng thân thể, khi ở New York, ông ấy luôn không khống chế được mà đến công ty làm việc, hiện tại đã đến thành phố R, không còn công ty nữa nên ông ấy mới không thể làm việc được nữa.” Nói xong, lắc đầu ám chỉ với Trình Hoài.

Trình Hoài bất đắc dĩ, khép miệng không nói gì nữa....

Nhìn Trình Hoài và Tề Lâm ngồi song song cùng một chỗ dưới lầu, trong lúc dùng cơm Tề Lâm còn cười tủm tỉm về mặt ái mộ nhìn Trình Hoài, nhìn đôi

vợ chồng trung niên đối diện hai người bạn họ, Vi Phi có phần kinh ngạc gãi đầu. Lại nói, cảnh tượng bốn người này cùng nhau ăn cơm thật đúng là rất có cảm giác một nhà bốn người, Vi Phi nhíu mày, bên mặt nhìn Lục Lê, chỉ thấy sắc mặt cô trắng bệch trạng thái không tốt, một loại dự cảm không tốt lập tức hiện ra trong lòng.

Nhìn quét một vòng đám bạn nửa tỉnh nửa say bên người cười cười nói nói ăn bò bít-tết uống rượu đỏ, Vi Phi mỉm cười, nghịch ngợm chu chu miệng, lao đảo đứng lên: “Bỏn cùng muốn đi wc.” Dứt lời, liếc mắt nhìn Lục Lê bên cạnh, nhẹ nhàng kéo tay cô, “A Lê, tớ hơi say, cậu theo tớ đi thôi.”

Lục Lê miễn cưỡng cười cười, gật đầu.

Đi vào toilet, Lục Lê chân sau vừa tiến vào, Vi Phi lại đột nhiên đóng mạnh cửa lại.

Thật ra căn bản cô cũng không say chút nào, lúc này, cô rất tỉnh táo nhìn Lục Lê, ngữ khí có chút nghiêm túc: “A Lê, nói thật với tớ, giữa cậu và Trình Hoài có phải xảy ra vấn đề gì hay không?” Nói xong, bộ dạng cô rất giống hiệp nữ xắn tay áo, xoa xoa cái mũi, “Có phải anh ta đã thay lòng đổi dạ rồi phải không? Muốn cùng một chỗ với cái cô người mẫu cực chó kia?”

Tính cách Vi Phi vẫn rất nóng nảy, nói chuyện với bạn bè thì càng thẳng thắn, thêm nữa Lục Lê và cô là bạn bè còn trên cả bạn bè, cho nên cô nói chuyện với Lục Lê cho tới bây giờ đều rất thẳng thắn, chứng kiến “Một nhà bốn người” vui vẻ hòa thuận dưới lầu kia, lại nhìn Lục Lê mặt trắng bệch, có lẽ kẻ dẫn độn cũng có thể suy đoán chuyện gì xảy ra ...

Lục Lê không nói, kinh ngạc nhìn bộ dạng rất nghiêm túc của Vi Phi, đột nhiên phì cười ra tiếng, nhẹ nhàng khoác tay mình lên cánh tay của Vi Phi, cố ý giả vờ chăm chú dựa đầu trên cánh tay cô, giống như cô học sinh nhỏ làm nũng hít hít cái mũi, chớp chớp con mắt, ngữ khí có chút nhẹ nhõm: “Ồi, Phi tử, tớ biết cậu vẫn luôn bên cạnh tớ ủng hộ tớ là tốt rồi. Về phần giữa tớ và Trình Hoài xảy ra chuyện gì, tớ có thể tạm thời lựa chọn giữ bí mật không?”

Hai vị vợ chồng trung niên ngồi đối diện Trình Hoài kia là ai, Lục Lê cũng đã đoán ra được.

Thế nhưng, buổi tối hôm nay tại sao Trình Hoài phải cùng xuất hiện với Tề Lâm trên cùng một chiếc bàn, vì sao lại không gọi cô, cô không rõ lắm.

Từ trước đến nay cô không thích suy đoán lung tung vô căn cứ nghĩ đông nghĩ tây, cho nên trước khi nghe được lời giải thích của Trình Hoài, cô chỉ đơn giản là không muốn đưa ra bất kỳ kết luận gì.

Cho nên, lúc này cô không biết nên nói cái gì với Vi Phi.

Vi Phi nhìn ra tâm tư nhỏ của cô, sau khi nói ra bức bối thì tùy tiện vỗ vỗ bộ ngực của mình: “A Lê, cậu chỉ cần nhớ rõ có tớ luôn ở bên cạnh cậu, bất kể khi nào, chị em tớ đều đứng về phía cậu.”

Cái gọi là bạn tốt, chính là lúc ta cô đơn nhất sẽ cho ta mượn một bờ vai, cho ta biết, bất kể thế nào, đều có cô ấy ở bên ...

Đợi đến lúc Lục Lê và Vi Phi trở lại ghế ngồi, Lục Lê liếc mắt nhìn vị trí dưới lầu, Tề Lâm và hai vị vợ chồng trung niên vẫn còn ở đó, thế nhưng mà Trình Hoài lại không biết đã đi đâu. Trong lúc đang ngầy người, điện thoại của Lục Lê đột nhiên vang lên, nhìn màn hình nháy lên, là Trình Hoài.

Lục Lê đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi ra hành lang, sau đó nhấn lên phím nghe điện.

Đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói vô cùng dịu dàng của Trình Hoài: “A Lê, tụ tập với bạn bè đã xong chưa?”

Nghe được giọng anh, không biết là âm ức hay là cái gì, đột nhiên cái mũi đau xót, hốc mắt tái xanh thoáng một chốc liền đỏ lên, che miệng muốn không cho cảm xúc, Lục Lê cay đắng cười cười, giọng điệu có chút nguội lạnh: “Vẫn chưa đâu, còn đang dùng cơm.”

Trình Hoài nhìn đồng hồ, hiện tại đã là mười giờ, nhăn nhu mày, ngữ khí có chút ân cần: “Khoảng mấy giờ thì ăn xong? Các em ăn ở đâu? A Lê, trở về quá muộn không an toàn đâu, để anh bảo lái xe đến đón em.”

“Không cần lo lắng cho em, em sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt.” Dừng một chút, ngữ khí có phần ngẹn ngào, “Bây giờ anh đang làm gì?”

“Anh.. anh đang tăng ca.” Trình Hoài có phần mất tự nhiên đưa ra lời nói dối, sau đó ngữ khí đột nhiên trở nên nhẹ nhõm, “Chờ hết đợt bận rộn này, anh đưa em ra nước ngoài du lịch, trải qua thế giới của riêng hai đứa mình.”

“Tăng ca?” Lục Lê nghe cái từ đó, có chút bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, người bận rộn mời tiếp tục, Vi Phi các cô ấy gọi em rồi.”

Cúp điện thoại, Lục Lê nhìn trên màn ảnh biểu thị Trình Hoài, nắn một câu “Lừa đảo” rồi sau đó về chỗ ngồi, lúc cô trở lại, Trình Hoài cũng đã quay lại ngồi trên ghế dựa, trên lầu nhìn xuống Trình Hoài ngồi nghiêm trang dưới lầu, Lục Lê đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, cứ như vậy mà biết rõ là anh đang nói dối mình cảm giác thật rất ‘TMD’ buồn cười.

Mười giờ rưỡi, Trình Hoài và bọn họ rời khỏi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Trình Hoài, nội tâm Lục Lê cuộn cuộn cảm xúc phức tạp.

Mười một giờ, thời gian đóng cửa của nhà hàng Bá Tước CO.

Khoảng 10h50, ai có bạn trai thì bạn trai tới đón, có ông xã thì ông xã tới đón, mọi người đã bắt đầu đứng dậy lần lượt rời đi.

Đợi đến lúc mười một giờ, trên mặt bàn chỉ còn lại có Lục Lê là tỉnh táo, Vi Phi nửa tỉnh nửa say chênh choáng và Phương Kỳ say bê bết ngã trên mặt bàn.

Lại nói, hôm nay rất vất vả mười người bọn họ mới hợp mặt, tự nhiên mà vậy muốn uống rượu giúp vui, chỉ có Lục Lê uống rượu là thích đùa nghịch điên lên thường hay ôm lấy người khác đùa giỡn thân thiết, cho nên cô bị mọi người nhất trí đồng ý không cho uống rượu bên ngoài, người còn lại đều uống đến thỏa thuê.

Nhìn Phương Kỳ say như chết, Lục Lê cầm điện thoại của cô trên bàn, nói “Phương Kỳ, cậu say rồi. Tớ gọi chồng cậu để anh ta tới đón cậu.”

“Không được gọi.” Phương Kỳ nói xong, ngẩng đầu, đột nhiên ngăn lại, tiến lên túm lấy điện thoại di động, “Anh ấy sẽ không tới đón tớ, bây giờ anh ấy đang ngủ rồi, không được quấy rầy anh ấy ngủ.” Túm lấy điện thoại, Phương Kỳ lại ngã trên bàn cơm, “Chúng tớ kết hôn đã lâu như vậy, tình cảm mãnh liệt đã sớm phai đi rồi, anh ấy đã từ lâu không còn là con người như trước đây đến theo đuổi tớ nữa, hiện tại, tớ có trở về nhà hay không anh ấy căn bản là chẳng quan tâm.” Nói xong, thanh âm đột nhiên có phần nghẹn ngào, “Ngày hôm qua, ngày hôm qua tớ thấy trên điện thoại di động của anh ấy có gửi đi tin nhắn mập mờ với một cô gái, cô gái kia tôi có biết, là người lãnh đạo trực tiếp của tớ, năng lực rất mạnh không nói, lại rất đẹp, lại còn biết cách ăn mặc. Nghĩ đến anh ấy mập mờ với cô gái khác như vậy, cả người tớ liền thất vọng. Cậu biết không? Thấy tin nhắn, nghĩ tới cô gái kia ưu tú như vậy, tớ thật sự rất khó chịu? A Lê, Phi từ, trong lòng tớ rất khó chịu.”

“Chúng tớ biết rõ trong lòng cậu khó chịu, thế nhưng mà người ta phải đóng cửa, chúng ta hay là rời khỏi trước đã.” Vi Phi nói xong chuyển ánh mắt cho Lục Lê, Lục Lê ngẫm hiểu, cùng Vi Phi phân công nhau đến bên người Phương Kỳ, sau đó hai người dựng cô lên, “Chúng ta đi ra ngoài rồi nói tiếp nha.”

“Không được, tớ còn muốn uống. Tớ muốn uống đến chết để quên đi. Anh ấy thật đường ray rồi. . . , sẽ không cần tớ nữa, tớ khó chịu.” Phương Kỳ nói xong giấy dựa thoát khỏi tay của hai người, xiêu xiêu vẹo vẹo tiếp tục nằm sấp ngã trên mặt bàn, gõ mạnh lên bàn, “Đóng cửa cái gì chứ, gái già tôi đây còn chưa uống xong đâu, gái già này còn muốn uống rượu, nhân viên phục vụ, lấy thêm rượu đỏ của các người ở đây mang ra cho tôi.”

Vi Phi thật có lỗi liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh, nhủ thầm: “Kỳ Kỳ.”

“Tạm thời hôm nay cứ để cho tớ TMD nói nhảm đi, hai người các cậu uống cũng được, không cũng được. Gái già này hôm nay muốn uống chết ở chỗ này.”

“Phương Kỳ! Lục Lê nói một tiếng, sau đó đột nhiên lấy một ly nước trắng từ trên bàn gọi tới.

“Phương Kỳ, cậu nên biết tuổi của cậu, cậu đã 25 tuổi, đã qua cái tuổi bốc đồng rồi, không được học những nữ sinh nhỏ thời kỳ trưởng thành làm trò mấy trò ngây thơ, không được như ý thì lại muốn say rượu nữa được không? Bị người ta phản bội, trong lòng đương nhiên sẽ rất khó chịu, thế nhưng , cậu có nhất thiết cần phải uống rượu phát tiết không? Uống rượu người bị tổn thương chính là bản thân cậu, có nửa xu ảnh hưởng đến người khác không? Cậu uống say, làm loạn làm chính bản thân mình đáng thương như vậy, anh ta sau khi nhìn bộ dạng này của cậu cũng sẽ không đồng cảm thương xót cậu, sẽ chỉ càng ngày càng chán ghét cậu, càng làm cho anh ta càng thêm kiên định cho rằng, vứt bỏ cậu là việc làm chính xác nhất của anh ta. Lúc không được như ý, chính mình càng cần phải yêu bản thân mình hơn, nếu như ngay cả chính cậu cũng không yêu lấy mình, vậy cậu còn trông cậy vào ai yêu thương cậu nữa?” Lục Lê nói xong, liếc mắt nhìn vị trí Trình Hoài từng ngồi phía dưới, “Cậu cho rằng cả thế giới chỉ có cậu là đáng thương nhất, chỉ có cậu gặp phải kẻ phản bội, chỉ có cậu là nữ chính bi tình, gặp đủ loại trắc trở sao? Có lẽ, có người, hiện tại đã xé gan xé thịt, thế nhưng cô ấy cũng rất thân thiện đối mặt . . .”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lãng Phí

Vừa đi ra khỏi nhà hàng Bá Tước CO, một chiếc xe thương vụ liền dừng lại, bước xuống xe đón lấy là một người đàn ông đi giày tây. Chỉ thấy người đàn ông bước nhanh đến bên người Trình Hoài, lễ phép gọi anh một tiếng “Trình tổng”, sau đó nhận lấy hành lý từ trong tay Trình Hoài mang bỏ vào cốp xe phía sau.

“Mẹ, dinh thự gần bờ biển con đã cho người thu dọn sạch sẽ rồi, bố mẹ sẽ đến đây ở nha.”

Biệt thự ở bãi biển, đó là khu biệt thự nổi tiếng của thành phố R.

Không khí nơi đây trong lành mát mẻ lạ người, lưng dựa vào núi trước mặt lại kề với nước, còn có một khuôn viên rất rộng, cách đó không xa là biển lớn rộng bao la, quả là nơi thích hợp để nghỉ ngơi an dưỡng.

Vạn Mỹ Quyên gật đầu, tỉ mỉ cẩn thận liếc mắt nhìn thái độ trên mặt Trình Bá Kiêu, chỉ thấy Trình Bá Kiêu vẻ mặt vẫn lạnh tanh như băng, hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của Trình Hoài.

Ban đêm gió có chút hơi lạnh, Trình Bá Kiêu ho nhẹ một tiếng, Vạn Mỹ Quyên cầm lấy áo khoác phủ lên người ông, ân cần nói: “Chúng ta lên xe thôi.”

Trình Bá Kiêu không nói gì, chỉ nhìn qua Tề Lâm một chút, khỏe miệng hiện lên nét cười thân nhiên: “Lâm Lâm à, các con cũng nhanh chóng trở về đi. Bố biết các con còn bẽ bộn nhiều công việc, nhưng mà cũng nên nhanh chóng có con thì hơn, bố với mẹ con đều muốn có cháu bé rồi đó.”

Nghe Trình Bá Kiêu nói xong, sắc mặt Trình Hoài lập tức biến đổi, sợ Trình Hoài nói ra lời không lên nói, Vạn Mỹ Quyên ở bên cạnh vội vàng nói: “Chúng ta cũng nhanh chóng lên xe về thôi, bọn nhỏ chắc chắn đã có những dự định riêng của chúng rồi.”

“Tốt nhất cũng nên có rồi.” Trình Bá Kiêu nói lời này nhất định là nói với Trình Hoài, sau khi nói xong thì nhanh chóng lên xe, nhìn theo bóng chiếc xe khuất sau lưng, Trình Hoài liếc mắt nhìn Tề Lâm, bấm số gọi một cuộc điện thoại, bất ngờ một phút sau, một chiếc Ferrari dừng lại bên người bọn họ.

Chiếc Ferrari sau khi dừng lại, Trình Hoài lưu loát tiến lên mở cửa bên ghế lái phụ của xe, miễn cưỡng liếc mắt nhìn Tề Lâm, ánh mắt nhanh chóng chuyển hướng, giọng nói tỏ rõ sự không kiên nhẫn “Cô mau lên xe đi.”

“Được?” Tề Lâm nghi hoặc trừng mắt nhìn Trình Hoài, thoáng qua là hiểu được ý của anh, lạnh lùng cười cười, giọng nói có vài phần chua xót, “Trình Hoài, anh thực sự ghét em đến vậy sao? Trả lễ ngay cả việc đưa em về nhà anh cũng không làm được sao?”

“Cô cái gì cũng đã biết, vậy thì tội gì còn muốn chính miệng tôi phải nói ra?” Trình Hoài gương mặt lạnh lùng, thấy Tề Lâm không lên xe, phiền chán nhíu mày, đối với lái xe dặn dò một câu.” Đưa Tề tiểu thư về nhà thật an toàn cho tôi”, sau đó xoay người đi đến chiếc xe của mình, vừa mở cửa xe, đột nhiên Tề Lâm chạy lại từ phía sau ôm lấy anh.

“A Hoài, đừng đối xử với em như vậy mà?”

Từ phía sau ôm lấy tấm lưng anh, ngửi thấy mùi hương đàn ông trên người anh, Tề Lâm ngăn không được liền rơi nước mắt, lần đầu tiên cô bước chân vào Trình gia thấy anh, cô đã yêu anh rồi. Cô đã không ngừng nằm mơ, mơ ước có một ngày như vậy ôm lấy Trình Hoài, thế nhưng mà, mộng dù sao vẫn là mộng.

Bờ vai anh rất rộng, Tề Lâm gối đầu lên vai anh, cảm giác thật an toàn. . .

Chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác được ôm anh, mặc dù chỉ trong giây lát. . .

“Tề Lâm, đủ rồi đấy.” Trình Hoài nhíu mày, gỡ bàn tay Tề Lâm ra khỏi hông mình, rồi sau đó chậm rãi đẩy cô ra, xoay người, rất im lặng nhìn cô, “Cô rốt cuộc muốn gì? Tôi đã nói bao nhiêu lần là tôi sẽ không yêu cô, cô lại cố chấp bỏ qua tất cả lời tôi nói? Buông ra chẳng lẽ khó khăn đến vậy sao?”

“Buông ra không khó sao? Nếu cho anh buông tha Lục Lê anh làm được sao, anh dám nói không khó sao?” Tề Lâm lạnh nhạt cười hai tiếng, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi,” Trình Hoài vì sao anh lại luôn xa cách với em như vậy, khiến em không thể chạm tới, để cho em đến gần anh cũng không được? Em rút cuộc phải làm sao thì anh mới để ý tới em đây? Nếu như trước kia em chỉ là một cô nhí, cuộc sống của đứa trẻ mồ côi như em đều phải dựa vào Trình gia, em biết rõ mình không xứng với anh, nhưng bây giờ, em đã là một người mẫu nổi tiếng được mọi người biết đến, trong mắt mọi người em được coi như nữ thần, vì sao trong mắt anh lại không hề có sự hiện hữu của em như vậy? Trình Hoài anh nhìn em đi, nhìn em đi chứ? Hay chỉ cần liếc mắt nhìn em một cái cũng được rồi.” Tề Lâm gần như cầu xin khóc lóc kể lể,” Chỉ cần anh đồng ý, để cho em làm vợ hai cũng được, chỉ cần cùng với anh, em đều chấp nhận cả. Trình Hoài, em thực sự thực sự rất yêu anh, đời này, ngoại trừ yêu anh em không biết mình còn lí do gì để sống tiếp.”

Nhìn Tề Lâm khóc lóc xé gan xé thịt, Trình Hoài phần nào đã hiểu được sự bất lực của cô, loại tình yêu hèn mọn như vậy thực sự đáng giá sao?

Thờ dãi, Trình Hoài bước gần đến phía cô, sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô. . .

“Tôi còn muốn uống nữa.” Phương Kỳ trên người đầy mùi rượu được Lục Lê và Vi Phi đưa ra khỏi nhà hàng, đẩy cửa ra, trước mặt liền có trận gió thổi tới, thổi vào người cảm thấy thật thoải mái thích thú.

“A! thật là thoải mái nha, gió này so với gió trong điều hoà còn thoải mái hơn nhiều đó.” Vi Phi ngựa cổ lên từ từ thư giãn, rồi sau đó liếc mắt nhìn Lục Lê, lại phát hiện thấy Lục Lê đang kinh ngạc nhìn không xa về phía trước, không hề nhúc nhích.

Nhìn theo ánh mắt của Lục Lê, Vi Phi tận mắt chứng kiến cảnh tượng Trình Hoài đang hôn Tề Lâm. . .

Vừa rồi còn cùng nhau ăn cơm, giờ lại đứng ở đây mà hôn nhau, nhiều đó thôi thì đồ ngu cũng phải biết rằng Lục Lê đang bị dắt mũi, nói đến Lục Lê mọi ngày cô đều rất tốt bụng lại hiền lành, tuy nhiên cũng không phải là người mềm yếu gì, hôm nay chứng kiến một cảnh này rõ ràng là bất kè thông dâm, Vi Phi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chửi bới một câu “F*ck”, sau đó đem Phương Kỳ đẩy vào người Lục Lê, muốn tiến lên thay bạn tốt bất kè thông dâm kia. Ai ngờ, Lục Lê lại kéo cô lại.

“Cậu đừng qua đó.”

“Vi cái gì chứ?” Vi Phi từ trước đến nay tính tình luôn nóng nảy, mắt đã đỏ lên vì tức giận, chứng kiến Lục Lê phải chịu uất ức, trong lòng cực kỳ tức giận.”Điên sao, hiện tại họ đang hôn nhau đó, một hồi rồi sẽ môi lưỡi quấn quýt lấy nhau cho xem. Tớ nói này Lục Lê, cậu ngày thường cũng không phải dạng ngốc nghếch gì, dù thế nào, người ta đã có tình ức hiếp mình đến cùng, cậu đứng thật là bị tẩu hỏa nhập ma rồi hả? Vợ cả đi đánh tiểu tam thì sao, cậu sợ cái gì chứ. Điên sao, cậu rút cuộc có còn là vợ cả của Trình Hoài không vậy hả?”

Vợ cả? Lục Lê cay đắng cười cười, thân nhiên nói:” Chắc là như vậy.”

“Chắc là?” Nghe Lục Lê nói “chắc là”, Vi Phi có phần dờ khóc dờ cười, “Diên sao, hai người không phải đã đăng ký kết hôn sao? Chắc là cái đầu cậu! Minh nói này, Lục Lê, chứng kiến chồng mình ngoại tình mà sao cậu lại có thể bình tĩnh như vậy hả, từ khi nào cậu trở lên hèn nhác trong hôn nhân như vậy hả?”

‘Hèn nhác’ ư.

Chắc hẳn là vào cái thời điểm cô yêu anh, cô cũng đã trở nên hèn nhác như vậy rồi.

Nghe bên tai có người lớn tiếng nói chuyện, Phương Kỳ đang say rượu cảm tức liếc mắt nhìn Vi Phi, rồi sau đó lại bám lấy bả vai Lục Lê, bên tai khó thối khí nói: “A Lê, cậu dẫn mình tùy tiện đi đâu cũng được, đêm nay mình không muốn về nhà. Mình mệt mỏi lắm, dẫn mình đi đi, A Lê à.”

Nghe Phương Kỳ trong miệng ngậm nga thì thầm, lại liếc mắt nhìn đồ ngốc Lục Lê, Vi Phi đột nhiên túm lấy điện thoại, rồi lại nhìn Lục Lê vẫn không chớp mắt nhìn về phía hai người đằng kia, cô đưa di động nhét vào tay Lục Lê, ngữ khí bất đắc dĩ lại đau lòng: “Chính cậu nhìn rồi xử lý đi, mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, giữ lại chứng cứ vẫn là tốt nhất.” Nói xong, kéo Phương Kỳ từ trên người Lục Lê tách ra. “Trước hết cứ để cho cậu ấy ngủ ở chỗ tốt, dù sao tớ cũng ở một mình, muốn ngủ bao lâu cũng được.”

“Được.” Lục Lê gật đầu, “Vậy cậu mang cậu ấy đi trước đi.”

Vi Phi liếc mắt nhìn Lục Lê, lại nhìn về phía Trình Hoài ở đằng xa, lúc này anh ta đã đứng thẳng người, đang đứng nhìn Tề Lâm... Vi Phi trừng mắt nhìn hai người ở đằng trước nhìn thật đúng năm phút đồng hồ, xác thực thấy bọn họ không có làm gì thêm nữa, sau đó nói với Lục Lê: “Cũng tốt, chính cậu đứng đây mà xem hiện trường đi, bây giờ mình đến nhìn cũng không nổi nữa rồi, đi trước đây.” “Cô mới đi quá một bước, rồi lại nghiêng đầu quay lại,” A Lê, đây không phải là tính cách của cậu.”

Về mặt Lục Lê đau khổ toét miệng cười cười với cô: “Cậu yên tâm đi, mình biết rõ nên làm như thế nào.” Rồi sau đó, Lục Lê nghe được Vi Phi bắt đắc dĩ nói một câu “Nhà đầu ngốc” sau đó liền diu Phương Kỳ vào xe mờ mịt ô tô rồi đi.

Vi Phi vừa đi, cô nhìn phía xa lại thấy hai người họ có sự hòa hợp, nước mắt Lục Lê giờ đây không ngăn nổi nữa liền chảy xuống...

“Lâm Lâm”.

Nghe Trình Hoài gọi mình như vậy, trái tim Tề Lâm khẽ run lên, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Đã bao lâu rồi, anh không hề gọi cô như thế này?

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, ngữ khí thật ôn nhu: “Lâm Lâm, cái giá em phải trả thật sự khiến anh thấy rất đau lòng thấy rất có lỗi, cảm ơn em từ trước đến nay luôn dành hết tình cảm cho anh, nhưng anh thật sự không có chút tình cảm gì với em cả, duy nhất anh đối với em chỉ là tình cảm giữa anh trai với em gái mà thôi. Lâm Lâm, em hãy buông tha cho chính mình, được không? Cả đời này anh cũng chỉ có thể coi em là em gái. Anh yêu A Lê, trong lòng cũng chỉ có thể nghĩ về cô ấy.”

Những người khác, dù có ưu tú đến đâu, anh cũng không muốn. Đã năm năm rồi, em cũng biết rõ thái độ của anh rồi chứ.”

Nụ hôn này, không có quan hệ đến tình yêu, chỉ là một nụ hôn chúc phúc thôi.

Bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trong suốt khoảng thời gian đó, tình cảm anh dành cho cô vẫn luôn là sự yêu thương quan tâm như đối với một cô em gái.

Sau khi kết hôn, hai người bọn họ cũng chỉ dừng lại ở quan hệ bạn bè.

Hai người sau khi kết hôn, thái độ của Trình Hoài với cô càng ngày lạnh nhạt, kỳ thật ban đầu đơn giản chỉ là muốn nói cho cô biết, anh sẽ không yêu cô, để cô sớm hết hy vọng mà đi tìm một người khác thì hơn. Không nghĩ tới, thái độ lạnh nhạt đối với cô như thế, mà cô cứ như âm hồn bất tán bám diết lấy anh, tuy Trình Hoài luôn giữ bình tĩnh rất tốt, thế nhưng mà cũng không chịu nổi người khác lúc nào cũng luôn quấn quýt lấy mình, thành ra thái độ đối với cô ngày càng kém hơn...

Anh luôn tỏ ra coi thường, có thái độ không tốt với cô, muốn cô thấy khó mà tự nhiên tránh xa ra, đột nhiên có một ngày thái độ đối với cô quay ngoắt 180 độ, lần đầu tiên đối xử tốt với cô, có lẽ, trong lòng cô nhất định sẽ có chút cảm động, xấu hổ đối với việc mình cứ dây dưa mãi...

Cho nên, t hứ nhất đối với nụ hôn chúc phúc này là Trình Hoài thể hiện thái độ áy náy muốn đền bù cho cô, hai là, trong lòng anh cũng nghĩ nếu lần đầu tiên đối xử ân cần với cô, có lẽ sẽ làm nổi thương nhớ trong lòng cô thông suốt, thế nhưng mà, lại không nghĩ rằng...

Nhìn Trình Hoài vỗ về chơi đùa với những sợi tóc bị gió thổi bay bay của Tề Lâm, Lục Lê không muốn nhìn nữa, quay đầu, ngược lại với hướng của họ mà đi.

Vẫy tay gọi một chiếc taxi, ngồi lên.

Cô không muốn về nhà, đối với người tài xế cười cười: “Bác tài cho cháu dạo quanh thành phố vài vòng đi.”

Lái xe là một người phụ nữ trung niên, nghe Lục Lê có vài phần kinh ngạc, bất quá, thoáng nở nụ cười, hảo tâm nói ra: “Cháu gái à, trời đã gần rạng sáng rồi, thành phố lúc này hẳn là cũng không còn náo nhiệt gì rồi.”

“Cái đó nếu như nói mục đích của cháu là muốn ngắm nhìn sự yên tĩnh của cả thành phố này rút cuộc là sẽ bộ dạng như thế nào đi?” Rõ ràng Lục Lê lúc này còn có thể cười được,”Quá náo nhiệt mà nói, tâm tình sẽ không dễ dàng yên tĩnh.”

Người phụ nữ có vẻ nhiệt tình, nghe cô nói vậy thì cũng gật đầu tán thưởng, hô lên một tiếng:”Đi, tôi mang cháu đi hóng gió.”

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của người phụ nữ, Lục Lê khẽ cười.

Người phụ nữ nhiệt tình như cái máy hát, trên đường nói chuyện với Lục Lê lú lú không ngừng, cô hết chỉ trỏ cái này, rồi lại chỉ trỏ cái kia.

Xe chậm rãi đi đến FM thời đại, hiện tại đã là đêm khuya, ngày bình thường đây là khu nội thành phồn hoa vô cùng nào nhiệt, nhìn FM thời đại, người phụ nữ lái xe mỉm cười:”FM thời đại có thể nói là kiến trúc tiêu biểu của cả thành phố R này. Tập đoàn R&N cũng ở đây, cháu có biết tập đoàn R&N không? Đây chính là công ty đa quốc gia, con gái cô đi làm ở chỗ này.” Nói đến việc con gái mình đi làm ở chỗ này, trên mặt người phụ nữ có vài phần kiêu ngạo đầy tự hào....

“A Hoài, trong lòng anh không thể sao?” Tề Lâm khịt khịt cái mũi, thụ sủng nhược kinh nhìn anh,”Anh rút cuộc vẫn muốn em buông tay, phải không?”

“Tề Lâm” Trình Hoài nhú mày, âm điệu trầm thấp, “Em còn không nghe rõ lời anh muốn nói sao? Anh hy vọng em có thể buông tha đoạn tình cảm này, coi anh là anh trai thì tốt rồi.”

“A Hoài, em không muốn anh trở thành anh trai em, em chỉ muốn làm tình nhân của anh,em có thể trở thành bạn giường của anh cũng được.”

Nhìn Tề Lâm giờ đã không còn biết đường quay trở lại, Trình Hoài thực sự cảm thấy bất lực, bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, như khi nện nê mà hỏi “Em có thể đừng lãng phí chính mình được không hả?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật, khi viết về Tề Lâm ta cũng thực sự hao tổn tâm trí quá đi...

Ta thực sự không thể hiểu được người đó rõ ràng nói không thích rồi, thế mà vẫn mặt dày mà quẩn quýt lấy, rút cuộc là cái kiểu tâm lý gì nữa...

Quả thật sáng tác là cả một kỹ năng sống!

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Máu Chó Lại Thấy Máu Chó

“Lãng phí chính mình?” Tề Lâm hít hít mũi, đôi mắt hồng hồng nhìn anh: “Đúng vậy, em chính là đang lãng phí chính mình, anh nói xem sao em lại ti tiện như thế? Biết rất rõ anh không yêu em, sao còn phải cố chấp như vậy?” Cô dừng một chút, thờ dài, ngữ khí đã dần dần khôi phục bình tĩnh, “Đời này, rút cuộc việc em hối hận nhất chính là được bà nội nhận nuôi, sau đó là gặp anh. Sớm biết rằng yêu anh khó chịu như vậy, em đây sẽ tình nguyện cô đơn yên bình ở trong cô nhi viện cả đời.”

Không ngờ Tề Lâm lại có thể cố chấp đối với cảm tình như thế, cố chấp của cô lại khiến anh tâm phiền ý loạn. Trình Hoài phiền chán nâng trán, không hề để ý tới cô, dứt khoát mở cửa vào trong xe, rồi sau đó khởi động xe.

Nhìn xe Trình Hoài nhanh chóng rời đi, Tề Lâm chỉ cảm thấy cơ thể có phần xụi lơ, lui ra phía sau một bước, khóc không ra nước mắt.

Tình yêu của cô, trong mắt anh rút cuộc thì giá trị của nó rẻ bao nhiêu? Lại khiến anh ngoảnh mặt làm ngơ, thờ ơ như vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tề Lâm chậm rãi đi về hướng Ferrari.

Cô trầm mặt ngồi bên vị trí tay lái phụ trên chiếc Ferrari màu đỏ, trên mặt là trấn định lạnh lùng như bình thường, so với người phụ nữ yếu ớt không chịu nổi một kích động vừa rồi tưởng như hai người.

Đàn bà, cũng chỉ có tại trước mặt người đàn ông mình yêu mới có thể bày ra sự yếu ớt nhìn một phát là thấy hết.

Ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, ban đêm gió thổi phát trên mặt lạnh lạnh, cảm giác thật sự rất không tồi, Lục Lê nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi an tâm.

Lái xe lái qua nhiều nơi, có nơi phồn hoa, còn có nơi là một mảnh hoang vắng còn chờ khai phá.

Chỉ ta chỉ vào nơi hoang vu nói: “Nơi này nha, đã xây dựng lâu rồi, đến lúc đó cũng không phải là quang cảnh này nữa.”

“Nơi này đã xây dựng lâu rồi sao?”

“Đúng vậy, con gái chị nói ông chủ của chúng Trình Hoài chuẩn bị đầu tư tại đây xây dựng các tòa nhà cao tầng. Đến lúc đó, kinh tế của vùng này sẽ bắt đầu tăng trưởng.”

Nghe chị ta nhắc đến tên Trình Hoài, đáy lòng Lục Lê khẽ run, cô mỉm cười, xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ.

“Cô gái, cô hẳn là biết Trình Hoài nhỉ.”

“Dạ?” Nghe chị hỏi mình về Trình Hoài, Lục Lê sững sốt một chút, tiếp theo gật đầu, “Có biết.”

“Trình Hoài ở thành phố R của chúng tôi nổi danh như vậy, không biết mới là lạ. Ha ha, tôi thế mà đã gặp qua cậu ta nha.” Chị gái lái xe cười đắc ý, “Mấy ngày trước tôi đến R&N tìm con gái, dưới lầu rõ ràng trùng hợp gặp cậu ta, đây chính là nhìn thấy nhân vật tài năng trên báo nha. Chắc chắn, cô không biết, khí chất của người ta, cách ăn mặc đặc biệt có mode, bộ dạng đó không cách nào nói khác. Con gái tôi nhìn thấy cậu ta thì xông đến chào hỏi, cái kia người ta gọi là tỏ ra lễ phép, một chút kiêu ngạo cũng không có. Cái tổ chức tu dưỡng đó mới gọi là ông chủ lớn nha. Aizz ...” Chị ta lại thở dài, nói, “Thế nhưng tôi cũng biết, khi người ta có chút chức vị thì sẽ không coi ai ra gì, người ta một khi đã ngồi ở vị trí cao, tổ chức và xuất thân đều không giống nhau, tuyệt đối sẽ không có tổ chức hào hoa phong nhã của quý tộc. Tôi đây lái taxi cũng đã gặp qua rất nhiều người, cũng không phải nói khó nghe, có người thì cố tình làm ra vẻ nghiêm chỉnh, cao sang, đúng là có tiền mà không có tổ chức là đáng sợ nhất rồi.”

“Ừm.” Lục Lê không biết nói tiếp thế nào, đành phải gật đầu tỏ vẻ như muốn nghe.

Chị ta xem ra quả thật có ấn tượng rất tốt với Trình Hoài, lại có thể càng nói càng hăng hái: “Thành phố R của chúng ta có rất nhiều trường học, viện dưỡng lão, cái gì cũng do cậu ta đầu tư xây dựng nên đấy, cô biết chứ? Chắc chắn, mới hơn 30 tuổi mà đã có tiền như vậy.” Nói xong, chị ta lại đột nhiên cười cười thần bí, hài hước nói, “Tôi nói với con gái tôi, con mỗi ngày gặp ông chủ lớn nhà con, vậy thì dùng 36 kế đánh lấy cậu ta vào tay đi chứ, đến lúc đó, chúng ta sẽ đếm tiền mà sống.” Chị ta quay đầu liếc mắt nhìn Lục Lê, “Cô đoán con gái tôi nói thế nào?”

Lục Lê cười lắc đầu, nhún nhún vai: “Không biết.”

“Con gái tôi nói, rất nhiều mỹ nữ ngôi sao người mẫu gì gì đó mỗi ngày vây quanh cậu ta, mà người ta đều chẳng động tâm chút nào, con gái của tôi thì tính là gì chứ.”

Rất nhiều mỹ nữ ngôi sao người mẫu vây quanh? Lục Lê khẽ giật mình, xem ra, hiểu biết của cô về anh quả thật quá ít, đẹp trai giàu có như anh, nếu như bên cạnh thiếu đàn bà, thật đúng là không thể nào nói nổi. Chị gái lái xe há hốc mồm còn muốn nói điều gì, nhưng mà lúc này điện thoại của Lục Lê lại vang lên.

Lục Lê liếc mắt nhìn thấy tên Trình Hoài hiện trên màn hình điện thoại di động, vốn không muốn nhận máy, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn nhấn xuống phím nghe.

Khi điện thoại được kết nối không thể nghi ngờ chính là Trình Hoài đang rất lo lắng cho cô, bảo cô trở về sớm. Lục Lê nghe giọng nói dịu dàng trước sau như một của Trình Hoài trong điện thoại, nghĩ đến những chuyện anh đã làm tới nay, cô có phần không kiên nhẫn nhủu mày, cảm xúc nhất thời có phần không khống chế được, ngữ khí rất nguội lạnh: “Một lúc nữa em sẽ về, anh không cần lo cho em. Em lớn như vậy rồi, tự mình sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.” Không đợi Trình Hoài kịp phản ứng, Lục Lê liền cúp điện thoại.

Thấy Lục Lê phát hỏa như vậy, chị gái lái xe chép miệng tặc lưỡi: “Sao thế? Cãi nhau với bạn trai à?”

Lục Lê xấu hổ cười cười, không nói tiếng nào, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhận ra lúc nhận điện thoại Lục Lê có chút tức giận không vui, Trình Hoài có phần không nghĩ ra gãi đầu, nhìn đồng hồ, sắp 12 giờ rồi, không có nhiều người trên đường phố lắm, vì vậy anh tăng tốc độ chạy về nhà.

Giữa đường, lại nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, lòng tràn đầy vui mừng tưởng rằng A Lê gọi tới, nhưng khi nhìn màn hình, hiện lên lại là Ivan.

Cầm điện thoại đặt bên tai, nhưng lại nghe thấy tiếng đối thoại.

“Phó cục, ông uống nhiều quá, không được qua đây.” Giọng Ivan rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở.

“Người đẹp. Cô lớn lên đẹp mắt như vậy, đáng người còn nóng bỏng như thế, theo tôi đi, về sau tôi cam đoan sẽ đối xử với cô thật tốt, cô nói xem cô làm trợ lý uống phí bao nhiêu? Nhất định là cực kì mệt mỏi. Nhưng mà, cô xinh đẹp như vậy, Trình Hoài hẳn là đã giữ lại dùng qua rồi nha?”

“Không được qua đây, cứu mạng.”

Trong điện thoại lại có thể truyền đến loại âm thanh này, Trình Hoài lập tức biết rõ xảy ra chuyện gì, vội vàng liên hệ với người phụ trách khách sạn quốc tế, lại bảo họ lên phòng trước xem sao, rồi sau đó quay đầu xe, tốc độ xe lên đến 150 km, phóng như bay tới khách sạn quốc tế.

Khi Trình Hoài đến, Ivan đã đi ra, tất chân của cô bị xé toang, quần áo cũng bị xé rách tới thất linh bát lạc, thấy Trình Hoài, lập tức bỏ nhào vào ngực anh, khóc đến lệ hoa đái vũ. Vẫn luôn là một nữ cường nhân cũng có lúc khóc thảm hại như vậy, Trình Hoài an ủi vỗ vỗ bờ vai của cô, sau đó bảo người chăm sóc cô đi thay quần áo.

Đôi mắt của Tiết Tây đang mông lung buồn ngủ cũng đã đến, theo sau anh ta chính là chính cục cục xây dựng.

Chính cục liếc mắt nhìn Trình Hoài mặt mũi tràn đầy giận dữ, lại nhìn Ivan đáng thương, thì cúi đầu khom lưng nói lời xin lỗi, rồi sau đó đi vào phòng.

Tên phó cục đã bị người gom góp thành đầu heo, bộ dạng thoạt nhìn có chút thê thảm.

Chính cục đi vào, phó cục lập tức giống như gặp được cây cò cứu mạng, cuống quýt đi đến bên cạnh ông, bảo ông ta cứu giúp hắn. Ai ngờ, chính cục lại hung ác đập phó cục một cước ngay tại chỗ, chửi ầm lên nói: “Lúc đó tôi đã nói thế nào với cậu rồi hả, cậu lần này chính là đào hố chôn mình rồi, không nghĩ tới thân phận của cậu chẳng qua chỉ là một phó cục nhỏ bé, lại có thể sắc tâm dám đánh người dưới tay Trình Hoài. Trình Hoài là ai hả? Không nói tới anh ta quen biết con trai thị trưởng thành phố chúng ta, thiếu gia Tiết Tây, hơn nữa thân phận và giá trị con người anh ta, cũng không phải người bình thường thì có thể trêu chọc, cậu phải nhớ kỹ, anh ta không phải giàu có bình thường có vài trăm triệu đến vài tỷ đâu, người ta là nhà giàu nhất, năng lực của cậu có thể đối đầu không?”

“Khốn nạn, cái người này thật sự là lâu quá không bị ăn đòn.” Tiết Tây tức giận chửi bới một câu, rồi sau đó xắn tay áo muốn vào ghế lô xem cái tên cháu trai sắc tâm đại phát này thế nào. Trình Hoài thấy thế, lạnh lùng quăng một câu “Sự tình giải quyết thế nào giao cho cậu, tôi đưa Ivan về trước.”

Nhìn bóng lưng Trình Hoài, Tiết Tây tức giận tới mức dậm chân. Lại nói, lúc Trình Hoài gọi điện tới, anh đang ôm người đẹp trong lòng làm việc đại sự, tiếng điện thoại Trình Hoài gọi đột nhiên vang lên, hại anh trút ra sớm không nói, còn phải hơn nửa đêm rồi giường tới đây thu dọn cục diện rồi rầm.

Thờ dài, nổi giận đùng đùng xông vào trong ghế lô... Anh ta muốn phát tiết...

Chị gái lái xe chậm rãi chạy xe trên đường, khi đi qua khách sạn quốc tế, Lục Lê đột nhiên thấy Trình Hoài và một cô gái cùng một chỗ đi ra, đáng người cô gái kia cao gầy, nhưng thoạt nhìn rất yếu ớt, Trình Hoài đỡ cô ấy, bộ dạng cẩn thận từng li từng tí. Khoác trên người cô gái kia, là quần áo của Trình Hoài.

Lục Lê quay đầu đi chỗ khác, có phần mỗi một hai mắt nhắm nghiền. Lại nói, cô hôm nay rớt cuộc là làm sao vậy? Vì cái gì mà ở đâu cũng gặp phải Trình Hoài? Lại luôn gặp đúng lúc anh bên cạnh một cô gái khác?

Nhưng trong một đêm lại có thể gặp anh ở cùng với hai cô gái, còn nhớ vừa rồi chị gái nói rất đúng, nhiều mỹ nữ ngôi sao người mẫu... mỗi ngày vây xung quanh anh, trong đầu Lục Lê đột nhiên hiện ra một ý nghĩ không tốt: Ngày bình thường cái gọi là tăng ca làm việc của anh, đến khuya mới về nhà, thật sự đang bận làm việc sao? Cô có chút mỗi một xoa xoa đầu, liếc mắt nhìn chị gái lái xe, lễ phép nói: “Đưa em đi Lục Uyên Thanh Thủy.”

“Cô ở Lục Uyên Thanh Thủy à? Giá nhà ở khu phố đó cũng không rẻ.” Chị gái lái xe cười cười, rồi sau đó bắt đầu tăng tốc.

Khi Lục Lê về đến nhà đã vừa rạng sáng, vào nhà, trong phòng tối om một mảnh, Trình Hoài vẫn chưa trở về.

Bật đèn, xem đồng hồ, di giúp việc cũng đã thu dọn phòng sạch sẽ, Lục Lê di chuyển chậm rãi bước đến ghế sa lon ngồi xuống.

Cô cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi, chỉnh âm thanh đến mức lớn nhất, rồi sau đó nằm ngả trên ghế sa lon, vùi đầu thật sâu vào trong gối ôm. Hít hít mũi, cô muốn khóc, lại khóc không được.

Hơi khát nước, cô đứng dậy lê dép cầm cốc đi vào phòng bếp rót nước uống. Ai ngờ, nhấc ấm nước lên, lúc rót nước không biết có phải do trượt tay hay thế nào, mà nước nóng rõ ràng rót xuống chân, Lục Lê a một tiếng, cuống quýt buông ấm nước, cúi đầu liếc mắt nhìn chân, đã bị phồng sưng đỏ một mảng lớn.

Nóng rát đau đớn lan tràn từ dưới lên...

Cảm thấy bước chân đau đớn, nhớ tới những chuyện đã thấy đêm nay, Lục Lê rớt cuộc cũng không không chế nổi cảm xúc, co quắp té trên mặt đất cuồng loạn khóc to lên, cô cảm giác mình thật sự sắp sụp đổ, vì cái gì mà xúi quẩy lúc uống nước lạnh cũng bị lạnh kẻ rằng? Đêm nay cô thật sự rất thê thảm, vì cái gì còn bị phồng nữa?

Sau khi Trình Hoài đưa Ivan về nhà, lúc trở về nhà mình thì đã là rạng sáng hai giờ rồi, đèn đuốc trong phòng sáng trưng, Lục Lê lúc này đang làm ổ trong ghế sofa lơ đãng xem tivi, thấy anh về nhà, ủ rũ nhìn anh một cái, lại tiếp tục vùi đầu xem tivi.

Nhìn Lục Lê, Trình Hoài kim lòng không được nhếch miệng cười cười, chậm rãi đi đến bên người cô, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô: “Về lúc nào thế? Tự tập với bạn học có phải rất mệt không? Vì sao không tắm rửa rồi ngủ trước đi?” Anh cung chiêu xoa xoa tóc cô, khóe mắt lại trong lúc lơ đãng liếc đến chân Lục Lê, chân của cô lúc này cuộn lên băng vải màu trắng...

“A Lê, chân của em làm sao vậy?”

Nghe giọng anh đầy ân cần, Lục Lê lạnh lùng liếc anh một cái: “Vừa rồi rót nước không cẩn thận bị phồng.” Sau khi nói xong, thì di chuyển ánh mắt, tùy tiện dừng ánh mắt tại một chỗ, có chút buồn cười hừ lạnh một tiếng, “Tối nay sau khi về nhà thấy khát nước, cho nên em đến phòng bếp rót nước uống, ai ngờ, lại có thể không cẩn thận rót nước lên mu bàn chân, lúc ấy em cảm thấy chân mình đau đớn bứt rứt, làm em đau đến chết đi sống lại, đau đến mức em khóc không ngừng. Thế nhưng mà khóc xong, em lại có thể vừa cười vừa đứng lên.” Ánh mắt Lục Lê chậm rãi dời đến trên người Trình Hoài, từng chữ hỏi, “Anh biết em cười vì cái gì không?” Thấy Trình Hoài biểu lộ kinh ngạc, Lục Lê hít hít cái mũi, “Bởi vì em biết rõ đau đớn là có thể dời đi, cơ thể đau đớn, trong lòng sẽ không đau.” Dừng một chút, nước mắt lại chảy ra, “Thế nhưng mà, em sai rồi, hóa ra, đau đớn trên người khi đối mặt với vết thương trong lòng lại vô nghĩa như vậy.”

“A Lê, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt đó của Trình Hoài, Lục Lê có phần chán ghét cười lạnh hai tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì? Anh hỏi em đã xảy ra chuyện gì? Trình Hoài, có thể đừng lừa dối em nữa được không? Em không phải một đứa trẻ, không dễ dàng bị lừa như vậy đâu. Mọi người đều nói đã nói dối một lần thì sẽ có lần thứ hai, quả thật không sai. Anh đã lừa gạt em một lần rồi, thấy em đơn giản tha thứ cho anh, anh liền không tiết chế được đúng không.” Giọng nói của Lục Lê đột nhiên lên cao, nói xong, cô đưa di động nặng nề ném trên người anh, “Anh xem thử là ai trong tấm hình này, là anh và Tề Lâm hả?”

Trình Hoài nhìn thấy bức ảnh trên điện thoại di động, đúng lúc khi anh hôn lên trán Tề Lâm.

Nhìn ảnh chụp, lại liếc mắt nhìn Lục Lê, Trình Hoài có phần kinh ngạc ...

“Như thế nào? Kinh ngạc nhìn em như vậy làm gì? Có phải nghi ngờ em theo dõi anh? Em không có rảnh rỗi như vậy, Trình Hoài, thật sự là không khéo, tối nay nhà hàng mấy người đến ăn vừa vặn cũng là nhà hàng nơi bọn em tụ tập, mấy người ở tầng một, mà bọn em thì ở tầng hai, nhất cử nhất động của anh đều bị em không cần thận thu hết vào mắt rồi, xem toàn bộ quá trình anh trực tiếp nói dối em, thật sự là đã buồn cười lại buồn cười.” Lục Lê nhún nhát mở miệng, nói xong, tự giễu nhìn anh, “Hai vị ngồi đối diện hẳn là ba mẹ anh đúng không? Ba mẹ anh, là bố mẹ chồng của em, bọn họ đã đến em lại có thể không biết, hơn nữa theo chân bọn họ ngồi cùng một chỗ ăn cơm lại là người gọi là vợ trước của anh? Anh đặt vị trí của em ở đâu vậy?”

“A Lê, em nghe anh giải thích.”

“Nghe anh giải thích? Giải thích cái gì? Giải thích anh chính là dùng cách kim ốc tàng kiều* yêu em sao? Anh biết không? Ngày hôm qua nhìn bốn người các anh vui vẻ hòa thuận ngồi cùng một chỗ ăn cơm, em liền suy nghĩ, em là thân phận gì đây? Ba mẹ chồng đến em lại không biết, em không thể lộ ra ngoài ánh sáng như vậy sao? Em nhớ em không phải tiểu tam, chúng ta rõ ràng có giấy kết hôn mà.” Viên mắt cô hồng hồng, phần nộ nhìn anh, “Anh nhất định đã không nói việc chúng ta kết hôn cho ba mẹ anh đúng không? Cho nên tại hôn lễ của chúng ta, chúng ta không nhận được chúc phúc của bất kì ai bên họ nhà anh. Lúc ấy anh nói ba mẹ anh bận rộn, ở nước ngoài không thể phân thân đến gặp chúng ta, đều là TM nói dối!” Sau khi Lục Lê bắt gờ bụng ra một câu nói tục, mắt đỏ hồng trừng trừng nhìn anh, “Anh đúng là một tên lừa gạt!”

(*: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình)

“A Lê, em hãy nghe anh nói.” Trình Hoài vội vàng nhìn cô, sờ sờ hai má cô an ủi cô, khẩn cầu, “Anh thừa nhận là đã anh gạt em, thế nhưng mà ...”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đòi Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp

“Nhưng cái gì?” Lục Lê yếu ớt mệt mỏi nhìn anh, cay đắng cười, “Nói dối, chắc chắn sẽ viện cớ để che giấu.” Thở dài, hai mắt nhắm nghiền, trong đầu cô đột nhiên hiện lên cảnh tượng anh hôn lên trán Tề Lâm kia, trai tài gái sắc, có phần xứng đôi. Nước mắt từ trên mặt chảy ra, cô muốn lau đi, nhưng tiếc rằng càng lau lại càng nhiều.

Cô chậm rãi mở mắt ra, sâu sắc liếc mắt nhìn Trình Hoài, khẽ cắn bờ môi, chậm rãi nói: “A Hoài, anh biết em không phải người sẽ không buông tha cho anh, cho nên, nếu anh quay đầu lại gặp Tề Lâm, cảm thấy cô ấy mới là người thích hợp với anh nhất, nếu hai người thật lòng yêu nhau, em sẵn lòng thành toàn, em thật sự sẵn lòng.” Cô lau nước mắt, hít hít mũi. Lục Lê cử động từ trên ghế salon đứng dậy, “Trước khi kết hôn em muốn làm công chứng tài sản, anh lại không muốn. Em biết rõ anh tin tưởng em, em sẽ không phụ lòng tin của anh, sau khi ly hôn, tài sản của anh một đồng em cũng không cần.”

Khi cô nói cô sẽ thành toàn cho anh và Tề Lâm, Lục Lê cảm giác toàn thân mình như bị đào khoét.

Thế nhưng mà, bởi vì quá yêu anh, cho nên sẵn lòng thành toàn, bằng lòng vứt bỏ.

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng điều đó thì sao?

Nghe cô đề cập tới ly hôn, trái tim Trình Hoài đột nhiên run lên, anh chặn ngang cô lại, kéo lấy cô đang muốn đứng dậy, sau đó cô liền tiến vào trong ngực anh. Cảm nhận được hương vị ấm áp kiên định trong ngực anh, toàn bộ tuyến cảm xúc của cô sụp đổ, muốn khóc òa lên nhưng vẫn quật cường như trước mà ra sức đè nén, móng tay bấm vào trong thịt, đau nhức.

Đối với cái gọi là thành toàn của cô, Trình Hoài hiển nhiên rất nóng giận: “Lục Lê, em có biết em đang nói cái gì không? Có phải em muốn anh móc cả trái tim ra cho em xem hay không, nơi đó một chỗ trống cũng không có, chỉ hoàn toàn chuyên chở một mình Lục Lê.”

Anh nghe thấy giọng Lục Lê lạnh lùng ghé vào lỗ tai anh vang lên: “Vậy anh móc trái tim của anh ra cho em xem đi.”

“A Lê!” Trình Hoài nhủ mày, “Đừng âm ỉ nữa được không?”

“Âm ỉ?” Lục Lê đẩy anh ra, tức giận nhìn anh, “Anh lừa dối em còn trách em âm ỉ? Chiều ý anh chính là em phải bao dung lời nói dối của anh vô điều kiện đúng không?” Dứt lời, có chút buồn cười hờ lạnh một tiếng, cô cực kì tức giận nhìn anh, “Cũng thế, Trình tiên sinh anh mỗi ngày bên cạnh có rất nhiều người đẹp vờn quanh, bị đàn bà nuông chiều rồi, em chẳng qua chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ mà thôi, đương nhiên phải quý bái anh rồi.”

“A Lê, em nghe anh giải thích.” Trình Hoài bắt đầu dãi dãi, “Giữa anh và ba vẫn có chút mâu thuẫn, ông ấy vẫn rất yêu mến Tề Lâm, cho nên, anh chưa nói chuyện ly hôn Tề Lâm, kết hôn với em cho người trong nhà. Anh yêu em, anh muốn nhanh chóng biến em thành vợ của anh, cho nên anh không hy vọng trên đường gặp cản trở gì, huống chi, anh đã ba mươi mấy tuổi rồi, chuyện kết hôn với ai tự bản thân anh quyết định được rồi.”

Trình Hoài dịu dàng xoa tóc cô, tiếp tục nói: “sau khi chúng ta kết hôn, nhìn em mỗi ngày ngủ bên cạnh anh, trong lòng anh rất cuộc cũng an ổn. Anh cũng luôn tìm thời gian thích hợp chuẩn bị thăng thần đề cập với người trong nhà sự thật anh đã ly hôn với Tề Lâm và tái hôn với em.” Đôi mắt Trình Hoài đột nhiên sáng ngời, trong giọng nói rõ ràng nịnh nọt, “A Lê, mẹ anh đã biết rõ chuyện anh và em kết hôn, bà còn luôn quán quýt lấy anh bảo anh kể chuyện của em cho bà, bà rất thích em.”

“Vậy sao?” Lục Lê lạnh lùng cười, trong giọng nói rõ ràng là nghi vấn.

Hơn nữa ánh mắt lúc này của cô, như đang nhìn một trò cười, một màn trình diễn.

Phản ứng của Lục Lê, tựa như một chậu nước lạnh rót thấu tâm lạnh của Trình Hoài.

Trình Hoài xấu hổ nhìn cô, giọng nói vẫn nịnh nọt như trước: “A Lê, không được dùng ánh mắt này nhìn anh, anh không chịu được. Em phải tin tưởng anh, lúc anh đi đón ở sân bay thật sự không nghĩ tới Tề Lâm cũng sẽ đi, bọn anh chạm mặt một chỗ thật sự hoàn toàn ngoài ý muốn. Lần này ba anh tới thành phố R chủ yếu là đến tỉnh dưỡng, cơ thể của ông ấy không tốt, cho nên nếu như anh thỉnh thoảng nói cho ông ấy biết chuyện anh ly hôn, nhất định ông ấy sẽ không chịu được. Vì vậy, bọn anh chỉ đi ăn cơm cùng một chỗ.”

“Cơ thể ba anh không tốt, ông ấy lại yêu mến Tề Lâm, anh không nói cho ông ấy sự thật hai người đã ly hôn, em hiểu cũng có thể thông cảm thậm chí còn có thể hỗ trợ. Thế nhưng em nghĩ mãi mà không rõ chính là, ba mẹ anh đến thành phố R, vì sao anh muốn gạt em? Anh có thể nói rõ mà, em sẽ tôn trọng cách làm của anh. Nhưng bây giờ anh có ý gì? Anh gạt em, nếu như chúng ta không cùng đến một nhà hàng, em cũng không biết họ đã đến. Luôn miệng nói yêu em, vậy trước hết mời anh tôn trọng em trước được không? Em là vợ anh, em có quyền được biết rõ tình hình.”

“A Lê, anh... anh muốn sắp xếp cho họ xong sẽ nói cho em biết, không nghĩ tới...” Suy nghĩ ban đầu của Trình Hoài chính là thu xếp cho ba mẹ ở thành phố R xong, sau đó sẽ từ từ nói cho Lục Lê, lại để cho Lục Lê gặp mẹ trước, sau đó thì đến gặp ba. Không nghĩ tới, tất cả đều hỗn loạn.

“Vậy sao?” Lục Lê vẫn là giọng điệu không tin tưởng như vừa rồi, “Vậy anh hôn Tề Lâm là có ý gì?”

“Anh và Tề Lâm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh từng coi cô ấy là em gái thương yêu. Những năm gần đây cô ấy luôn cố chấp anh cũng biết, anh thật sự không đành lòng với sự trả giá bằng trái tim của cô ấy, hoặc là nói, anh thương cô ấy, không nỡ cho sự trả giá đầy cố chấp đó, thế nhưng đau lòng đó, hoàn toàn là của anh trai dành cho em gái.”

Anh trai dành cho em gái? Giải thích này...

Lục Lê nghiêm túc nhìn Trình Hoài, anh giống như thoáng cái trở nên rất lạ lẫm...

Cô còn muốn hỏi chị gái lái xe nói mỗi ngày bên người anh đều có rất nhiều người đẹp vờn quanh là thật hay giả? Anh từng vì ai động tâm hay không? Thỉnh thoảng buổi tối anh về muộn như vậy thật sự là tặng ca sao? Đêm nay tại khách sạn quốc tế cô gái cùng anh đi ra là ai?

Cô muốn hỏi, tuy nhiên lại không mở miệng được. Cô biết rõ, một khi cô hỏi, anh sẽ cho cô đáp án.

Thế nhưng mà, đáp án của anh sẽ là sự thật sao?

Kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, Lục Lê nghiêm túc nói: “A Hoài, chúng ta tách ra một thời gian ngắn. Hai bên đều nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh một chút suy nghĩ về quan hệ giữa hai ta. Hoặc là, anh lại nghỉ ngơi một chút, anh đau lòng cho Tề Lâm thật sự chỉ là anh trai dành cho em gái sao?”

“Tách ra một thời gian ngắn?”

“Em muốn yêu chân thành, không thích lúc nào cũng như giải câu đố mà suy đoán đối phương. Trước đây, em chưa bao giờ từng có bất cứ hoài nghi gì về anh, anh nói yêu em em liền tin là thật, anh nói gì thì chính là thế. Nhưng bây giờ, tín nhiệm của em về anh đã bị chặt đứt rồi. Anh đã lừa gạt em hai lần, em thật sự không thể tin tưởng anh như trước nữa. Mọi người đều nói khi yêu mà không còn tin tưởng nhau, thì cũng sẽ đồng thời đánh mất tình yêu. Anh có thể tưởng tượng, hôn nhân không còn tin tưởng sẽ như thế nào không?”

Trình Hoài yên lặng, cái gọi là nói dối thiện ý của anh, trong lúc vô tình đã phá hủy tín nhiệm trong hôn nhân...

“Nếu như đã không còn tin tưởng, như vậy sau khi anh tan tằm kéo cơ thể mệt mỏi về nhà, nghênh đón anh không còn là sự quan tâm của em, mà là ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của em. Có lẽ em còn có thể thăm dò số điện thoại của anh xem anh có phải mập mờ không rõ với những người phụ nữ khác hay không. Còn có thể rất biến thái mà ngửi quần áo anh xem có mùi nước hoa của phụ nữ hay không... sinh hoạt như thế, cuộc sống luôn ngờ vực suy đoán như vậy, anh có thể tiếp nhận sao?” Lục Lê nói xong hai mắt nhắm nghiền, “Cuộc sống như vậy, em cũng không dám tưởng tượng.”

“A Lê... xin lỗi. Sau này, anh thật sự sẽ không viện cớ che giấu nữa.” Trình Hoài giữ chặt cổ tay của cô, khản cầu nói, “Không tách ra được không?”

Vành mắt của anh cũng đã hồng lên. Ở trong mắt người khác, người đàn ông kiêu ngạo vĩnh viễn ngồi tít trên cao này, cũng chỉ tại đây mới có thể cúi đầu khom lưng. Đơn giản là, anh yêu cô.

“Nếu như chúng ta không rời xa nhau một thời gian ngắn, em chỉ sợ thật sự sẽ giày vò anh cũng giày vò chính bản thân mình. A Hoài, anh đừng nghĩ em lúc nào cũng bình tĩnh thong dong như vậy. Tình yêu sẽ làm cho một người tùy hứng cố chấp đến tình trạng phát cuồng. Em không muốn để anh chứng kiến bộ mặt xấu xí đó của em.” Lục Lê nói xong run rẩy đứng dậy, không nghĩ tới, Trình Hoài lại ôm ngang người cô bế lên, sau đó đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ cũng không bật đèn, một mảnh tối đen. Trong bóng tối, cô không thấy rõ rốt cuộc trên mặt Trình Hoài có biểu cảm gì.

Cô chỉ nghe được giọng nói bất đắc dĩ mà lạnh lùng của Trình Hoài: “Đúng lúc ngày mai anh phải đi công tác, đi công tác một tuần, nhân đây chúng ta cũng tĩnh tâm suy nghĩ lại.”

Trình Hoài nói xong, đóng cửa mà đi.

Nhìn bóng lưng của anh, nước mắt Lục Lê rơi đầy mặt.

Tín nhiệm của cô đối với Trình Hoài dao động, hai lần giấu diếm của Trình Hoài là nguyên nhân, từ đầu đến cuối trong lòng cô hèn mọn cũng là một nguyên nhân.

Từ khi bắt đầu yêu Trình Hoài, cô liền có cảm giác khủng hoảng.

Lúc trước kết giao với Trình Hoài, cô liền hỏi Vi Phi, người ưu tú như vậy tại sao lại yêu mền cô? Vi Phi nói, người ưu tú cũng sẽ có khuyết điểm. Thế nhưng mà vì cái gì, cô và anh bên nhau lâu như vậy, lại vẫn không phát hiện được khuyết điểm của anh? Ngược lại cảm thấy anh càng ngày càng ưu tú?

Cô biết rõ anh ưu tú, cho nên cố gắng dùng bản thân tốt nhất để xứng với anh, thế nhưng mà vì cái gì có cố gắng thế nào, cũng không theo kịp bước chân của anh?

Nghĩ tới những điều này, Lục Lê bật khóc, có phải người quá ưu tú cô căn bản là không theo kịp?”

Làm tổ trong chăn khóc lớn một lúc lâu, Lục Lê lấy ra cuốn nhật kí từ dưới gối.

Mở tờ thứ nhất ra, là bản ghi chép lúc cô mới bắt đầu kết giao cùng anh.

Baidu đã nói: Khi một người đàn ông thật sự yêu bạn, điện thoại di động của anh ta sẽ vì bạn mà mở máy 24 tiếng đồng hồ; ngoại trừ thời gian làm việc bên ngoài anh ta sẽ dành rất nhiều thời gian cho bạn; khi bạn thất thường, anh ta sẽ không mắng bạn, mà sẽ dỗ dành bạn; anh ta còn có thể không keo kiệt chút nào mà trả giá vật chất cho bạn; cho dù hai người ở bên nhau bao lâu, anh ta đều sẽ đi leo núi, ngắm biển, ngắm sao, ngắm mặt trời lặn cùng bạn, bởi vì anh ta biết rõ bạn khao khát những điều lãng mạn như thế....

Kết giao cùng anh, đó là mối tình đầu của cô. Điều cẩn thận từng li từng tí đầy cõi lòng chờ mong với tất cả.

Cô giống như cô bé ở tuổi dậy thì ngây thơ hỏi baidu “Đàn ông yêu bạn sẽ có biểu hiện gì”, xem trên baidu xuất hiện một loạt đáp án, cô sẽ nghĩ đến làm tất cả với Trình Hoài, rồi sau đó ngốc nghếch bật cười như vậy...

Cô còn có thể nghiên cứu chòm sao.

Xem chòm sao của họ có xứng đôi không, kết quả là rất vui vẻ để chân trần chạy đến bên cạnh anh nói cho anh biết.

Anh sẽ ôm cô trên người, ôm trong ngực, sau đó cùng nhau bát quái những chuyện lý thú về chòm sao. Anh nhẹ nhàng thổi hơi bên tai cô, khiến cô ngứa ngáy, sau đó đắc ý nói cho cô biết, bọn họ trời sinh một đôi.

Nhớ tới tất cả chuyện trước đây, khoe miệng Lục Lê có chút câu lên. Lật tờ thứ hai, là những ghi chép vụn vặt sau khi họ kết hôn.

Sau khi kết hôn, ở cùng một chỗ.

Anh đặc biệt chuẩn bị một phòng để quần áo vô cùng lớn cho cô. Cô nhớ rõ, vừa thấy phòng giữ quần áo, cô dờ khóc dờ cười nói cho anh biết, trang phục của cô cũng không nhiều như vậy, không dùng tới không gian lớn như thế. Lúc ấy anh nghiêm túc nói cho cô biết, về sau cô sẽ ghét bỏ nó nhỏ.

Hiện tại, mới có ba tháng, trang phục của cô đã chiếm cứ cả nửa phòng giữ quần áo.

Những bộ quần áo đó, cơ bản tất cả đều là anh mua cho cô, thậm chí anh còn quen thuộc quần áo của cô hơn cô.

Mỗi lần anh đi công tác, thấy nơi nào có đồ ăn ngon hay đồ gì tốt, anh còn có thể nhanh chóng đưa cho cô...

Anh còn có thể cho cô các loại thẻ hội viên, để cô đi tập thể hình thẩm mỹ...

Cuộc sống tình dục hài hòa là bảo đảm mạnh mẽ cho hạnh phúc trong hôn nhân.

Họ sẽ nghiên cứu các loại tính, tư thế yêu. Anh sẽ mua cho cô đủ loại nội y kiểu đáng gọi cảm, cô cũng sẽ cố ý mặc t-shirt của anh, để lộ cặp đùi tron bóng đi vắn vợ bên người anh, cố ý quyến rũ anh...

Lúc cô tức giận cũng sẽ cố ý rời nhà trốn đi để anh lo lắng.

“A Lê, em nên về nhà.”

“Em đang bỏ nhà trốn đi được không?”

“Em đã rời nhà trốn đi hai giờ rồi, cũng nên trở về rồi.”

“Không về.” Cô nói xong liền cúp điện thoại, đợi đến lúc Trình Hoài gọi lại thì tắt máy anh sẽ lại càng hoảng sợ...

Ngày đó Trình Hoài tìm cô rất lâu, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi còn kém tìm cảnh sát báo mất tích, cuối cùng lại phát hiện cô gái điên này đang ngồi xổm ngủ gật trong phòng giữ quần áo. Ngày đó, Trình Hoài nghiêng răng nghiêng lợi giằng co với cô trên giường cả đêm...

Từ trong bản nháp kí đột nhiên tuột ra một bản vẽ, đó là một bức tranh phác họa. Bức tranh vẽ Lục Lê đang ngủ, đó là do Trình Hoài vẽ cô lúc ngủ, mặc dù bức tranh xiêu vẹo không được tự nhiên, nhưng lại rất chân thành.

Tia sáng nơi ánh mắt đột nhiên quét đến ảnh chụp trên bàn, cô tựa trong ngực Trình Hoài cười đến sáng lạn. Nhìn ảnh chụp, lại nhìn quanh toàn bộ phòng, Lục Lê không chế không nổi lại lần nữa gào khóc lớn lên.

Tất cả vốn đều rất tốt đẹp, thế nhưng mà vì cái gì tốt đẹp lại đột nhiên im bất mà ngừng lại...

Sao cô có thể quên anh cung chiều cô bao nhiêu, cho rằng tất cả tốt đẹp đều dành cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiêu Đề Giải Trí

Trong phòng khách im ắng, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc kêu.

Trình Hoài ngồi trên ghế sa lon, tâm phiền ý loạn châm một điếu thuốc. Anh hút một hơi, khói lượn lờ, liếc mắt nhìn điện thoại trên bàn, liền bấm phím gọi điện thoại cho bác sĩ Lý. Mặc dù Lục Lê bị phỏng chính cô đã tự băng bó kỹ rồi, nhưng Trình Hoài lo lắng cô xử lý không tốt, miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng.

Không đến 20 phút đồng hồ, bác sĩ Lý đã chạy tới. Trình Hoài đi đến trước cửa phòng ngủ, gõ gõ cửa sau đó vào phòng, thấy Lục Lê đã ôm chăn đi ngủ, trên mặt cô, vết nước mắt còn rõ ràng.

Nhẹ nhàng đi tới bên người cô, Trình Hoài cẩn thận từng li từng tí giúp cô đắp kín chăn, chỉ để lộ ra chân bị phỏng, sau đó lại để bác sĩ Lý vào phòng.

Bác sĩ Lý thuận thực giúp cô tháo băng vải rồi kiểm tra miệng vết thương, thấy Lục Lê đã xử lý rất tốt, thì tán thưởng gật đầu, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Trình Hoài: “Phu nhân cô ấy...”

Hắn là một lần nữa băng bó cho cô làm cô đau, Lục Lê đang ngủ bị đau hừ một tiếng, Trình Hoài đặt nắm tay ở miệng nhỏ giọng thờ dài một tiếng, bác sĩ ngậm miệng, không hề mở miệng, chuyên tâm băng bó kỹ một lần nữa cho cô.

Giúp cô băng bó xong, họ đi ra ngoài, sau đó Trình Hoài nhẹ nhàng đóng cửa lại. Thấy động tác nhẹ nhàng của Trình Hoài, bác sĩ Lý mỉm cười: “Trình tiên sinh thật đúng là rất cưng chiều Trình phu nhân.” Nghe ông ta nói vậy, Trình Hoài giãn lông mày ra, âm áp cười cười. Bác sĩ Lý tiếp tục nói, “Trình tiên sinh không cần quá lo lắng, mặc dù phu nhân bị phỏng hai độ, tổn hại đến da, hơn nữa cũng suy giảm tới tầng giữa của làn da, nhưng có thể do phu nhân đã xử lý vô cùng thoả đáng, không đến hai tuần là có thể khỏi hẳn. Thế nhưng phải chú ý, trong lúc này không được ăn cay, đồ ăn có tính kích thích.”

“Cám ơn.” Đưa bác sĩ Lý ra cửa, Trình Hoài một lần nữa trở lại phòng ngủ. Thấy dáng ngủ an ổn của Lục Lê, anh kim lòng không được mỉm cười, chân tay nhẹ nhàng lên giường, nằm xuống bên cạnh cô.

Tay bắt giắc xoa gương mặt cô, từ trán cô, lông mi, con mắt, cái mũi, cái miệng nhẹ nhàng mà trượt xuống.

Lúc trượt đến môi, Trình Hoài đột nhiên nhồm dậy, sau đó bờ môi nhẹ nhàng che phủ trên môi cô.

Sợ làm cô tỉnh lại, anh chỉ như gà con mổ thóc mà nhẹ nhàng mổ lên môi cô một cái, sau đó dùng đầu lưỡi liếm bờ môi, lòng tràn đầy vui mừng một lần nữa ngã xuống bên cạnh cô.

Không biết qua bao lâu, Trình Hoài đã ngủ bên người cô.

Lại không biết qua bao lâu, Lục Lê cúi đầu vào lòng Trình Hoài, tay còn ôm lấy thắt lưng anh.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Lục Lê ở trong lòng mình, Trình Hoài hạnh phúc mỉm cười, mê mẩn chờ mắt tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, khi Trình Hoài tỉnh lại, mới có sáu giờ.

Liếc mắt nhìn cô gái nhỏ vẫn còn ngủ say bên cạnh, anh nhẹ nhàng lại ấn một nụ hôn lên môi cô, sau đó xuống giường.

Ánh nắng sáng sớm ấm áp ôn hòa, rửa mặt xong, anh mặc quần áo tử tế đứng trên sân thượng duỗi lưng một cái. Sau khi uống một ly nước trái cây thì ngồi xuống ghế dựa trên sân thượng. Mở máy tính ra xem văn kiện mới nhất, không có chuyện quan trọng gì.

Vừa mới chuẩn bị đóng máy tính lại, bỗng xuất hiện một mẫu quảng cáo trên trang mạng, Trình Hoài ấn vào con chuột muốn đóng trang mạng, trong lúc lơ đãng nhìn thấy tiêu đề giải trí ——

“Siêu mẫu hàng đầu Tề Lâm cùng phú thương thành phố R bí mật kết giao, nụ hôn trên ảnh.”

Xuất hiện trên trang chính là tấm ảnh Trình Hoài hôn lên trán Tề Lâm. Hình là các tay phóng viên giải trí chụp từ khoảng cách xa, cho nên ảnh chụp khá mờ, nhưng mà, mờ hồ nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Tề Lâm, về phần Trình Hoài, bởi vì ngược sáng, cho nên càng không rõ, thế nhưng nếu là người quen biết Trình Hoài thì cũng không khó để nhìn ra đó là anh.

Lật xem tin tức, những người biết chuyện nhiều vô kể.

“Vị phú thương kia họ Trình, Tề Lâm và anh ta đã kết giao rất lâu rồi.”

“Tối hôm qua, Tề Lâm ngồi Ferrari về nhà, chiếc Ferrari đó là quà sinh nhật phú thương họ Trình tặng cho Tề Lâm.”

Xem cái gọi là người biết chuyện yêu sách, Trình Hoài chỉ cảm thấy có chút buồn cười . . .

Tối hôm qua sau khi về nhà Tề Lâm lại uống rất nhiều rượu, cho đến tận hai ba giờ sáng mới đi ngủ, thế nhưng mới năm rưỡi sáng, cô đã bị một đồng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Đầu óc choáng váng, vô cùng đau đớn, Tề Lâm dùng sức dùng tay gõ gõ đầu, vầng trán nóng bừng rồi cũng tìm được điện thoại.

“Chị Nhâm, sớm như vậy đã gọi điện đến có chuyện gì không?” Tề Lâm dùng tay gỡ gỡ tóc mình, nhắm mắt lại một hồi bực bội. Lại nói, lúc trước phát triển ở nước ngoài, người đại diện của cô chính là đại boss Hàn Hữu Thanh của Mỹ Hệ, thế nhưng Hàn Hữu Thanh cũng chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô sớm như vậy. Sau khi về nước đổi thành chị Nhâm, mỗi ngày hầu như sáu giờ đã gọi đánh thức cô đi tập thể hình không nói, nay lại mới năm rưỡi đã gọi tới đòi mạng. Thật khủng khiếp, cô như phát điên khê cắn môi, nhủ mày nghe.

“Tề Lâm, cô lên đầu đề giải trí rồi. Trước đó tôi đã nói thế nào với cô, cô vừa về nước, gót chân còn không đứng vững, không cần vội vã truyền chuyện xấu, không tốt cho cô, cô nói xem, cái chính là thế nào cô lại có quan hệ với Trình Hoài? Có quan hệ cũng được, mẫu chốt là sao lại bị lộ ra hả? Cô không biết Trình Hoài anh ta là nhân sĩ đã kết hôn sao? Cô như vậy là ép mình vào ngõ cụt đó! Bây giờ còn chưa ai đưa tin Trình Hoài đã kết hôn, nếu đưa ra, cô sẽ là tiểu tam, cô sẽ bị để bẹ. Đến lúc đó, nhãn hiệu cô đại diện chỉ sợ cũng phải đổi người. . .”

Chị Nhâm ở bên kia tu tu than thở thì thầm một hồi, Tề Lâm chỉ cảm thấy đau đầu, ngoại trừ câu nói cô lên đầu đề giải trí lúc trước, sau đó chị Nhâm nói gì, tất cả cô đều không nghe rõ.

Vừa nghe điện thoại vừa mở máy tính ra, thấy tiêu đề trên trang mạng, cô lập tức tỉnh lại. . .

“Tề Lâm, cô có đang nghe tôi nói không? Cô mau tới công ty đi!”

“Được, em biết rồi.” Tề Lâm lật xem tin tức bát quái của cô và Trình Hoài, sắc mặt bắt đầu trở nên tái nhợt từng chút một.

Lại nói, mặc dù quan hệ giữa cô và Trình Hoài cô cũng chưa từng nói với ai, cô một mực che dấu vô cùng tốt, thế nhưng mà lực lượng dân mạng luôn không thể bỏ qua, cô thật sự sợ chuyện xấu lần này sẽ lộ ra quan hệ trước đây của họ, đến lúc đó, trong mắt công chúng cô chính là người phụ nữ bị người ta vứt bỏ, cái gọi là nữ thần chỉ sợ cũng khó mà giữ được. Hơn nữa, lúc trước khi ký kết với truyền thông Mỹ Hệ, cô nói chính là độc thân, nếu như lộ ra việc cô từng kết hôn, hiện tại cô lại bị vây trong kỷ hạn sự nghiệp, chỉ sợ xác suất bị che lấp càng lớn. Đến lúc đó, tình cảm của cô, sự nghiệp của cô cả hai đều không được như ý.

Nhanh chóng xem hết tin tức, Tề Lâm bước chính mình bình tĩnh mà trang điểm xinh đẹp, sau đó vờ như không có việc gì, trang phục gọi cảm quyến rũ đi ô tô đến công ty.

Vẫn phòng được trang hoàng theo kiểu dáng châu Âu, sáng ngời mà rộng rãi.

Hàn Hữu Thanh nhấp chuột xem tin tức, sau khi xem xong, thì lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhâm Shiela đang đứng trước bàn mình.

Nhâm Shiela, cũng chính là chị Nhâm trong miệng Tề Lâm, mới 30 tuổi, nhưng lại là người đại diện chủ bài của truyền thông Mỹ Hệ, nắm giữ “quyền sinh tử” của rất nhiều nghệ sĩ dưới tay. Cô làm việc ra quyết định nhanh chóng, giỏi giang, là trợ thủ tốt của Hàn Hữu Thanh.

Hàn Hữu Thanh xem chuyện xấu, câu được câu không hỏi: “Tề Tâm nói thế nào?”

“Một lát nữa cô ấy đến công ty.”

Nhâm Shiela vừa nói xong, liền nghe được tiếng gõ cửa, vốn tưởng là Tề Lâm, không nghĩ tới, tiến vào lại là tổng giám Aimee của phòng quan hệ xã hội.

“Hàn tổng, vừa rồi đã áp chế toàn bộ tin tức, hiện tại có cần phải điều chỉnh kế hoạch quan hệ xã hội không?”

“Áp chế rồi hả?” Nhâm Shiela kinh ngạc nhìn Aimee, “Thật hay giả?” Dứt lời, cô giẫm trên giày cao gót 12cm đi đến bên cạnh Hàn Hữu Thanh. Dưới trang web được đổi mới, quả thật toàn bộ tin tức vừa rồi đã không hiện ra nữa.

“Nghe nói là Trình tiên sinh gọi một cuộc điện thoại tới, sau đó tất cả các trang web đều xóa bỏ toàn bộ tin tức. Báo chí tạp chí cũng đã ngừng bán ra.” Aimee nói xong, Nhâm Shiela liếc mắt nhìn Hàn Hữu Thanh, sắc mặt của anh rõ ràng không tốt. Lại nói, vừa rồi, Hàn Hữu Thanh cũng đã gọi điện thoại, nhưng mà tất cả trang web lớn đều không đề ý tới, vẫn làm theo ý mình như trước.

“Aimee, cô đi ra ngoài trước đi, có chuyện gì đợi tí nữa nói sau.”

Đợi Aimee đi ra ngoài, Nhâm Shiela săn sóc đặt ly cà phê bên cạnh Hàn Hữu Thanh, sau đó dịu dàng giúp anh ta xoa bóp bả vai.

“Xem ra Trình tiên sinh rất có ý với Lâm Lâm nha, nếu không thì, sao đã nhanh chóng áp chế tin tức như vậy? Chỉ là, em còn thật sự không biết, Lâm Lâm làm thế nào mà quen được Trình Hoài.” Nhâm Shiela nói xong, thần bí cười cười với Hàn Hữu Thanh, “Lâm Lâm gần đây muốn chuyển đến giới phim ảnh, không phải trước đây có nói muốn chế tác một bộ phim cho Lâm Lâm sao? Hiện tại người đầu tư còn không tìm được, vậy cứ để Lâm Lâm thuyết phục Trình tiên sinh là được rồi.”

“Đề nghị này không tồi.” Hàn Hữu Thanh nhú mày, “Trình Hoài đã có vợ, vợ anh ta là người thế nào? Một ngày nào đó sẽ không cường thế đánh tới công ty chứ?”

Trong giới giải trí, bị giới thượng lưu che dấu, bị người ta bao nuôi, cùng phú thương ăn ngủ là vụ bê bối thấy nhưng không thể trách, cho nên, đối với việc nghệ sĩ nhà mình dính vào đại phú thương Trình Hoài, làm người phụ nữ của anh ta, bọn họ chẳng những không khinh bỉ, ngược lại có phần tán thưởng. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không được truyền ra chuyện xấu nào, không được tạo ảnh hưởng xấu cho công ty.

“Phu nhân của Trình Hoài là nhà thiết kế có chút danh tiếng, Lục Lê.”

“Lục Lê?” Hàn Hữu Thanh nhú mày, cầm bút trên bàn rồi xoay tròn, “Cái tên này thật sự rất quen.”

“Ừ hừm. Thế nào thì người ta cũng là nhà thiết kế có chút danh tiếng.” Nhâm Shiela cười cười, “Trước đó anh ở nước ngoài suốt nên không biết, vẫn phòng chúng ta đang ngồi đây chính là do cô ta thiết kế mà. Aizz, anh đừng nói, nhớ lúc trước khi gặp cô ta, chỉ là một cô nữ sinh nhỏ gầy teo, trang phục gọn gàng, nói chuyện lại rất thẳng thắn, không thấy được là người có bao nhiêu tâm tư, không nghĩ lại có thể gả cho Trình Hoài. Chắc chắn, người này quả thật không thể nhìn bề ngoài. Nhưng mà, Lục tiểu thư này cũng không có bối cảnh gì, chắc sẽ không đến công ty âm ỉ đâu.”

Đang lúc nói chuyện, thì Tề Lâm đẩy cửa vào, thấy hai người đang ở đó, rất tự nhiên đi đến trước sofa ngồi xuống. Châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng phun khói, nói: “Vừa rồi em đến công ty nhưng mà nghe nói tin tức đã được đề xuống rồi hả?” Tin tức được áp chế, Tề Lâm cũng không có gì phải lo lắng, cho nên lúc này, tâm tình của cô có chút sáng sủa.

“Ừ hèm.” Nhâm Shiela chậm rãi đi tới, dùng những móng tay hồng hồng khều chiếc cằm của Tề Lâm, quẹo rử nhìn cô, “Bảo bối, quẹo rử Trình Hoài từ lúc nào, tôi cũng không biết.” Nói xong, Nhâm Shiela cầm lấy điếu thuốc lá trong tay Tề Lâm, bỏ vào trong miệng hít một hơi, sau đó lại trả lại trong tay Tề Lâm.

Tề Lâm khẽ giật mình, chợt mỉm cười: “Em và Trình Hoài có quen biết từ rất lâu trước đây, xem như là thanh mai trúc mã.” Dứt lời liếc mắt nhìn tờ báo đặt trên bàn trà, mặc dù chột dạ, nhưng cô vẫn biểu hiện bình tĩnh tự nhiên như trước, “Về phần cái hôn trán kia, cùng lắm là khi còn bé bọn em thường hay đùa chơi mà thôi, đột nhiên gặp được, ôn lại một chút. Nói thật, nếu thật sự có quan hệ, ai lại đi hôn trán chứ, đã sớm chiến đấu thực sự hôn lười rồi.”

“Cô xác định, hai người thật sự không có quan hệ?” Cùng với giọng nói lạnh như băng của Hàn Hữu Thanh, Tề Lâm đột nhiên bất giác rung mình một cái...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kim Chủ

Liếc mắt nhìn Hàn Hữu Thanh vẻ mặt vô cảm ở phía ngược sáng, khóe miệng Tề Lâm hơi co lại, chợt trấn định lại, nhà khói thuốc, bắt đầu dĩ thời dài: “Thực ra em thực sự hy vọng có thể dựa vào Trình Hoài làm kim chủ như vậy. Nhưng người ta đã có vợ, làm như không thấy em.” Vì tránh càng nói càng lộ nhiều sơ hở, cho nên nói hết câu này, Tề Lâm liền chậm rãi từ trên ghế salon đứng lên, liếc mắt nhìn Nhâm Shiela bên cạnh, ngữ khí có phần không hề ôn ền, “Tôi qua mãi rạng sáng em mới ngủ. Hôm nay đã bị ngài đánh thức sớm như vậy. Bây giờ em muốn ngủ thêm một lát.”

Vừa đứng lên còn chưa đứng vững, Nhâm Shiela đột nhiên ấn xuống vai cô, một lần nữa đè cô trở lại trên ghế sa lon. Sau đó Nhâm Shiela ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ngủ thêm chút cái gì, vừa lòng đi cô. Gia nhập vào Mỹ Hệ 5 năm, mỗi tháng chỉ có 30 ngày, mỗi ngày làm việc ít nhất 17 giờ đồng hồ, giấc ngủ 5-7 tiếng, mà tôi cũng không kêu mệt!” Đùa cợt nói xong, cô liếc mắt nhìn Hàn Hữu Thanh một cái, sau đó lấy gương trang điểm ra chỉnh trang lại, “Tôi đúng là mất quảng thâm quan năm, chẳng trách không ai muốn đây này.”

Làm quản lý ít chủ bài của truyền thông Mỹ Hệ, nghệ sĩ trong tay rất nhiều, cho nên cường độ làm việc của Nhâm Shiela quả thật không phải người bình thường có thể tiếp nhận được. Tiếp nhận công việc cho nghệ sĩ, tìm truyền thông hỗ trợ tuyên truyền, xử lý những scandal của nghệ sĩ chẳng qua cũng chỉ là những việc cơ bản nhất. Phải biết rằng, mỗi nghệ sĩ thỉnh thoảng còn có thể gặp vấn đề về cảm xúc, hoặc gây rối về chuyện tình cảm, cô còn phải phụ trách tâm sự, dẫn dắt bọn họ khỏi lo lắng. Ở truyền thông Mỹ Hệ, sự tồn tại của Nhâm Shiela là không thể thiếu.

“Chỉ Shiela, mọi người đều nói chị rất có mắt, gì mà kêu không ai muốn chứ.” Tề Lâm cười cười, sau đó liếc mắt nhìn Hàn Hữu Thanh, có ý nói ra, “BOSS đại nhân không phải cũng độc thân sao? Hai người dứt khoát hợp lại thành một khối đi.”

Trong lòng mọi người đều nói, Nhâm Shiela có ý với đại BOSS. Quả thật, Tề Lâm vừa nói như vậy, Nhâm Shiela rõ ràng rất thoải mái. Mặc dù là nữ cường nhân, nhưng lúc này trên mặt cô biểu lộ chút thẹn thùng rõ ràng: “Cô nói cái gì đó? BOSS đại nhân có thể chứng mất với tôi!” Nói xong, vụng trộm liếc mắt nhìn Hàn Hữu Thanh.

Hai cô gái đùa giỡn cả buổi. Nhìn hai cô gái lưu riu trước mặt mình, Hàn Hữu Thanh bắt đầu dĩ thời dài, xoay xoay bút, liếc mắt nhìn Tề Lâm: “Tuy Trình Hoài không thể làm kim chủ của cô, nhưng dù sao hai người cũng là thanh mai trúc mã, ngược lại cô nên hỏi anh ta một chút xem có thể đầu tư cho cô lần đầu tiên quân vào giới điện ảnh trên màn hình lớn không.”

Nghe Hàn Hữu Thanh nói như vậy, sự vui vẻ trên mặt Tề Lâm lập tức tiêu tan không còn bao nhiêu. Cô xấu hổ gãi gãi đầu: “Anh ấy là người khôn khéo như vậy, rất ít khi đầu tư vào những lĩnh vực anh ấy không nắm rõ.”

Trình Hoài cơ bản sẽ không tiến hành đầu tư vào những lĩnh vực anh ta chưa nắm rõ. Điểm ấy anh đã từng nghe đến, Hàn Hữu Thanh gật gù đầu: “Cô thật sự rất hiểu anh ta.” Lại liếc mắt nhìn Nhâm Shiela, “Cô tìm được nam diễn viên phối hợp với Tề Lâm chưa?”

Lại nói, Tề Lâm cao 178cm, nam chính dựa theo kịch bản yêu cầu, nhất định phải cao hơn nữ chính. Hơn nữa công ty vì nâng Tề Lâm, cũng để rèn luyện kỹ năng diễn xuất của cô một chút, nam diễn viên diễn cùng cô nhất định phải tiêu chuẩn một chút, nhân hiệu càng lớn càng tốt.

Nhưng mà, chỉ cần Nhâm Shiela xuất mã, căn bản sẽ không có chuyện gì là cô không xử lý được.

Này không, Nhâm Shiela cười thần bí, chậm rãi mở lời: “W thì thế nào?”

“W?” Nghe tên W, hai mắt Tề Lâm tỏa sáng, “Không phải chứ? Đó chính là thần tượng của em.”

W, “Thường cây xanh” của giới giải trí Hoa ngữ, về cả phim ảnh và ca hát anh chính là đại biểu cho một trong những nhân vật phát triển thành công nhất.

Tất cả mọi người đều nói, được yêu thích ở cả hai phương diện ca hát và diễn xuất chỉ có W.

Làm ca sĩ, anh được xưng là giọng ca ngọt ngào, thiên vương siêu sao của giới âm nhạc Hoa ngữ, từng sáu lần đoạt giải “Nam ca sĩ được hoan nghênh nhất”.

Làm diễn viên, anh tham gia diễn xuất hơn 150 bộ phim, lần lượt giành được ba giải Oscar cho giải thưởng “Nam diễn viên xuất sắc nhất”.

Anh ta không chỉ diễn xuất tốt, ca hát tốt, mà quan trọng hơn là danh tiếng ở trong giới cũng rất tốt. Anh không chỉ là minh tinh, mà còn là một tấm gương. Bởi vì thật sự có quá nhiều fan yêu thích anh ta, cho nên, chỉ cần là bộ phim anh ta tham dự, cho dù chỉ là một bộ phim dỡ tẻ, phòng bán vé cũng rất đắt khách.

Lần này, Nhâm Shiela rõ ràng có thể mời được nam diễn viên điện ảnh số một tới, bộ phim điện ảnh này cũng đã thành công được một nửa.

* * * * *

Lúc Lục Lê tỉnh lại đã là tám giờ, trong phòng ngủ trống không. Cô theo bản năng liếc mắt nhìn vị trí bên cạnh của Trình Hoài, sạch sẽ chỉnh tề. Thờ dài, trong lòng cô một hồi thất vọng mất mát, cũng không biết tối qua Trình Hoài ngủ ở đâu, ngủ có thoải mái hay không. . .

Lại nói, không biết có phải là do tối qua cãi nhau quá dùng sức, cả đêm, Lục Lê đều ngủ say như chết, cho nên, đối với việc tối qua Trình Hoài ngủ ở bên cạnh cô hơn nữa còn ôm cô ngủ, cô không có một chút ấn tượng nào.

Bắt đầu di chuyển rời giường, trên mu bàn chân lại truyền đến một trận đau đớn, nhớ tới chuyện tối qua bị phỏng, Lục Lê giờ chân lên liếc mắt nhìn. Cô vốn băng bó vài băng xiêu xiêu vẹo vẹo lúc này rõ ràng đã trở nên chính tề, nhưng lại bị băng bó thành hình nơ con bướm. Nghĩ đến hẳn là do Trình Hoài làm, nhìn nơ con bướm trên bàn chân, khóe miệng Lục Lê hơi cong lên. Thế nhưng nụ cười mỉm này còn không kéo dài đến 30 giây, trong đầu cô đột nhiên hiện lên dáng vẻ anh lúc nói dối...

Cô hít thở sâu, chậm rãi xuống giường.

Đi đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, ánh nắng ngoài cửa sổ rất tốt.

Nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, hương hoa ngoài cửa sổ nương theo ngọn gió nhẹ xông vào mũi.

Khi gió nhẹ xẹt qua, tiếng chuông gió leng keng nghe thật êm tai.

Đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ một lúc, Lục Lê mặc quần áo tử tế, trang điểm nhẹ xong, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Trên bàn cơm phòng khách có bày một bữa sáng khá phong phú. Mới vừa rồi còn không cảm thấy đói bụng, thế nhưng lúc này nhìn bữa sáng có cả sắc và hương vị ngon lành, bụng Lục Lê đột nhiên không chịu thua kém xi xào kêu lên. Điều kiện như lễ ra mắt, cô nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lướt qua mọi nơi dò xét khắp gian phòng, cũng không thấy bóng dáng Trình Hoài. Chẳng lẽ, anh đã đi ra ngoài rồi?

Vì tránh phải xấu hổ, sáng nay cô thật sự không muốn ăn cơm với Trình Hoài trên cùng một bàn.

“Phu nhân, cô đã dậy?”

Nghe được tiếng má Luru, nhân viên làm thêm giờ, đột nhiên vang lên sau lưng mình, Lục Lê hoảng sợ, xoay người. Nhìn má Luru buộc tạp dề vẫn còn đang bung thức ăn đặt lên mặt bàn, cô nghi hoặc nhíu mày. Thời gian làm việc của má Luru không phải đều là buổi sáng 10:00 đến giữa trưa 12:00 sao? Hôm nay sao lại tới sớm như thế?

Nhìn ra được nghi ngờ của Lục Lê, má Luru mỉm cười: “Phu nhân, tiên sinh nói chân của cô bị thương. Hơn nữa ngài ấy sợ một mình cô ở nhà buổi tối sẽ sợ. Cho nên cố ý dặn dò tôi ở lại đây cả ngày trong một tuần ngài ấy đi công tác.”

Thì ra là như vậy, nghe bà nói xong, Lục Lê thản nhiên cười cười, “Vây vát và cho thím rồi.”

“Phu nhân, tiên sinh nói trên chân của cô có vết thương, phải ăn nhiều đồ bồi bổ một chút.” Má Luru liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn, “Cô cố gắng ăn nhiều một chút, đừng để tiên sinh quá lo lắng.” Nói xong, má Luru đột nhiên cầm lấy một tờ note từ trên mặt bàn đưa cho Lục Lê, “Đây là lúc tiên sinh rời đi dặn tôi đưa cho cô.”

Mở tờ note ra, mặt trên là chữ viết phóng khoáng thanh tú của Trình Hoài: “A Lê, buổi sáng tốt lành. Chín giờ sáng nay máy bay sẽ bay tới Paris, đừng nhớ mong. Một tuần anh đi công tác này, em nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, trong lòng tĩnh tâm lại một chút. Anh biết lời nói dối bất kể xuất phát từ thiện ý hay ác ý, lừa gạt thì vẫn là lừa gạt. Em có cảm giác không tin tưởng với anh là anh tự làm tự chịu. Nhưng mà, A Lê, anh hy vọng em không hoài nghi tình yêu của anh dành cho em, bởi vì trong lòng anh thật sự chỉ có em. Những gì anh làm, cũng là vì anh cho rằng điều đó sẽ tốt cho em. Nếu như anh sai rồi, vậy thì... xin lỗi em.”

Xin lỗi em...

Nhìn ba chữ cuối cùng kia, Lục Lê chỉ cảm thấy hốc mắt trướng lên gay gắt.

Viết xuống ba chữ đó, Trình Hoài sẽ có bao nhiêu bất đắc dĩ chứ? Rõ ràng làm tất cả đều vì tốt cho cô, tuy nhiên lại bị cô hiểu lầm mà nghi ngờ, không tin tưởng...

* * * * *

Tối qua mây mưa thất thường suốt cả đêm. Buổi sáng, sau khi Lục Gia mở mắt ra việc đầu tiên cô làm là nhìn về phía vị trí bên cạnh mình.

W lúc này cũng đã tỉnh dậy, sau khi liếc nhìn nhau, hai người hạnh phúc mỉm cười.

Đột nhiên, W xoay người một cái, sau đó liền thấy anh tiến đến bên người Lục Gia, cho cô một nụ hôn sâu tiêu chuẩn.

“Em yêu, trời sáng rồi, phải rời giường rồi.” W nói xong, liền mặc áo ngủ trắng tinh rộng thùng thình xuống giường.

Đứng trước gương đánh răng trong phòng tắm, nhìn chính mình trong gương, W mỉm cười.

Năm nay anh đã 40 tuổi, thế nhưng do chăm sóc thích hợp, thoát nhìn còn rất trẻ. Lăn lộn trong ngành giải trí hơn 20 năm, rốt cục cũng tới được vị trí hiện tại, có một lượng lớn fan trung thành, còn là thần tượng của rất nhiều ngôi sao. Trong giới, chỉ cần nhắc đến W, tất cả đều chắc chắn lên tiếng khen ngợi một hồi.

“W...” Lục Gia đi vào phòng tắm theo anh ta, sau khi nũng nịu gọi anh một tiếng, cả cơ thể mềm mại liền dán lên người anh.

“Gia Gia, không được nháo. Lát nữa anh còn phải đi quay phim.”

“Không được, em muốn anh cùng em.” Lục Gia trề miệng, ôm thật chặt anh ta, đùi càng ma sát lên bắp đùi của anh, khiêu khích anh, “Người ta muốn nha.”

“Em, yêu tinh này.” W xoay người liếc nhìn cô một cái, sau đó đột nhiên trượt tay đến phía dưới áo ngủ cô, bàn tay lớn phủ lên khu vực kín của cô bắt đầu ma sát. Lục Gia kích động a một tiếng, sau đó yếu ớt tê liệt ngã vào lòng anh ta...

* * * * *

Trong khoang hạng nhất trên máy bay, Trình Hoài đang dựa vào ghế ngồi rộng rãi thoải mái xem tạp chí tài chính và kinh tế. Chỉ thấy anh một lần rồi một lần lật tạp chí từ đầu đến cuối, sau đó lại lật từ cuối lên đầu. Châu mày, rõ ràng không yên lòng. Lật ước chừng 10 phút, anh đặt tạp chí ở trên bàn, nhắm chán thờ dài, sau đó hai mắt hơi nhắm lại.

Ivan ngồi ở bên cạnh anh thấy thế, sẵn sốc đưa tới một ly nước trái cây. Cô cắn môi, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Trình tổng, anh không sao chứ?”

Trình Hoài mở mắt ra nhìn cô một cái, bực bội lắc đầu sau đó lại nhắm nghiền mắt lại. Ivan xấu hổ cười cười, không hề mở miệng.

Ước chừng đã qua nửa giờ, Trình Hoài vốn nhũn chặt lông mày đã chậm rãi thả lỏng ra. Ivan đoán anh hẳn là đang ngủ, vì vậy đánh bạo dựa vào gần anh chút ít, bắt đầu nghiêm túc xem xét anh tường tận...

Đàn ông có tiền không nhất định phải ưu tú, nhưng đàn ông ưu tú khẳng định là có tiền.

Như Trình Hoài này vừa ưu tú, có tiền, đáng vẻ còn đẹp trai, không thể nghi ngờ anh luôn có sức hấp dẫn đối với phụ nữ. Ivan nhớ chính mình ngày đầu tiên đi làm gặp anh lần đầu đã thích. Mặc dù ngày thường, anh luôn lịch lãm như một quý ông người Anh, hào hoa phong nhã ôn hòa hữu lễ, thế nhưng khí chất xuất thân cho phép, luôn cho người ta một cảm giác về khoảng cách, muốn mà không thể. Lúc này nhìn anh yên tĩnh ngủ bên cạnh, chính mình có thể chạm tay đến, Ivan chỉ cảm thấy tim đập kịch liệt.

Tham lam nhìn anh không chớp mắt, khóe miệng Ivan bất giác hơi cong lên. Cô đột nhiên không tự chủ muốn vươn tay đến, muốn sờ gương mặt của anh.

Đôi tay kia còn chưa kịp chạm lên mặt anh, khóe miệng Trình Hoài đột nhiên hơi cong lên, ngọt ngào nở nụ cười.

“A Lê, em không cần trốn, anh đã thấy em rồi.”

Thì ra là nằm mơ, hơn nữa còn mơ tới vợ của anh, Lục Lê. Cơ mặt Ivan hơi co lại, tay giờ giữa không trung nhanh chóng rút về, sau đó an phận ngồi về chỗ ngồi của mình.

Hít thở sâu, Lục Lê thật đúng là tốt phúc, lại để cho Trình Hoài đau ở trong lòng bàn tay.

Nhưng mà, Ivan hơi nhướn mi, BOSS đại nhân hôm nay bực bội như thế, có lẽ cũng có liên quan tới Lục Lê.

Thân là trợ lý của anh, đối với hiểu biết của cô về anh có thể nói không kém hơn Lục Lê chút nào.

Trong cuộc sống, về cơ bản không có chuyện gì có thể khiến Trình Hoài rối loạn. Mặc dù công ty có xảy ra chuyện lớn, anh cũng có thể bình tĩnh ứng dụng tự nhiên đối mặt. Có thể khiến anh tâm thần không yên bực bội không chịu nổi, chỉ sợ ngoại trừ Lục Lê sẽ chẳng có người thứ hai.

Hơn nữa, rõ ràng sáng sớm nay anh lại có thể gọi điện thoại cho cô bảo cô đặt vé máy bay đến Paris, bảo là muốn đến chi nhánh của công ty ở Paris xem một chút. Phải biết rằng, Trình Hoài làm việc rất ít khi không có chuẩn bị như vậy. Ivan nghĩ đến đây, buồn cười lắc đầu. Quay đầu lại liếc nhìn Trình Hoài, đột nhiên cô rất muốn biết nếu anh cãi nhau với Lục Lê thì sẽ có bộ dạng là thế nào.

Chống cằm suy nghĩ kỹ một hồi, Ivan gõ gõ đầu. Thật đúng là không thể tưởng tượng được bộ dạng của họ lúc cãi nhau.

Lấy việc Trình Hoài cưng chiều cô ấy như vậy mà xem, hẳn là anh chẳng đành lòng mà mắng mỏ cô ấy.

Nhưng mà, Lục Lê phải làm ra chuyện thế nào mới có thể khiến anh tức giận chứ?

Sau 9 tiếng đồng hồ, máy bay đã tới Paris.

Máy bay vừa hạ cánh, Trình Hoài liền bấm điện thoại gọi cho Lục Lê...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cạn Bã Cạn Bã Cạn Bã, Luôn Cạn Bã

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường lớn mềm mại trắng tinh, hơi thở mập mờ trong căn phòng xa hoa càng ngày càng nồng đậm.

Lúc này Lục Gia và W đang say sưa tràn trề vui sướng trên giường.

W từ vành tai cô hôn thẳng xuống, Lục Gia chỉ cảm thấy toàn thân tê tê, hồn dỗi rên rĩ. Ngâm nga, chân không tự giác mà sát với chân, chỉ thấy W hôn lên cổ cô, sau đó đột nhiên dừng lại, sau khi liếc nhìn cô một cái thì chui đầu vào cổ cô hung hăng cắn một cái. Lục Gia bị đau a một tiếng. Vừa hé miệng, W liền đem đầu lưỡi mềm mại tiến vào trong miệng cô...

Hai đầu lưỡi găng sức dây dưa quấy đảo, bàn tay lớn của W đồng thời ở trên người cô làm càn vuốt v. Đến lúc Lục Gia cảm thấy chạm đến nơi sâu bên trong, W động thân một cái tiến vào, bắt đầu rút ra chọc vào trên người cô...

Trên mặt bàn, điện thoại của Lục Gia đột nhiên vang lên, nghe tiếng chuông chói tai đó, Lục Gia liền biết là Thiệu Kỳ Tuyên gọi tới. Cô hận hấn chán ghét hấn, cho nên cố ý cài đặt bài hát cô ghét nhất làm nhạc chuông khi hấn gọi đến.

Nhìn người phụ nữ dưới thân khi nghe thấy điện thoại vang lên thì nhăn mày, W trừng cô, ý bảo cô nghiêm túc một chút, sau đó bắt đầu càng hung mãnh rong ruổi trên người cô.

“W, anh nhẹ chút, quá, quá sâu...” Lục Gia hít sâu một hơi, cẩu lên cổ anh ta...

Nghe Lục Gia rên rĩ, tiếng ngâm nga, nhìn dáng vẻ cô quỵến rũ mê ly, W rõ ràng càng ngày càng hung mãnh, càng ngày càng dùng sức, càng chọc vào càng sâu...

Lục Gia bị anh ta đâm cho chết đi sống lại, thân thể lại có chút không chịu đựng nổi, vì vậy lần nữa nhỏ giọng cầu xin anh chậm một chút. Ai ngờ, cô càng cầu xin, anh ta chọc vào càng sâu thêm...

Trên mặt bàn điện thoại vẫn còn tiếng vang, cũng không biết qua bao lâu, Lục Gia chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy một cái, sau đó cô liền hỗn loạn hôn mê bất tỉnh.

Lúc Lục Gia tỉnh lại lần nữa, W đã rời đi.

Toàn thân có phần đau nhức, cô đứng lên, sờ soạng cầm lấy điện thoại trên bàn. Nhìn trên điện thoại di động có tới 10 cuộc gọi nhỡ của Thiệu Kỳ Tuyên, Lục Gia trào phúng cười cười, hấn thật đúng là kiên nhẫn. Đang nghĩ, điện thoại đột nhiên lại vang lên. Nhìn dãy số nhảy lên, Lục Gia thở dài, sau đó tiếp máy.

“Có chuyện gì không? Gọi bao nhiêu cuộc?” Giọng điệu của Lục Gia lười biếng, rõ ràng qua loa không kiên nhẫn.

Thiệu Kỳ Tuyên hừ lạnh một tiếng, ngữ khí ti tiện mà bi ôi: “Bị W f*** vô cùng thoải mái hả, các người một đêm mấy lần ah?”

Nghe hấn nói như vậy, nghĩ đến khuôn mặt già nua phóng túng quá độ kia mà từ từ uể oải, Lục Gia chỉ cảm thấy chán ghét buồn nôn.

Thấy Lục Gia không nói, Thiệu Kỳ Tuyên lại tiếp tục: “Thế nào? Tối qua không làm đủ, vừa rồi không tiếp điện thoại của tôi chắc là đang bị W f*** a.”

“Ông ——” Lục Gia tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tay cầm di động không ngừng run rẩy.

“Tôi bây giờ đang ở dưới lầu nhà cô, nhanh lên đi ra gặp tôi.” Thiệu Kỳ Tuyên lạnh lùng nói, ngữ khí khiến người ta nghe xong sồn hết cả gai ốc, “Đứng rồi, hiện tại Mỹ Viên đang ở bên cạnh tôi đây.”

Con gái hiện tại ở bên cạnh hấn?

Lục Gia toàn thân giật mình, bởi vì hoảng sợ mà mắt trừng lên thành hình cầu: “Thiệu Kỳ Tuyên, ông cái đồ biến thái này, ông làm gì con gái tôi?”

“Gia Gia, đừng nói như vậy chứ.” Giọng điệu của Thiệu Kỳ Tuyên mềm mại làm cho da đầu người ta run lên, “Nói thế nào Mỹ Viên cũng là con gái tôi, tôi sẽ làm gì nó chứ? Có thể làm gì nó được chứ?”

“Ông cái đồ biến thái này, chuyện gì mà ông không làm được? Vừa rồi lúc ông nói những lời hạ lưu đó chính là đang nói ở ngay trước mặt Mỹ Viên hả? Ông tên khốn nạn này, mẹ nó!” Lục Gia hùng hùng hổ hổ nói, sau đó mặc quần áo xong, nhanh chóng ra khỏi nhà.

Thiệu Kỳ Tuyên ngồi ngay tại quán cà phê lộ thiên đối diện dưới lầu nhà cô. Ngồi đối diện Thiệu Kỳ Tuyên đúng thật là Mỹ Viên.

Không kịp đợi đèn giao thông, Lục Gia liền hỗn loạn chạy qua đường cái, đi đến trước bàn bọn hấn, Lục Gia cuống quýt ôm lấy Mỹ Viên.

“Con gái, con gái ngoan của mẹ, con không sao chứ?” Vuốt ve khuôn mặt của Lục Mỹ Viên, sau đó hung dữ trừng mắt nhìn Thiệu Kỳ Tuyên. Thiệu Kỳ Tuyên trực tiếp coi nhẹ sự phẫn nộ của cô, cười mỉm với nhân viên phục vụ vỗ tay phát ra tiếng, “Mang đến một ly cà phê Lam Sơn.”

Nhìn Thiệu Kỳ Tuyên, không biết lát nữa tên biến thái này sẽ nói ra lời hạ lưu bỉ ổi gì nữa, cô cũng không muốn lại để con gái của mình nghe thấy những lời bẩn thỉu gì đó, vì vậy sùng nịnh xoa xoa tóc cô bé: “Mỹ Viên, con đi chơi ở gần đây trước, mẹ có chút việc cần nói với ba con.”

Lục Mỹ Viên gật gật đầu, sau đó ngoan ngoãn chạy ra ngoài. Nhìn con gái hoạt bát đáng yêu, trong lòng Lục Gia có chút ấm áp, thế nhưng vừa nghiêng đầu thấy Thiệu Kỳ Tuyên, nội tâm cô lập tức trào lên một cơn tức giận.

Ngón tay Thiệu Kỳ Tuyên nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhìn Lục Gia vì phẫn nộ mà vặn vẹo khuôn mặt, giả mù sa mưa mà nói “Không nên tức giận nha, tức giận dễ khiến người ta biến dạng đấy.” Hừ lạnh một tiếng, đi thẳng vào vấn đề, “Về đề án thu mua Hương Thắm của công ty em rề cô, rốt cuộc đóng tài liệu đó cô lấy được chưa?”

“Không có.” Lục Gia nói gọn gàng mà linh hoạt, “Ông có thể giống đàn ông hay không, bằng thực lực của công ty mình mà đạt lấy Hương Thắm. Ông cho rằng ông lấy được tài liệu của công ty Trình Hoài thì có thể đạt được Hương Thắm rồi hả? Ông nằm mơ đi!”

“Có mơ hay không đó là chuyện của tôi, cô chỉ cần để ý lấy được tài liệu là được rồi.” Ánh mắt Thiệu Kỳ Tuyên đột nhiên trở nên âm lạnh, “Cô đã kéo dài hai tuần lễ rồi, cô lại còn không lấy được tài liệu. Tôi cho cô biết, Lục Gia, nếu tuần này cô còn không lấy được kế hoạch thu mua của bên kia, cũng đừng trách tôi...” Thiệu Kỳ Tuyên nói xong thì dựa đầu tới gần cô một chút, “Chớ có trách tôi vô tình vô nghĩa tung chuyện của cô và W.”

“Tôi lấy thế nào được? Tôi không phải người của công ty Trình Hoài, ông muốn tôi đi lấy thế nào chứ?” Lục Gia nỗ lực để tâm tình mình ổn định lại, tuy nhiên lại vẫn ức chế không ngừng muốn gào thét.

“Đó chính là chuyện của cô.” Khóe miệng Thiệu Kỳ Tuyên câu ra, chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, “Cô phải biết rằng, lúc cô và W tăng tị với nhau, chúng ta chính là còn chưa ly hôn. Hai người các cô yêu đương vụng trộm ướm ất tôi còn giữ tốt lắm. Cô không nghe lời, đến lúc đó, tôi sẽ tung cái thứ khiêu dâm đó lên mạng, các người chỉ có người tâm phúc. Cô có thể tưởng tượng đến, W tên thần tượng chủ yếu tồn tại trong giới giải trí sẽ gặp tai nạn trước nay chưa từng có chưa?”

Liếc mắt nhìn Mỹ Viên cách đó không xa, hần tiếp tục nói, “Cô có thể tưởng tượng đến lúc vụ khiêu dâm của cô công khai, các bạn học trong trường sẽ nhìn Mỹ Viên thế nào không?”

“Vô si!” Lục Gia run rẩy nhìn hần, “Ông là kẻ vô si nhất mà tôi từng thấy! Nhưng mà, vì sao mà tôi cùng W lên giường hần là ông là người hiểu rõ nhất so với bất kì ai!”

“Ai nha, xin bớt giận xin bớt giận, không nên tức giận nha. Chọc tức cơ thể thể thì làm sao lên giường cùng W? Không thể lên giường, cẩn thận W đi ăn vụng!” Thiệu Kỳ Tuyên nói xong phối hợp nở nụ cười, “Gia Gia, kỳ thật tôi thật sự rất cần cô, cần gương mặt vợ chồng phu này của cô. Nhớ ngày đó, sau khi cô gả cho tôi, sự nghiệp của tôi thuận lợi cỡ nào!” Nói xong, cô ý chắc chắn hai tiếng “Mặc dù chúng ta đã ly hôn, cô cũng vẫn vợ chồng tôi như vậy. Ngoan ngoãn, gần đây trước hết cô đem dự án đầu tư đến tay tôi, để tôi xem kế hoạch của bọn họ. Nếu như lần này thuận lợi, về sau chúng ta lại là cặp đôi hoàn hảo, từ từ làm sụp đổ công ty của Trình Hoài thế nào?”

“Làm sụp đổ công ty của Trình Hoài? Ông nằm mơ hả?” Lục Gia có chút buồn cười nhìn hần, “Ông cũng không nhìn một chút xem Trình Hoài là ai? Chỉ bằng ông, một lão già, không nói tới đầu óc không còn linh hoạt, còn phải dựa vào đàn bà, muốn làm sụp đổ cậu ta thì kiếp sau đi.”

“Gia Gia, cô nói vậy thì không đúng, phải biết rằng...” Thiệu Kỳ Tuyên còn muốn nói tiếp gì đó, thế nhưng xa xa lại truyền đến tiếng xe cấp cứu 120, tiếp theo liền nghe thấy có người đang nói gì đó...

“Vừa rồi bên kia một chiếc xe vận tải lớn đụng phải một cô bé, đáng về xem ra khoảng sáu bảy tuổi.”

“Đúng vậy, thấy bị đâm rất nghiêm trọng. Đứa bé đó, thoát nhìn cực kỳ đáng yêu.”

“Nếu thật có chuyện gì, thật sự là đáng tiếc.”

“Mỹ... Mỹ Viên?”

Lục Gia tay nắm chén cà phê khẽ run rẩy, cà phê tóe lên dính trên ngực cô.

Không quan tâm được nhiều, cô vội vội vàng vàng đứng dậy. Thế nhưng còn chưa kịp quay người, lại bị Thiệu Kỳ Tuyên ghim cổ tay.

“Lục Gia, cô nhớ rõ, nhanh chóng đem dự án đầu tư đến tay tôi, bằng không tôi sẽ làm cho vụ bê bối của cô và W phát tán trên khắp thành phố R.”

“A a a a!” Lục Gia có phản phát điên đánh mất lý trí, sau đó nâng gậy cao gót hung hăng đá lên tiểu đệ đệ của hần, ánh mắt cô rất hung ác, con mắt trừng sâu sắc, “Mỹ Viên đã xảy ra chuyện, ông còn muốn lấy dự án đầu tư? Tôi thực sự muốn giết chết ông tên bại hoại cặn bã!”

Tiểu đệ đệ bị tập kích, Thiệu Kỳ Tuyên đau đớn bụm lấy tiểu đệ đệ của mình, biểu hiện trên gương mặt xấu xí mà biến thái. Nhìn bóng lưng Lục Gia gấp gáp vội vàng, hần chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi...

* * * * *

Lúc sáng sớm Lục Lê đến văn phòng, thì thấy trong ngực chị Chu đồng nghiệp ôm một bó hoa hồng đỏ rực to đang ngửi.

Nhìn đáng vẻ hạnh phúc của chị Chu, Lục Lê mỉm cười: “Chồng chị tặng à? Thật hạnh phúc nha.”

“Aizz.” Không nghĩ tới, chị Chu lại thở dài, sau đó nhét hoa hồng vào trong ngực Lục Lê. Chị chu miệng, ra vẻ đáng thương, “Đây là chồng cô tặng cho cô, tôi thì ôm qua cho thỏa nguyện.”

Hương hoa hồng xông vào mũi, Lục Lê ôm hoa hồng, mỉm cười, sau đó tìm một chỗ đặt lên.

“A Lê, sao cô may mắn thế chứ? Chồng cô thương cô, quan trọng là, chồng cô còn đẹp trai lại có tiền như vậy.” Chị Chu thở dài, hăm mộ nhìn Lục Lê. Chỉ là, trong chốc lát, chị Chu lại thay đổi giọng điệu thỏa mãn, “Phụ nữ à, đời này không phải là muốn tìm một người đàn ông trêu chọc cô vui vẻ, cũng chiều cô. Mặc dù nhà tôi kiểu cũ không giàu có như vậy, nhưng lại là tình yêu của tôi. Ở nhà à, chưa bao giờ tôi phải nấu cơm, cũng không phải giặt quần áo, tất cả đều là anh ấy một mình xử lý.”

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của chị Chu, người trong văn phòng đều cười lên.

“Tôi cũng muốn được người bạn đời của mình đối tốt...”

Cứ như vậy, người trong văn phòng bắt đầu khoe khoang chồng mình. Nhìn đồng nghiệp cả nhóm cười vô cùng náo nhiệt, nghe họ kể những mẩu chuyện thú vị giữa vợ chồng, Lục Lê đột nhiên nhớ tới một câu, cho dù người bạn yêu có ưu tú bao nhiêu, thì cũng chỉ là của anh ta, duy chỉ có việc anh ta yêu bạn đối tốt với bạn, mới là của bạn.

Lúc mọi người tán gẫu đến chẳng còn gì vui hơn, điện thoại của Lục Lê đột nhiên vang lên.

Sau khi nhận máy, sắc mặt Lục Lê lập tức thay đổi.

“A Lê, sao vậy?” Các đồng nghiệp thấy sắc mặt cô tái nhợt, lập tức ngừng nói giỡn, bắt đầu ân cần hỏi han.

“Trong nhà tôi xảy ra chút chuyện. Chị Chu, lát nữa quản lý đến thì giúp em xin phép nghỉ nha.” Lục Lê nói xong cầm lấy túi chạy chậm ra cửa.

Mỹ Viên xảy ra tai nạn giao thông...

Cô bé hoạt bát đáng yêu thích tranh đua với cô gặp tai nạn giao thông...

Hốc mắt Lục Lê phấp phồng, hít hít cái mũi, đứng trên đường phố lo lắng đợi xe taxi.

Mấy chiếc xe đi qua, lại không có chỗ trống. Lục Lê bức bối cắn môi dậm chân một cái, kiễng chân ngóng trông xe còn trống đến. Cô liếc mắt nhìn trạm ga đối diện, lên xe bus có lẽ sẽ nhanh hơn chút ít, vừa định qua đường cái, một chiếc BMWs màu trắng ngừng lại bên người cô...

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nam Hai Phấn Công

Chiếc BMW dừng lại phía sau người Lục Lê, lại thấy chủ xe hạ kính cửa xe xuống. Đó là một người đàn ông trưởng thành ăn mặc rất lịch sự, hàm răng anh ta trắng sáng, khi cười tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời.

Lúc này, nhìn thấy người đàn ông cười với mình, Lục Lê đồng thời cảm thấy có chút kinh ngạc, lại cảm thấy hơi khó chịu.

Cô mặt nhăn mày nhíu, vừa định mở miệng hỏi xem anh ta có chuyện gì, thì anh ta lại mở miệng nói trước: “Cô là Lục Lê đúng không?”

Mặc dù có chút không kiên nhẫn, nhưng Lục Lê vẫn khách sáo nói xã giao với anh ta một câu: “Xin hỏi anh hỏi tôi có chuyện gì sao?”

“Cô quả là người hay quên nhỉ.” Hàn Hữu Thanh bất đắc dĩ khẽ thở dài, anh mở cửa xe ra, “Nhìn cô trông có vẻ rất hoảng loạn, chắc là đang có chuyện quan trọng phải giải quyết rồi, lên xe đi, tôi tiễn cô một đoạn.” Thấy Lục Lê vẫn nhăn mày nhăn mặt bộ dáng nghi ngờ mình, Hàn Hữu Thanh tỏ vẻ buồn cười, “Sao, sợ tôi là người xấu bắt cóc cô sao?”

Lục Lê cô thực sự đã gặp anh ta sao, trông anh ta rất quen, trong ấn tượng hình như đã gặp anh ta ở đâu thì phải nhưng rốt cuộc đã gặp ở đâu?

Thấy Lục Lê vẫn còn chút kinh ngạc, Hàn Hữu Thanh giả bộ đáng thương, chu chu miệng, biểu tình thật ngốc: “Lục Lê, cô có còn nhớ trước kia khi cô học cấp ba, bên nhà hàng xóm có hoàng tử học đường không? Cô còn từng học phụ đạo anh văn nữa?”

Hoàng tử học đường ư?

Nhắc tới hoàng tử học đường, Lục Lê rốt cuộc cũng có chút ấn tượng.

Nói về năm đó, khi cô đang học năm đầu cấp ba, đưa con nuôi của dì hàng xóm chuyển ra ngoài ở, có đem phòng đó cho thuê, khách thuê chính là Hàn Hữu Thanh cùng với mẹ của anh ta.

Khi đó, Hàn Hữu Thanh còn đang học cấp ba, bộ dạng cao lớn rất đẹp trai, ăn mặc cũng rất chỉnh chu, đầu tóc được cắt ngắn gọn gàng, vẻ ngoài trông rất sáng sủa cả người toát ra khí chất bất phàm, sau khi cậu ta chuyển đến trường cô, rất nhanh chóng đã được đám nữ sinh mê trai đẹp phong làm “Hoàng tử học đường”... Lục Lê nhớ rõ, lúc trước vì làm hàng xóm với anh ta, nên có rất nhiều nữ sinh đem quà đến rủ vào tay cô, nhờ mang đến cho Hàn Hữu Thanh.

Nhưng mà, Hàn Hữu Thanh khi đó lại là người lạnh lùng cổ quái, căn bản không hề để ý đến người khác.

Lục Lê còn nhớ, mỗi lần Hàn Hữu Thanh đi học về khi trong nhà không có ai, anh ta sẽ ngồi ngắm người ở ngoài cửa gần cầu thang.

Lúc Lục Lê ra ngoài giúp mẹ mua đồ ăn về, nhìn thấy Hàn Hữu Thanh yên tĩnh ngồi chồm hổm ở trên cầu thang mà thấy đau lòng, nhìn không được liền hỏi anh ta sao lần nào cũng không mang theo chìa khoá, đều chịu lạnh ngồi ở đây. Dù vậy, thấy anh ta ngồi ngoài này quá lâu, mẹ cũng giục cô kêu anh ta vào ăn cơm. Lục Lê có gọi anh ta vài lần nhưng lần nào anh ta cũng từ chối...

Trong trí nhớ, bởi vì anh ta được mệnh danh là “Hoàng tử học đường” không ai có thể lay động, có rất nhiều nữ sinh thích anh ta, nhưng anh ta lại luôn duy trì bộ dạng cao cao tại thượng, cho nên đám du côn trong trường rất ghét... Có hôm, khi anh ta học trở về, đám du côn kia liền chọn thời điểm đó giữ anh ta lại đánh cho một trận, vừa lúc cô đi đến đó, thấy vậy liền giải vây cho anh ta, nhưng mà anh ta cũng không cảm kích hành động của cô thì thôi, trái lại còn càng lạnh nhạt hơn nữa với người nhà cô...

Bọn họ làm hàng xóm mỗi ngày ngẩng đầu cúi đầu đều có thể nhìn thấy nhau. Sau một thời gian, dưới sự nhiệt tình của mẹ cô, cô cũng không nhịn được mà hỏi anh ta, mẹ anh vì sao không đưa chìa khoá cho anh cầm, mỗi ngày cứ đợi ở ngoài hành lang thực sự rất đáng thương đó. Anh ta qua loa nói, là anh ta không muốn mang chìa khoá, cho nên mẹ anh ta không đưa cho cầm.

Vì không để cho anh ta phải đợi ở ngoài nữa, mọi chuyện nhanh chóng diễn biến thành: “Biết mình mỗi ngày đều đi làm về muộn, mẹ Hàn liền đem chìa khoá đến gửi nhà cô, khiến cho mỗi lần đi học về anh ta đều phải qua nhà cô lấy chìa khoá...”

Cứ như vậy, thỉnh thoảng cô sẽ gặp anh ta đi học về là gõ cửa nhà cô lấy chìa khoá, thái độ anh ta lúc nào cũng luôn lạnh nhạt, giống như người khác thiếu nợ anh ta cái gì không bằng...

Vì lúc nào cũng đem chìa khoá sang gửi nhà cô, mẹ Hàn đâm ra có hơi áy ngại, nên muốn đáp lễ một chút, liền bảo anh ta mỗi lần lấy chìa khoá đều phải chào hỏi vài câu... Phải biết rằng, khi đó anh ta không chỉ giống hoàng tử học đường, mà còn rất bá đạo...

Nhưng mà, nhà anh ta ở gần nhà cô lâu như vậy nhưng cô cũng chưa từng gặp ba anh ta lần nào.

Trông bộ dạng anh ta có vẻ qua quýt nhưng thật ra trông cũng rất được, hơn nữa thoát nhìn trông rất lịch sự nhã nhặn, nhưng vẻ mặt anh ta có vẻ rất sầu não, có khi lại rất mệt mỏi chuyện gì đó.

Sau khi Lục Lê lên lớp 11 có một hôm, sáng sớm liền nghe thấy ngoài hành lang có giọng một người phụ nữ đang than khóc, còn kèm theo những lời nói chanh chua của một người phụ nữ khác nữa.

“Cô đồ tiện nhân vô sỉ, tôi thật sự muốn tát một cái chết cô, đúng là loại thấp hèn. Chết đi.”

Trong không khí hỗn loạn, còn có giọng của một người đàn ông: “Náo loạn cái gì, hôm nay cô đồng ý cũng được không đồng ý cũng được, hôm nay tôi nhất định sẽ dẫn A Lan cùng với Thanh về Lâm gia.”

Sau đó liền nghe thấy giọng của người phụ nữ chanh chua kia khóc nháo lên: “Lâm Lai Hi, anh tên khốn này đồ khốn nạn, lúc trước anh phải dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ tôi mới vươn lên đến ngày hôm nay, không nghĩ anh như vậy giờ dám vong ân phụ nghĩa, thành công rồi, liền đem tình nhân cũ cùng đứa con hoang này về nhà sao!”

Ngày hôm đó là buổi sáng, người phụ nữ đó sau khi hùng hùng hổ hổ quát tháo, tiếp theo liền nghe thấy âm thanh đồ đạc bị đập đổ.

Chờ đến khi Lục Lê rời giường đến trường đi học, thì ngoài hành lang đã không một bóng người, nhìn vào trong nhà Hàn Hữu Thanh, đồ đạc đồ vỡ hỏng hóc hết cả.

Tối chiều tối khi cô đi học về, nhà bên cạnh đã khoá chặt, mẹ cô nói nhà bên đó chuyển đi rồi, còn chuyện gì đã xảy ra thì mẹ cô không có nói cho cô biết.

Sau đó cũng không còn liên lạc nữa.

Đã lâu quá rồi không liên lạc gì không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại. Hàng xóm láng giềng với nhau được gần một năm, chín năm trôi qua, người hàng xóm này bây giờ lại có thể trở nên vui vẻ cởi mở như vậy, Lục Lê khẽ thở dài, khoảng thời gian này quả nhiên có thể biến đổi một con người.

Hàn Hữu Thanh thấy cô rút cuộc cũng nhớ đến mình, liền cười thật rúc rờ: "Hiện tại cô có thể yên tâm mà lên xe thôi rồi chứ."

"Vậy thì cảm ơn anh rồi."

Khi Lục Lê bảo muốn đến bệnh viện thì Hàn Hữu Thanh bị dọa nhảy dựng lên, quan tâm hỏi thăm: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Lục Lê nhìn về phía ngoài cửa sổ, coi như không nghe thấy câu hỏi của anh ta, cũng không có ý định trả lời câu hỏi đó.

Nhìn thấy tâm tình cô chuyển biến không tốt, Hàn Hữu Thanh cũng không có nói gì thêm nữa, khẽ bật lên một bài nhạc nhẹ, rồi sau đó chuyển tâm lái xe.

Mở cửa sổ xe ra, gió bên ngoài thổi tới làm rối tung những lọn tóc của Lục Lê. Lục Lê vuốt vuốt lại, Hàn Hữu Thanh liếc mắt sang nhìn cô, vô ý nhìn thấy thứ ánh sáng lấp lánh chiếu ra từ phía chiếc nhẫn kim cương được đeo trên ngón áp út của cô.

"Chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô là nhẫn kết hôn sao?"

"Ừ."

Lục Lê thần nhiên "ừ" một tiếng, rồi lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này cô thực sự rất lo lắng cho Mi Viên, cho nên, không có tâm tình đâu mà nói chuyện. Hơn nữa, nhiều năm như vậy cũng không gặp Hàn Hữu Thanh, ngày trước cũng không có nhiều quen biết, ngay lúc này cũng khó trách có chút xấu hổ.

"Người đó là Trình tiên sinh sao?"

"Ừ."

Cô vẫn như trước nhàn nhạt "ừ" một tiếng, Hàn Hữu Thanh thấy phản ứng lãnh đạm của cô, hơi hơi nhíu mày, cô chẳng lẽ không tò mò vì sao anh lại biết những điều đó sao?

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Hữu Thanh lại cười đầy chua xót, giọng nói có chút thần nhiên kèm theo sự đau thương: "thế là tôi lại chậm một bước rồi."

Nghe Hàn Hữu Thanh nói như thế, Lục Lê ngẩn ra, tiện đà thần nhiên nói: "Anh đùa thái quá rồi."

Anh nhìn thái độ của Lục Lê, Hàn Hữu Thanh hiểu rõ cách nói năng của mình quá tùy tiện, xấu hổ liếc mắt nhìn cô một cái, không hề mở miệng nói thêm gì nữa.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện.

Sau khi mở cửa xe bước xuống Lục Lê tỏ vẻ cảm ơn đối với Hàn Hữu Thanh, không nghĩ tới tự nhiên Hàn Hữu Thanh cũng bước xuống xe.

Nhìn thấy Lục Lê nghi hoặc nhìn mình một cái sau đó há mồm điều bộ định từ chối, Hàn Hữu Thanh nhanh chóng giành quyền mở miệng nói: "Không cần từ chối tôi, năm đó làm hàng xóm với gia đình cô, tôi với mẹ cũng không ít lần đến nhờ đến sự giúp đỡ của cô. Mấy năm nay, mẹ tôi luôn ở trước mặt tôi nhắc đến di Lục, nói nếu có thể gặp lại di Lục phải nhiệt tình đối đãi cho chu đáo. Tôi với mẹ bàn nhau cùng ra nước ngoài sinh sống, tôi mới về vài ngày trước, trước khi tôi về nước mẹ tôi cũng dặn, tôi trở về nhất định phải tìm cho ra tung tích di Lục, nhưng không ngờ lại gặp cô." Anh dừng một chút sau đó nói, "A Lê, tuy tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ tôi có thể giúp được cô gì đó."

Thấy anh ta khách sáo như thế, hơn nữa hiện tại cô cũng không có tâm tình để mà phản bác gì cả, liền gật gù đầu, để cho anh ta cùng vào bệnh viện với mình.

Lúc cô chạy đến phòng phẫu thuật, liền nhìn thấy Lục Gia đang ngồi ở ngoài hàng ghế bên ngoài khóc lóc.

Lục Lê đi đến bên người chị gái, sau đó nhẹ nhàng kéo chị vào lòng mình.

Lúc này mọi lời nói đều vô nghĩa, cô khẽ vuốt lên người Lục Gia. Lúc này chị hẳn là đang rất lo lắng hoảng loạn, cô cũng chỉ muốn cho chị ấy một cái ôm thật ấm áp để chống đỡ với mọi chuyện mà thôi.

Nhìn thấy Lục Lê đi vào, nước mắt của Lục Gia chảy ra như vỡ bờ. Ngoại trừ em gái cô, những người thân của cô, liệu còn có ai quan tâm đến cô.

Sau khi Mi Viên xảy ra tai nạn xe cộ, người đầu tiên cô nghĩ đến là W, liền nhanh chóng gọi điện báo W...

Không nghĩ tới, người này luôn miệng nói là người yêu của cô, là nam thần tượng trong giới giải trí, nghe thấy cô khóc cũng không hỏi cô làm sao mà khóc, cũng không có nửa câu an ủi, chỉ lãnh đạm nói một câu cô đừng rối lên nữa, rồi sau đó nói thêm anh ta đang chụp ảnh, không thể nhận điện thoại, sau đó liền cúp máy...

Còn đến cả người cha của Mi Viên Thiệu Kì Tuyên, xem ra cũng chỉ là danh hão đến cả sự sống chết của Mi Viên ông ta cũng không để trong mắt cứ coi như không...

Nhớ tới W và Thiệu Kì Tuyên, Lục Gia lạnh lùng cười lạnh, cô cũng thật là ngộ nhận, khề cần môi, tốt nhất nên vứt đi thứ tình cảm chó má đó, từ hôm nay trở đi, cô cũng chỉ cần con gái mình tốt là được, chỉ cần A Lê tốt là được, chỉ cần người nhà của cô đều khỏe mạnh là được...

Thời gian trôi đi nhanh chóng.

Phòng phẫu thuật đột nhiên mở cửa, Lục Gia nhanh chóng từ trong lòng Lục Lê cuống quýt giẫy dụa đứng lên, kích động nhìn bác sĩ hỏi: "Con bé thế nào rồi?"

Cái gọi là cuộc sống, kỳ thật không thể so sánh với bất cứ điều gì, dù có dùng bao nhiêu ngòi bút cũng không thể diễn tả được.

Lục Lê nghe thấy vị bác sĩ mổ chính nói: "Phẫu thuật rất thành công, chính là người bệnh hiện tại mất khá nhiều máu, cần phải nhanh chóng truyền máu. Số lượng máu trong viện hiện tại không có đủ. Trong số các vị không biết ai có máu nhóm AB không?"

"Máu AB ư?" Lục Gia cắn cắn môi, máu của cô nhóm A, bắt đặc dĩ lại đầy hy vọng nhìn sang phía dáng người nhỏ gầy của Lục Lê, muốn mở miệng nói lại thôi...

Lục Lê ngẫm hiểu, mỉm cười an ủi Lục Gia, sau đó đối với vị bác sĩ nói: "Là tôi, hãy lấy của tôi."

Nhìn thấy Lục Lê nói hãy lấy máu của mình, vị bác sĩ có chút do dự, ông ta nhận ra Lục Lê, đây chính là phu nhân của Trình tổng họ thường xuyên đến bệnh viện để quyên góp. Trước đó vài ngày Lục phu nhân có xảy ra tai nạn, Trình tổng đã hết lòng che trở bảo vệ cô ấy rất cẩn thận. Hôm nay nếu lấy máu của cô, chỉ sợ nếu Trình Hoài biết được sẽ lộ ra ông ta mất.

Khi vị bác sĩ phẫu thuật chính còn đang do dự, lại nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói khác: "Vị bác sĩ này, giúp tôi làm xét nghiệm nữa, máu tôi hình như cũng là máu AB."

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lấy Được Một Người Chồng Tốt Mới Là Điều Hạnh Phúc

Thấy người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh nói máu của anh ta hình như cũng là máu AB, vị bác sĩ mổ chính hết sức vui mừng, vừa định mở miệng tỏ ý muốn dẫn anh ta đi thử máu, không nghĩ tới Lục Lê lại ngăn ông lại.

"Vẫn là lấy máu của tôi đi." Ánh mắt Lục Lê kiên định nhìn vị bác sĩ, "Tình trạng cơ thể tôi đều rất tốt, chỉ lấy máu thôi không thành vấn đề." Dứt lời cô lại liếc mắt sang nhìn Hàn Hữu Thanh, "Thật sự cảm ơn anh, nhưng chúng tôi làm sao không biết ngại mà gây phiền hà cho anh được cơ chứ? Huống hồ, lấy máu còn phải xét nghiệm, có khi lại chậm trễ thời gian phẫu thuật mất."

Nghe được câu đó của Lục Lê "Làm sao lại không biết xấu hổ mà gây phiền toái cho mình" rồi lại thấy ánh mắt của Hàn Hữu Thanh khi nhìn Lục Lê, vị bác sĩ giật mình nhận ra điều gì đó.

Thứ cảm tình này hình như có chút mờ ám.

Lục Lê không đồng ý cho cậu ta truyền máu chắc là không muốn nợ ân tình với cậu ta đi, ông ta nghĩ cũng không thể phụ ý của Lục Lê đi, nghĩ vậy, vị bác sĩ mổ chính liền nói: "Trình phu nhân, mời đi bên này."

"Lục Lê." Hàn Hữu Thanh có chút bất đắc dĩ mà nhìn cô một cái, giữ chặt lấy cổ tay cô, quan tâm nói một câu, "Cô gầy như vậy, truyền máu làm sao mà chịu nổi chứ."

Lục Gia cũng có chút lo lắng, cuống quýt hỏi bác sĩ: "Phải lấy bao nhiêu máu?"

"Phải lấy 400cc."

Nghe nói là 400cc, Lục Lê ung dung khề chớp hàng mi: "Ngày trước học đại học, trước cổng trường cũng thường xuyên có xe hiến máu, em cũng từng đi hiến hơn 400cc, hiến xong cũng không thấy bất kỳ phản ứng gì."

Nói xong liền giẫy khỏi tay Hàn Hữu Thanh đang nắm lấy cổ tay mình, ngược lại nắm chặt lấy tay của Lục Gia, "Không cần quá lo lắng cho em, em không yếu đuối như chị tưởng tượng đâu."

Lúc Lục Lê bước ra khỏi phòng lấy máu, được một nữ hộ lý với khuôn mặt vui vẻ đỡ ra, khi đó đầu cô chỉ cảm thấy có chút choáng váng, đi đường

đường như có chút loạng choạng.

Nhìn sắc mặt Lục Lê tái nhợt bước ra ngoài, Lục Gia bị dọa nhảy dựng lên: “A Lê em không sao chứ?”

Lục Lê lắc đầu, nữ hộ lý vội vàng nói: “Cô không cần phải lo đâu, vì vừa mới lấy máu, lượng máu cung cấp cho các mạch máu hoạt động không đủ, hay có thể nói là hơi thiếu dưỡng khí một chút, cho nên đầu khó tránh khỏi bị choáng váng một chút, cần chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, không nên vận động mạnh, sẽ nhanh chóng hồi phục nhanh thôi ạ.” Nữ hộ lý vừa dứt lời liền thấy viện trưởng Tề cầm trong tay một ly sữa đi tới.

“Trình phu nhân, hiện tại cô nên uống chút sữa nóng, có thể giúp tăng lượng đường trong máu của cô, đề phòng bị ngất do thiếu máu và mệt mỏi.”

Nhìn thấy sự xuất hiện của viện trưởng Tề, Lục Lê có chút kinh ngạc mà nhận lấy sữa từ tay ông, cảm kích nói cảm ơn.

“Phu nhân khách khí rồi.” Viện trưởng Tề có chút xấu hổ mà nhìn cô. “Lần này lượng máu dự trữ của bệnh viện không đủ, cho nên... mới phải lấy máu của phu nhân, việc này thật sự là...”

Phải lấy máu của Lục Lê, ông cũng không biết phải nói thế nào cho phải với Trình tổng. Trình tổng hàng năm đều đầu tư rất nhiều trang thiết bị cho bệnh viện của ông, hiện tại làm phẫu thuật còn muốn lấy máu, chính ông nghĩ lại cũng cảm thấy cũng thật quá đáng.

Lục Lê biết ông đang lo lắng nên thân nhiên nói: “Chỉ mong viện trưởng giúp tôi một việc, đừng nói chuyện lấy máu cho A Hoài biết, dẫu sao cũng chỉ là chút việc nhỏ thôi, tôi cũng không muốn anh ấy lo lắng.”

Nghe Lục Lê nói xong, Tề viện trưởng vội lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm: “Đó là điều đương nhiên, đó là điều đương nhiên.”

Nhìn thấy nhìn bộ dạng yêu quý Lục Lê của viện trưởng và nữ hộ lý, Lục Gia vui mừng khề cong khoe miệng thâm nghiêm: Lục Lê sở dĩ được bọn họ đối đãi như vậy, chính là bởi Trình hoài có bản lĩnh luôn yêu thương chăm sóc em ấy hết mực.

Thái độ của cô đối với Trình Hoài từ trước đến nay vẫn rất hung dữ, kỳ thật đó cũng là do những tổn thương mà Thiệu Kỳ Tuyên gây ra cho cô, cho nên mới không hiểu biết mà cho rằng đàn ông có tiền và địa vị đều giống như Thiệu Kỳ Tuyên mà sinh ra oán hận và không tin nhiệm.

Hiện tại thấy Lục Lê hạnh phúc, người chị như cô cũng cảm thấy rất hài lòng rồi.

Lục Lê vừa ra ngoài được năm phút, bác sĩ mổ chính đã đẩy cửa đi ra: “Tiểu thư đã không có việc gì rồi, đợi một lúc nữa sẽ chuyển qua phòng bệnh bình thường ngay.” Nghe bác sĩ nói vậy tâm trạng đang hốt hoảng của Lục Gia bỗng chốc ổn định lại.

Sau khi chuyển đến phòng bệnh bình thường, nhìn Mi Viên yên ổn nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, băng vải quấn thật dày trên chân nhỏ, Lục Gia đau lòng khề cắn môi, nước mắt không tự chủ mà trượt ra khỏi khóe mắt.

Lục Lê khề vuốt ve bờ vai cô, ngồi xuống gần chỗ cô: “Chị, Mi Viên bây giờ không có vấn đề gì nữa rồi, đừng quá lo lắng.”

“Ừ. A Lê, em về trước đi, em phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt.” Lục Gia vỗ vỗ tay cô đang đặt trên vai mình, “Hôm nay, thật sự cảm ơn em.”

Lục Gia cả ngày đã không ăn chút gì, Lục Lê định mua chút gì đó đưa chị ăn rồi mới đi, không nghĩ tới đã có một y tá mang thức ăn vào cửa.

“Viện trưởng chúng tôi nói, các cô đã bận rộn cả ngày, còn chưa ăn cơm, cũng nên ăn chút gì đó. Tiểu thư đã qua cơn nguy hiểm rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.” Nữ y tá nói xong liền đặt hộp cơm lên bàn, “Trình phu nhân, viện trưởng chúng tôi còn nói, phu nhân mới lấy máu xong, phải ăn nhiều một chút như thế sẽ tốt cho sức khỏe của cô.”

Lục Lê nhìn thức ăn phong phú đặt trên bàn, khoe miệng khề co giãn.

Nữ y tá đặt thức ăn lên bàn xong, liếc mắt nhìn Lục Lê, không khỏi có chút ghen tị: người phụ nữ này, rốt cuộc chồng cô ta có bản lĩnh gì, mà khiến cho mọi người đều phải tán tụng, thật là vô cùng nở mày nở mặt nha.

Tuy bữa cơm này đồ ăn cũng rất phong phú hấp dẫn, nhưng ba người họ cũng không ăn được bao nhiêu.

Mi Viên vẫn chưa tỉnh lại, Lục Gia lo lắng cũng không có ăn nổi, Lục Lê nhìn thế cũng ăn không vào. Lục Gia có chút tức giận, trách cứ cô không biết quý trọng thân thể, sau đó liền hướng vào bát của cô gấp thật nhiều thức ăn, nhìn đáng vẻ cau mày của Lục Lê, Lục Gia hiểu ý liền cười.

Cái gọi là thân tình, mãi luôn là thứ tình cảm ấm lòng nhất.

Ăn cơm xong, Lục Lê vừa đặt đĩa xuống, Lục Gia đã vội vội đuổi cô đi, bảo cô phải trở về nghỉ ngơi. Lục Lê bất đắc dĩ, cũng dặn chị ở lại phải chú ý thân thể của mình, rồi sau đó cùng Hàn Hữu Thanh ra viện.

Thời điểm vừa lấy máu xong đi ra ngoài đầu cô cảm thấy rất choáng váng, ngồi trên ghế nghỉ ngơi cũng cảm thấy không bớt đi cảm giác choáng váng kinh khủng đó. Mà lúc này khi vừa bước ra khỏi công bệnh viện, cái cảm giác chóng mặt này lại lần nữa kéo đến.

Phù, phù. Lục Lê chậm bước, hơi nhắm mắt lại để thích ứng cảm giác đó, rồi sau đó chậm rãi mở mắt ra.

“Lục Lê, cô làm sao thế? Không sao chứ?” Hàn Hữu Thanh thấy cô không khỏe, vội vàng đỡ lấy cô. Lục Lê xua xua tay tỏ vẻ không sao, Hàn Hữu

Thanh không khỏi mặt mày nhăn nhó, sau đó nhanh chóng ôm lấy cô.

“Anh làm gì vậy?” Lục Lê “A” lên một tiếng, nhìn anh ta ôm mình vào ngực, không khỏi giãy giụa, “Thả tôi xuống.” Khẩu khí của cô rất không tốt, sắc mặt cũng rất khó coi, nhưng Hàn Hữu Thanh cũng không để ý tới, trầm mặc bước đi, rồi tìm ra xe của mình sau đó nhẹ nhàng bỏ cô vào trong xe, thờ dài mà nhìn cô.

“Cô còn đang chóng mặt, cho nên tôi phải nhanh chóng đưa cô về nhà mới được.”

Ngoại trừ Trình Hoài ra cảm giác bị người đàn ông khác mạnh mẽ ôm vào người thật sự rất khó chịu, việc anh ta ôm cô cũng chỉ là do cô đang thấy choáng váng, lúc đầu cô cũng dễ tính, hơn nữa, anh ta đầu sao cũng ở bên cô gần hết một ngày, cho nên, Lục Lê cố nhịn tức giận mà chưa bộc phát ra bên ngoài.

Đọc đường đi, Lục Lê vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người vẫn như cũ không nói gì với nhau.

Nước trong lục uyển, làm cho cảnh vật chung quanh thành phố R cảm giác rất tao nhã vô cùng đẹp mắt, mà tiểu khu đô thị ở đây có giá cả cao nhất, tất nhiên trị an cũng tốt nhất. Mỗi chủ xe đều có đăng ký biển số xe trước, bình thường không có cho xe ngoại lai vào trong. Nếu bạn bè của chủ xe tới, chiếc xe đó cũng chỉ có thể đỗ ở bãi đỗ xe bên ngoài tiểu khu.

Cho nên, Hàn Hữu Thanh đành phải lái xe dừng lại ở bên ngoài.

Sau khi Lục Lê xuống xe, khách sáo nói lời cảm ơn với Hàn Hữu Thanh, sau đó vẫy tay ý bảo anh ta đi thông thả, không nghĩ tới, Hàn Hữu Thanh thế nhưng cũng bước xuống xe.

“Tôi sẽ cho xe đỗ ở đây, để tôi tiễn cô một đoạn đến dưới lầu đi.”

“Không cần đâu, cảm ơn anh, hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi. Anh cũng nên nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi, tôi cũng chỉ đi vài bước là tới nhà rồi.” Anh ta tiễn cô đến dưới lầu, có khả năng sẽ lái lên lầu, nếu như vậy thì, tuy trong nhà có má Lư ở cùng, nhưng đầu sao Trình Hoài cũng không có ở nhà, cho nên Lục Lê cảm thấy cũng không nên cho một người đàn ông vào nhà. Cô mệt mỏi nặn ra một nụ cười, “Hôm nay thật sự tôi rất mệt, không thể tiếp đón anh được, hôm nào rảnh sẽ mời anh cùng uống cà phê vậy.”

“Vậy...” Hàn Hữu Thanh nói xong liền cởi áo của mình ra định khoác lên người cô. Lục Lê thấy thế, vội vàng lui ra phía sau vài bước.

“Tôi có thể tự đi vào nhà, thật sự không cần. Cảm ơn.”

Cô vẫn như trước nói lời cảm ơn, Hàn Hữu Thanh cười chưa sót: “Cô sợ khoác lên mình quần áo của người đàn ông khác, sẽ khiến Trình Hoài hiểu lầm à?”

Anh tưởng cô sẽ nói phải, không nghĩ tới cô lại rất thẳng thắn khẽ chớp hàng mi, miễn cưỡng nói: “Nhiều hơn một chuyện không bằng ít đi một chuyện, nếu tránh được hiểu lầm thì vẫn là tốt nhất.”

Nghe cô nói như vậy Hàn Hữu Thanh thở hắt ra thật sâu: “Cô chậm một chút.” Dừng một chút nhớ tới chuyện cô truyền máu ngày hôm nay, nói tiếp, “Thực ra, ở trước mặt đàn ông, cô cũng không cần phải tỏ ra mạnh mẽ lắm gì.”

Lục Lê hiểu ý của anh ta, tỏ vẻ ung dung nói: “Đạo lý này tôi hiểu, ở trước mặt A Hoài, tôi cũng không cố tỏ vẻ quá mạnh mẽ bao giờ cả.”

Hàn Hữu Thanh ngắt ra: “Lục Lê cô cũng thật không đáng yêu chút nào.”

Nhìn thấy Hàn Hữu Thanh lên xe, sau đó nổ máy rời đi, Lục Lê mới xoay người vào tiểu khu.

Ban đêm cuối thu thật sự có chút lạnh.

Lục Lê vừa đi, không khỏi hai tay đan chéo lại vào với nhau.

Nghe thấy tiếng cửa mở, biết Lục Lê đã về, má Lư từ trong phòng bếp liền chạy ra đón.

Nhìn Lục Lê, sắc mặt nhợt nhạt không nói, đến cả người cũng rất phờ phạc, vô cùng mệt mỏi, má Lư bị dọa sợ, vội vàng tiến lên: “Phu nhân, cô làm sao vậy?”

“Không có việc gì, dạo này bận công tác nên quá mệt mỏi, chắc do cháu nghỉ ngơi không tốt thôi.” Nếu để cho má Lư biết cô mới cho máu xong, má Lư chắc chắn sẽ nhanh chóng làm cho cô những thứ đại bổ để cô hồi sức. Lại nói, lần trước bị đụng xe cũng chỉ bị chấn thương nhẹ ở đầu, má Lư biết vậy liền làm cho cô rất nhiều món ăn bổ dưỡng, hậu quả lần đó chính là khiến cô vì thừa chất dinh dưỡng mà chảy máu cam. Cho nên lúc này Lục Lê đành phải tùy tiện lấy ra một lý do biện minh cho mình.

“Phu nhân, cô nói xem cô đã gả cho tiên sinh, cũng không cần phải lo ăn lo uống, quan trọng chính là tiên sinh rất yêu thương cô, cô nói xem cô có cần phải liều mạng làm việc đến thế không?” Bởi vì má Lư ở trong nhà cô cũng khá lâu, luôn có cảm tình rất tốt với cô và Trình Hoài, cho nên, má Lư bình thường có chút thẳng tính, “Aiz, may mà tiên sinh đi công tác, bằng không nhìn thấy bộ dạng này của cô nhất định là rất thương tâm.”

Lục Lê thản nhiên cười cười, không nói gì.

Tất cả mọi người đều thấy anh yêu thương, cưng chiều cô, cô có nên thấy như vậy là đủ rồi không?

Bà mãi quan tâm đến sắc mặt cô, lại quên mất một chuyện quan trọng còn chưa nói, chỉ thấy má Lưu đỏ ửng: “À phu nhân, di động của cô tắt máy phải không, hôm nay tiên sinh không gọi điện được cho cô, liền gọi về máy riêng ở nhà, cậu ấy rất sốt ruột. Cậu ấy hẳn là muốn phá hỏng cái điện thoại luôn, đã gọi rất nhiều lần.”

“A.” Lục Lê bề ngoài “A” một tiếng, trong lòng lại đột nhiên run lên, từ trong túi lấy ra chiếc di động, quả nhiên di động bị tắt nguồn, khởi động lại máy, có đến 30 cuộc gọi nhớ.

Thấy cứ khoảng 10 phút lại có một cuộc gọi, nhanh chóng tăng lên thành 30 cuộc rồi. Khóe miệng Lục Lê khẽ cong lên, thì ra, Trình Hoài cũng có lúc mất bình tĩnh như vậy.

Suy nghĩ một chút, lấy lại tinh thần, sau đó gọi điện cho Trình Hoài.

“A Lê, anh muốn em.”

Mới vừa thông máy, bên kia liền truyền đến một câu nói đầy bất ngờ như thế.”

Lục Lê nghe xong, chỉ cảm thấy tim kịch liệt đập lên thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Yêu (1)

“A Lê, di động hết pin phải không?” Giọng nói ân cần của Trình Hoài truyền đến qua sóng điện thoại, “Sau này ra ngoài nhớ phải mang thêm cục pin.” Dừng một chút, giọng anh có chút trầm thấp, “Lúc anh gọi điện không tìm thấy em sẽ rất lo lắng.”

Nhìn Trình Hoài mặc quần áo bình thường dựa trên sofa giọng nói dịu dàng lấy lòng trò chuyện qua điện thoại, ngời đối diện anh khuôn mặt Ivan bất giác hơi hơi run rẩy một chút. Có thể khiến đại BOSS ngồi tít trên cao, ở công ty được mọi người sùng bái như thần cưng chiều như thế, Lục Lê này thật đúng là khiến người ta không thể không ghen tị.

Nghe người ta nói chuyện gia đình trong điện thoại rất không lịch sự, Ivan đứng dậy, cầm lấy ấm nhiệt điện đi đun nước chuẩn bị nấu mì.

Khi cô cùng Trình Hoài tới Paris, là 10h sáng của Paris.

Sau khi tới sân bay, liền gặp người được cử đến đón của công ty bên này ở Paris. Trình Hoài luôn cuồn công việc, cho nên không để ý đến một mối trên đường, trực tiếp ngồi xe đến công ty, sau khi đến công ty thì lập tức triệu tập cuộc họp cấp cao. . . khi cuộc họp kết thúc, đã là 4h chiều.

Đã một ngày không ăn cơm, khi kết thúc cuộc họp, người phụ trách bên này muốn dẫn Trình Hoài đi ăn tiệc lớn, không nghĩ tới Trình Hoài lại lịch sự khách khí từ chối: “Tôi hơi mệt, để hôm khác.”

Không những vậy, sau khi cùng Ivan trở lại khách sạn, Trình Hoài lại nói đến chấn động rằng thật ra anh muốn ăn mì tôm.

Ivan nghe anh nói muốn ăn mì tôm thì có chút kinh ngạc, chẳng qua là trong giây lát đã bình tĩnh lại, tỏ ý cô là người trong nghề, có thể làm cho anh ăn.

Phải biết rằng Ivan độc thân, ngày thường ở một mình, thỉnh thoảng về nhà khi không muốn làm cơm cũng không muốn ăn đồ bán bên ngoài, cô liền dày vò dạ dày ăn nhiều loại mì, cho nên ở vấn đề mì tôm nói là người trong nghề cũng không quá đáng. Nếu cô Mao Toại tự đề cử mình*, Trình Hoài liền vui vẻ tiếp nhận. Đây cũng là lí do vì sao lúc này Ivan lại xuất hiện trong phòng của Trình Hoài. . .

(*: MAO TOẠI TỰ TIẾN, Mao Toại tự đề cử mình (Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Hiện tại, thời gian ở Paris: 17h chiều.

Trình Hoài tính toán, ở thành phố R hẳn là 24h đêm.

“A Lê, sao về nhà muộn vậy? Lại tăng ca sao?”

Hôm nay gọi cho cô thì đi động tắt máy, gọi vào điện thoại trong nhà, má Lư lại nói cô còn chưa về, khiến cho Trình Hoài có chút sốt ruột, tâm phiền ý loạn không nói, trong đầu còn có đủ loại suy nghĩ tiêu cực xuất hiện, sợ cô xảy ra chuyện gì, lúc này nhận được điện thoại của cô, tâm lo sợ bất an của anh rốt cục cũng được thả lỏng.

Nhưng mà nghe được giọng anh, Lục Lê không biết vì cái gì mà mũi lại đột nhiên chua xót, rồi sau đó nước mắt liền rớt xuống.

Cô thật sự muốn nói cho anh biết mọi chuyện xảy ra hôm nay, nhưng cô lại sợ anh ra ngoài công tác bị phân tâm. Cho nên, cô chỉ có thể ghen ngào, nói không nên lời.

Nhớ tới câu Hàn Hữu Thanh nói phụ nữ ở trước mặt đàn ông không cần quá cứng rắn, Lục Lê lại càng chua xót hơn.

“A Lê, vì sao không nói lời nào?” Trình Hoài tưởng cô vẫn còn tức giận, đành phải bắt đầu dī thờ dài, chua xót cười cười, “Đã trễ thế này, nên ngủ thôi, nghỉ ngơi sớm đi. Ngoan ngoan, đừng thức đêm, đừng để anh lo lắng.”

Nghe tiếng thờ dài bắt đầu dī của anh, trong đầu đột nhiên hiện lên dáng vẻ lúc nhũn mảy của anh, Lục Lê có chút đau lòng cắn cắn môi, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn. Không muốn để anh nghe thấy mình đang khóc, cô chỉ có thể ở bên này điện thoại ra sức gặt đầu.

“A ——”

Lục Lê đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của một người phụ nữ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, trong giây lát, liền nghe trong điện thoại người phụ nữ kia quả nhiên đã bình tĩnh lại: “Nước nấu được rồi.”

Hiện tại là rạng sáng, tất cả xung quanh có phần yên tĩnh, tiếng người phụ nữ bên kia điện thoại, Lục Lê nghe được rành mạch.

Nước nấu được rồi?

Nghe câu đó, Lục Lê chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên thắt chặt một chút, sau đó ánh mắt cô lại bất giác dừng ở cửa phòng tắm nhà họ, tiếp đến, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Trình Hoài và một cô gái tắm uyên ương cùng nhau.

Đối với loại hình ảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu này, Lục Lê sợ đến nhảy dựng. Cô lấy lại tinh thần, hít hít mũi, xoa nước mắt, từng chữ hỏi: “Trong phòng anh có người phải không?”

Không nghĩ nhiều lắm, Trình Hoài trả lời lư loát thẳng thắn: “Là Ivan.”

Anh không chút che giấu mà thẳng thắn lư loát như vậy, lúc này lại khiến Lục Lê nghe được thành như sự khiêu khích chẳng hề để ý, cảm xúc của Lục Lê không khỏi có chút kích động, giọng điệu lại có phần như người gây sự: “Cô ta ở trong phòng anh làm gì?”

Nghe thấy giọng Lục Lê rõ ràng bất thường, Trình Hoài liền giật mình ý thức được, liếc mắt một cái nhìn Ivan đang khắc phục vết phỏng cách đó không xa, thì đứng dậy đi vào phòng ngủ. Vừa rồi sau khi đun nước sôi, Ivan liền chuẩn bị nấu mì, không nghĩ tới lại không cẩn thận làm bỏng tay, tiếng kêu đó, chẳng qua là phản ứng tự nhiên sau khi bị bỏng.

Vào phòng ngủ, đóng chặt cửa lại, Trình Hoài xấu hổ giải thích: “Hôm nay anh muốn ăn mì, Ivan có tài nấu mì ngon, cho nên. . .” Sau khi nói ra miệng, chính bản thân Trình Hoài cũng cảm thấy chuyện mình vừa nói thật giống như một câu nói dối cấp thấp, làm cho người ta khó có thể tin tưởng.

Quả nhiên, anh nghe được Lục Lê lạnh lùng cười, ngữ khí âm dương quái điệu: “Ăn mì? Ăn mì rất không tao nhã nha, tôi thấy là đang ăn bữa tối trong ánh nến ấy.” Dứt lời, tầm tắc hai tiếng, “Ivan có tài nấu mì ngon, hư hư, anh thật đúng là hiểu cô ta!”

Nghe lời Lục Lê nói hiện tại tràn đầy nghi ngờ âm dương quái điệu, còn nhớ trước đây Lục Lê từng tin tưởng anh tuyệt đối, Trình Hoài tâm phiền ý loạn thờ dài một hơi: nếu đặt chuyện này ở trước kia, sẽ thế nào chứ?

Nếu đặt ở trước đây, nghe được trong phòng anh có tiếng phụ nữ, có lẽ Lục Lê sẽ ra sức làm nũng làm bộ tức giận chu miệng hỏi là ai; nghe anh giải thích nói là trợ lý của anh, vì anh muốn ăn mì mà trợ lý của anh có thể nấu mì rất ngon, hẳn là về mặt cô sẽ không phục kiêu ngạo nhõng nhẽo nói cô mới nấu mì ngon; sau đó, cô hẳn sẽ bắt đầu giận dữ với anh như nữ bá vương, cảnh cáo anh cho dù trợ lý làm mì có ngon thế nào, cũng không được ăn, nó không tốt cho cơ thể. . .

Lục Lê của trước kia, sẽ không nghi ngờ anh có quan hệ mập mờ với phụ nữ khác. . .

Nghĩ như vậy, Trình Hoài cúi đầu, mỗi bước đi đến hôm nay, anh không thể trách Lục Lê, chỉ có thể trách anh từng giấu diếm, khiến Lục Lê mất đi tín nhiệm ở anh.

Sự tín nhiệm, một khi bị xói mòn, liền tiếp kéo đến chính là ngờ vực vô căn cứ.

“A Lê!” Mặc kệ cô tin hay không, anh vẫn phải giải thích, “Thật sự chỉ là nấu mì mà thôi, em đừng nghĩ nhiều.”

“Nghĩ nhiều? Em nghĩ nhiều cái gì. Trình Hoài, anh không làm chuyện đui lí thì sợ em nghĩ nhiều cái gì!” Lục Lê gần như là rống giận nói ra, “Ăn mì? Lần sau lúc bịa chuyện anh có thể bịa cao siêu hơn một chút không? Ngày đầu tiên anh bay đến Paris liền ăn mì? Mà không phải đi ăn mỹ thực ở đó. Hư hư, thật sự, nghe buồn cười lắm.”

Lục Lê nắm chặt đi động, lạnh lùng cười, cười cười, nước mắt liền bật ra.

Sau một lúc lâu, Lục Lê đột nhiên nói tiếp: “Trình Hoài, hay là, anh bảo trợ lý của anh nấu mì cho chẳng qua là mượn danh nghĩa mời cô ta vào phòng anh. Cô nam quả nữ, còn ở nước ngoài nơi đất khách, có xảy ra chuyện gì chẳng phải rất bình thường sao?” Nói xong câu này, Lục Lê chỉ cảm thấy lòng mình như bị đào khoét trống rỗng...

Cô thật sự muốn tin tưởng anh, nhưng vì sao mà lòng cô không cách nào tin tưởng được?

Cô lại nghĩ anh như vậy? Trình Hoài nhất thời có chút cảm xúc, giọng nói không khỏi đề cao một chút: “Lục Lê.”

Nghe một tiếng Lục Lê này của anh, Lục Lê chỉ cảm thấy tất cả xảy ra vừa rồi như là giấc mơ, hiện tại dường như lập tức tỉnh táo lại.

Tay nắm đi động run nhẹ, Lục Lê nhắm mắt lại, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, hôm nay em rất mệt, cúp máy trước.” Dừng một chút, vẫn nói câu kia, “Đừng ăn mì, không tốt cho cơ thể.”

“Đừng ăn mì, không tốt cho cơ thể.”

Mặc kệ anh tin hay không, cô là quan tâm anh.

Trình Hoài tâm phiền ý loạn buông đi động, châm một điếu thuốc dồn sức hút một hơi.

Khi đi ra cửa phòng ngủ, Ivan đã nấu xong mì bung lên bàn. Nhìn thấy mì, Trình Hoài buồn bực mặt nhăn nhu mày: “Đồ mì đi, ăn không tốt cho cơ thể. Gọi món bên ngoài đi.”

“Dạ?” Thấy anh đột nhiên thay đổi chủ ý, Ivan ngăn ra, tiếp tục gạt gạt đầu, “Được.”

Trong hôn nhân, lời nói dối sẽ không giấu diếm được. Dù là hiện ý hay là ác ý, thì cuối cùng cũng sẽ trở thành một cây gai. . .

Trình Hoài dựa trên sofa nhìn Ivan cầm lấy hai bát mì trên bàn, dứt khoát đổ nước mì vào trong bồn, rồi sau đó bỏ sợi mì vào túi plastic, ném vào thùng rác. Nhìn một loạt động tác kia của Ivan, Trình Hoài dờ ra. . .

Còn nhớ một lần, Lục Lê nói chuyện với một khách hàng lớn, rất vui vẻ, vì thế gọi điện thoại báo anh buổi tối phải về nhà ăn cơm sớm một chút, cô muốn đích thân xuống bếp nấu một bữa món ngon chúc mừng chính mình. Anh dứt khoát đồng ý xong xuôi, liên tục nói buổi tối nhất định sẽ tan tâm về nhà. Nhưng ngày đó anh vẫn vì bận việc mà về trễ, Về đến nhà, thì thấy đồ ăn trong chén đĩa trên bàn đã bị ăn không còn một miếng.

Mà Lục Lê thì sắc mặt tái nhợt nằm úp sấp trên sofa.

“A Lê, em làm sao vậy?”

“Bụng em khó chịu.” Sắc mặt cô rất khó coi, trề môi, vẻ mặt đáng thương.

Nghe cô nói bụng khó chịu, anh nhất thời luống cuống, sốt ruột định ôm cô đến bệnh viện, không nghĩ tới, cô lại còn nói bụng cô khó chịu vì ăn no. Nghe nói là ăn no, nhìn một đồng hồ điện trên bàn ăn, anh bất đắc dĩ lắc đầu, tìm thuốc tiêu hóa cho cô.

“Em ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn như vậy, có thể không no sao?” Anh trách cô, nhưng là vì đau lòng, nói xong, dùng bàn tay to xoa xoa bụng nhỏ của cô, “Em xem, bụng to như vậy, không biết còn tưởng em đang có thai con anh.” Nói đến em bé, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó đột nhiên tới gần cô bắt đầu hôn.

Nhưng mà mới vừa hôn lên môi cô, ai ngờ Lục Lê này lại có thể thô bạo đẩy anh ra.

“Anh cũng biết xấu hổ mà nói em! Đây là lỗi của anh, vì sao về muộn như vậy? Rõ ràng em đã bảo anh phải về sớm. Anh không về, em không ăn sạch thì lại mất công bận rộn cả tối. Hơn nữa, em đây là hóa bị phản thành thèm ăn.”

Lục Lê nhú mày, bộ dạng rất lí sự, anh thích nhìn dáng vẻ Lục Lê tùy hứng làm nũng này, rất ngốc nghếch. Anh cười cười cung chiêu, giơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng: “Xin lỗi mà.”

Thấy anh đầu hàng, Lục Lê thanh thanh cổ họng, nghiêm trang nhú mày: “Đã ăn cơm chưa?”

Anh ra vẻ đáng thương lắc đầu: “Còn chưa đâu, biết bà xã làm cơm, cho nên chịu đựng đói khát về nhà ăn.” Nói xong, bụng đặc biệt nỗ lực ừ ục ục kêu một tiếng.

Anh nhớ rõ, nghe thấy bụng mình kêu lên, khuôn mặt Lục Lê trong nháy mắt thay đổi: “Anh thật sự chưa ăn hả? Xin lỗi, đã không còn cơm.”

“Không sao.” Anh cạo cạo mũi cô, sau đó lại xoay người đến phòng bếp, sau khi bận rộn một hồi, anh bung một chén mì đi ra.

“Anh ăn cái này?” Anh đến nay đều nhớ rõ ngày đó khi Lục Lê nhìn thấy mì tôm, đặc biệt thô bạo từ trên sofa trực tiếp đứng lên, sau khi đoạt lấy mì từ tay anh liền vào phòng bếp, dứt khoát đổ nước mì vào bồn, sau đó bỏ sợi mì vào túi plastic, ném vào thùng rác, làm xong tất cả thì vỗ vỗ tay, xoay người tròn mắt há hốc mồm nói với anh, “Không được ăn mì tôm, không tốt cho cơ thể.” Ngữ khí đó, thật giống như đang trách cứ một đứa bé.

“Vây, đại nhân, em muốn anh đói chết?” Không thể ăn cơm vậy chộc được rồi, anh nói xong bàn tay to liền vòng trên thắt lưng mảnh khảnh của cô. Thắt lưng cô chạm vào rất thoải mái rất mềm mại, chặn ngang ôm cô vào trong lòng thâm tình nhìn cô, “Anh không ăn cơm, chẳng lẽ phải ăn em?”

Chỉ thấy Lục Lê vòng tay trên cổ anh, còn nghiêm túc nhìn thẳng anh: “Bản đại nhân hiền lương yêu dân, thật ra vẫn còn chuẩn bị.” Nói xong, cô buông anh ra, mở tủ cơm trong phòng bếp, mà tất cả đều là món anh thích ăn nhất. . .

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Yêu (2)

Chương 23 (Bán Hôn Bất Hôn – Hồng Tiểu Ái) Posted on March 13, 2015 by meomaimemo Chương 23 Yêu (2)

Nghĩ tới những ngọt ngào nho nhỏ trước đây, nhớ tới dáng vẻ Lục Lê làm nũng chơi xấu, ra vẻ bá đạo, khoe miệng Trình Hoài bất giác hơi nhướn lên, thể nhưng chẳng mấy chốc, sắc mặt lại trầm xuống.

Hung hăng hút thuốc, mây khói lượn lờ, có chút sặc mũi.

Ivan ngửi thấy vị thuốc nhẹ nhàng thì khụ một tiếng, liếc mắt nhìn Trình Hoài một cái, thấy anh ra sức hút thuốc như đi vào cõi thần tiên, mây nhù chặt, dáng vẻ thoát nhìn làm cho người ta đau lòng.

Trong chén thủy tinh đặt trên bàn anh đã không còn nước, Ivan đứng dậy, vào phòng bếp lấy nước vừa đun ban nãy.

Suy nghĩ như đi vào mộng lung, bên tai Trình Hoài đột nhiên truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ, lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy Ivan đang kinh ngạc nhìn mảnh sứ vỡ nát thành nhiều mảnh nhỏ đến gần người.

Thấy Trình Hoài nhìn qua, vẻ mặt Ivan xấu hổ khoe miệng run rẩy: “Đúng, xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Nói xong, cuống quýt ngồi chồm hóm thu dọn những mảnh sứ nhỏ lên.

Ivan làm bẽ, là một chiếc ly sứ.

Cái ly đó là hôm nay lúc Trình Hoài xuống phi cơ ở sân bay nhìn thấy liền mua về.

Giá cả mặc dù rất rẻ, nhưng sở dĩ anh mua chẳng qua là vì trên chiếc ly kia có một phiên bản Q* của bé gái. Khi mới vừa nhìn thấy hình bé gái trên chiếc ly kia, trong nháy mắt Trình Hoài sáng ngời, vui vẻ cầm lấy tới hỏi cô có phải rất giống A Lê hay không. Ivan gật đầu, bé gái kia thoát nhìn thật sự rất giống Lục Lê. (*: cái này tớ đoán là phiên bản hoạt hình hay chibi gì đấy :3)

“Ông chủ, có bao nhiêu ly in hình bé gái này, tôi muốn mua hết.” Lúc ấy khi nghe thấy Trình Hoài nói muốn mua tất cả số ly có in hình bé gái, Ivan có chút kinh ngạc, có chút khó có thể lý giải mạch não của Boss. Thứ này, muốn một cái làm kỷ niệm không phải được rồi sao?

Ivan còn đang lo lắng nếu có rất nhiều bản, thì phải cầm đi thế nào, lại nghe thấy ông chủ nói: “Chỉ có một cái như vậy.”

Vốn tưởng rằng Trình Hoài nghe xong sẽ chỉ thất vọng, không nghĩ tới bộ dạng anh lại rất vừa lòng: “Tôi có thể yên tâm rồi.”

Ivan lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra, anh không muốn để bé gái tương tự Lục Lê này ở trong tay người khác. Đây là ham muốn chiếm giữ...

Mà hiện tại, cô lại không cẩn thận làm vỡ cái ly này.

Cái ly này và cái cốc thủy tinh Trình Hoài uống nước đặt cùng nhau, vừa rồi sau khi Ivan lấy nước cho Trình Hoài xong, không cẩn thận đụng phải ly sứ một chút, không nghĩ tới vì cái chạm nhẹ này, cái ly lại có thể nhanh chóng rơi xuống đất, vỡ nát.

“Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi sẽ dính nó lại thật tốt.” Ivan luống cuống tay chân cầm lấy chỗ sứ, thật cẩn thận đặt trên bàn, sau đó xuống lầu định đi mua 502.

Nhìn những mảnh sứ nằm chia năm xẻ bảy trên bàn, Trình Hoài lạnh lùng nói: “Không cần dính. Thứ này một khi đã vỡ, có dán lại thế nào cũng không thể quay về hình dạng ban đầu.”

Sau khi những lời này nói ra miệng, tim Trình Hoài đột nhiên căng thẳng.

Như vậy anh và Lục Lê thì sao? Sự tín nhiệm giữa họ đã bị bể vỡ, nếu một lần nữa dính lại, có thể trở lại ngọt ngào thuở trước hay không?

Lục Lê ngắt điện thoại, thở dài, mỗi một nằm trên sô pha, hơi hơi nhắm mắt lại.

Vừa rồi thấy Lục Lê gọi điện thoại cho Trình Hoài, má Luru liền tự giác lui lại trong phòng bếp tiếp tục quét dọn vệ sinh, cân nhắc thời gian gọi điện xong, má Luru mới từ phòng bếp đi ra.

Lại nói, cả ngày hôm nay, má Luru vẫn không nhàn rỗi, từ trong ra ngoài mọi góc ngách đều quét dọn một lần. Lúc Lục Lê về nhà, bà đang bắt đầu thu dọn lại phòng bếp.

Thấy Lục Lê nằm trên sô pha nhắm mắt như đang ngủ, má Luru đi đến trước mặt cô nhẹ nhàng gọi cô một tiếng.

Nghe bên tai có người gọi mình, Lục Lê mơ mơ màng màng mở mắt ra, về mặt mỗi một, liếc mắt nhìn má Luru một cái, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hôm nay cô thật sự rất mệt mỏi, không chỉ cơ thể mệt, mà trong lòng còn mệt hơn.

Cho nên, vẫn là ngủ một chút mới tốt, ít nhất sẽ không có phiền não.

“Phu nhân, cô ăn chưa?” Cô về nhà muộn như vậy, kỳ thật có lẽ cũng đã ăn cơm xong, nhưng má Luru vẫn không ngừng được mà thân thiết hỏi.

“Ăn rồi.” Lục Lê mỗi một nói xong, nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp. Hiện tại cô thật sự không có tinh lực nào mà suy nghĩ hay muốn gì, chỉ thăm nghĩ nghĩ ngơi thật tốt, trốn tránh ở trong mộng cho xong.

Mặc dù nhìn ra Lục Lê bức mình, má Luru vẫn mở miệng: “Phu nhân, cô vẫn nên quay về phòng ngủ ngủ đi, ở đây ngủ không thoải mái.”

Mặc dù cô biết má Luru quan tâm cô, nhưng khi muốn ngủ, có người ở bên tai nói chuyện thật sự khiến người ta đau đầu. Lục Lê khó chịu gật gật đầu, nghiêng ngả lao đảo từ trên sô pha đứng lên vào phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, trực tiếp ngã trên giường, cứ như vậy mà ngủ.

Mơ mơ màng màng, cô như thấy Tề Lâm cùng Trình Hoài ôm hôn môi ở trước mặt cô không chút kiêng kị.

Hơn nữa, Trình Hoài nói với cô anh không thương cô, người anh luôn yêu chính là Tề Lâm, địa vị của Tề Lâm ở trong lòng anh không thể lay động, so với Tề Lâm cô chẳng qua chỉ là một con vịt con xấu xí.

Hơn nữa, Trình Hoài lại còn muốn ly hôn với cô, mà cô lại có thể mặt dày mày dạn liều chết cầu xin không đồng ý ly hôn, thậm chí còn quỳ gối bên người Trình Hoài cầu xin anh đừng vứt bỏ cô.

“Đừng vứt bỏ cô? Phụ nữ bên người tôi có ai không tốt hơn cô gấp trăm lần? Tôi không vứt bỏ cô thì vứt bỏ ai chứ?” Mặc dù Trình Hoài cười nhạo cô, nhưng khuôn mặt kia của Trình Hoài vẫn như trước anh tuấn mê người...

Hình ảnh tan thành mảnh nhỏ, cô còn nghe được, Trình Hoài lạnh lùng nói với cô, “Cô đã mang đứa con của tôi, nhưng mà tôi không cần, phá đi!”

“Không! Đừng phá!” Lục Lê khóc lóc kêu lên tỉnh lại. Cô mở mắt ra, mới phát hiện hình ảnh tan thành những mảnh nhỏ kia chẳng qua là một giấc mộng.

Há miệng thở hổn hển, nhớ tới giấc mơ vừa rồi, nước mắt Lục Lê từ hai má chảy xuống. Lúc này, ngay cả khí lực khóc rống lên cô lại cũng không có.

Đã không thể ngủ nữa, Lục Lê kinh ngạc nhìn trần nhà đến đờ người.

Nhân tính thật đúng là tham lam, ban đầu anh chỉ nói thích cô, cô liền cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới; nhưng hiện tại, tất cả mọi người nói anh thương cô chiều cô, mọi thứ tốt nhất đều dành cho cô, cô còn không vừa lòng gì nữa? Còn bắt đầu nghi ngờ tình yêu của anh dành cho mình?

Nghiêng người nằm trên giường, nước mắt tùy ý chảy xuống...

Tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa tối qua nước mắt cô vẫn liên tục rơi, cho nên, buổi sáng đứng dậy, khi nhìn chính mình trong gương, Lục Lê hoảng sợ.

Ánh mắt thũng sưng không nói, lại còn có cả đôi mắt đen, hai má cô lại sưng phù, tóc còn bết đầy dầu, như vậy, vừa nhếch nhác vừa chẳng ra sao.

Hít một hơi thật sâu, đi đến trước cửa sổ kéo rèm cửa ra nhìn ánh mặt trời, vẫn tốt đẹp mà ấm áp như trước.

Mặc kệ thế nào, cuộc sống đều tiếp tục. Cho nên cho dù xảy ra chuyện gì, đều phải tích cực đối mặt.

Miền cường tươi cười một cái với ánh mặt trời, sau đó xoay người vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, tinh thần nhất thời phấn chấn hơn một chút, dùng đồ trang sức trang nhã tinh xảo, tìm bộ quần áo đẹp để mặc vào, Lục Lê ra khỏi phòng ngủ.

Má Lư đang bận rộn trong phòng bếp, bóng dáng bà đắm chìm trong ánh mặt trời tản ra ánh vàng rực rỡ, Lục Lê dựa vào cửa bếp ngó nhìn bà, nhưng trong đầu hiện lên là tình cảnh Trình Hoài đắm chìm trong ánh mặt trời nấu cơm, thân hình cao lớn của anh, đường cong sườn mặt rõ ràng có hình, thật tập dề mê người theo kiểu của riêng anh. . . .

Khi má Lư xoay người, nhìn thấy hình ảnh đó là: Lục Lê lại dựa trên khung cửa nhìn bà cười ngây ngô.

Thấy má Lư xoay người nhìn mình, Lục Lê ngẩn ra, nhưng trong nháy mắt bình tĩnh lại: “Má Lư, đáng vẻ thím đắm chìm trong ánh mặt trời rất đẹp.”

Nghe Lục Lê nói như vậy, má Lư có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Dù sao, sống hơn nửa cuộc đời, còn không có ai khen bộ dạng của bà đẹp đâu.

Ở nhà ăn cơm xong, Lục Lê liền vội vàng ra ngoài.

Tìm được một nhà hàng có đồ ăn ngon dinh dưỡng chính gốc, mua bữa sáng cho Mi Viên và Lục Gia, rồi sau đó đi ô-tô đến bệnh viện.

Kỳ thật, rõ ràng cô có thể bảo má Lư làm bữa sáng dinh dưỡng này cũng được, chính là nếu để má Lư làm, má Lư nhất định sẽ hỏi lý do, cô nói ra nguyên nhân thì má Lư có thể sẽ nói lại với Trình Hoài. Mà hiện tại cô nhất định không muốn để Trình Hoài biết. . .

Khi cô tới bệnh viện, Mi Viên đã tỉnh.

Nhìn thấy Mi Viên tỉnh lại, Lục Lê rất vui vẻ, cung chiêu cạo cạo cái mũi nhỏ của cô bé, rồi sau đó mang đồ ăn thơm ngào ngạt quơ quơ trước mặt bé.

Nhưng mà, Lục Mi Viên cũng không bị mùi thức ăn hấp dẫn, mà sau khi hết nhìn đông tới nhìn tây một lúc lâu, có chút ủy khuất hỏi: “Papa đâu? Di út, vì sao papa cháu còn chưa tới thăm cháu?”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con Gái Nuôi Giàu Có

Nghe Mi Viên nói, Lục Gia nghi hoặc liếc nhìn Lục Lê. Từ khi cô trở về thành phố R đến giờ, cuối tuần nào cũng ở bên con bé, thế mà người mà con bé luôn miệng nhắc tới lại là Trình Hoài, nói Trình papa đã yêu thương con bé như thế nào. . .

Cô đưa con đi dạo rất nhiều cửa hàng, thấy bao nhiêu đồ tốt đều muốn mua cho con thì con bé liền khịt mũi tỏ vẻ không chịu nói: “Mẹ, Trình papa đã mua cho con những thứ này từ lâu rồi.”

Cô định dẫn con đi ăn một bữa thật thịnh soạn, con bé liền tặc lưỡi vài cái, khẽ nhủ mi vuốt vuốt cảm mình về đêm chiêu: “Đi ăn ở đâu cũng là một vấn đề nha, Trình papa đã đưa con đi ăn ở nhà hàng xa hoa này rồi, nói đến đồ ăn thì ở đó cũng rất là ngon a.”

Cô biết con mình thỉnh thoảng cũng hay so sánh thiệt hơn, cũng hay thấy con hỏi các bạn nhỏ đều có đồ vật này nọ, con bé không nói nhưng chắc chắn là rất muốn, Mi Viên không do dự trực tiếp buột miệng nói ra, trong lời nói tỏ rõ vẻ tự hào: “Các bạn nhỏ khác đều có đồ này đồ kia con cũng có nha. Nhưng mà thứ con có chưa hẳn các bạn ấy đã có. Phải biết rằng Trình papa của con rất giàu có nha, con như thế cũng sẽ không bị các bạn ấy so sánh nữa?”

Biểu hiện trong lời nói của Mi Viên, khiến cho cô rất tin tưởng rằng Trình Hoài và A Lê chắc chắn đã rất yêu thương con gái của cô.

Con gái cô được yêu thương như thế thật là tốt quá, thế nhưng cô lại có chút lo lắng, chiều chuộng quá đối với con cô cũng không hẳn là quá tốt.

Nhưng mà, sau khi ở bên con một thời gian, cô mới phát hiện ra, những lo lắng đó của mình là hoàn toàn dư thừa.

Cô đốc thúc Mi Viên học tập, Mi Viên liền nói cho cô biết Trình papa đã dạy bé cái gì: “Mẹ, Trình papa nói, yêu việc học mới là đứa trẻ ngoan, mẹ không cần đốc thúc con đâu, chính con sẽ cố gắng học tập để trở thành đứa trẻ tốt được không a.”

Mi Viên nhìn thấy người ta vứt rác bừa bãi liền chạy đến nhặt lên cho vào thùng rác, con bé đứng bên đường im lặng chờ cho đèn xanh bật lên sau đó mới đi qua đường cái, cũng nghiêm túc nói cho cô biết: “Trình papa nói, phải làm một người văn minh.”

Mi Viên sau khi viết xong bài tập thì lại đi tập đàn dương cầm, hoặc là đi vẽ tranh, có đôi khi còn xem sách học ngoại khóa, động mạn thư, mỗi viết ký danh.” Trình papa nói, muốn làm cho cuộc sống của mình muôn màu muôn vẻ hơn.”

Cuối tuần cô đi đón Mi Viên tan học về, thấy con cùng các bạn của mình vui vẻ dắt tay đi về, Mi Viên đều nói cho cô biết: “Trình papa nói, phải cùng các bạn của mình yêu thương hòa thuận như vậy mới là đứa trẻ đáng yêu.”

Nghĩ ngợi một chút, Lục Gia bỗng cảm thấy mũi hơi đau nhức, cảm kích cười cười với Lục Lê, nắm chặt tay em gái.

Con gái của cô, thật sự đã được nuôi dưỡng rất tốt mà lớn lên, không chỉ có đầy đủ vật chất, mà tinh thần còn được nuôi dưỡng rất tốt nữa.

Nhưng mà, theo như lời của Mi Viên thì Trình papa hẳn là rất yêu thương con bé, vậy thế sao ngày hôm sau khi bé gặp tai nạn còn chưa đến thăm bé chứ? Thấy Mi Viên tủi thân khẽ cong cong môi nhỏ nhắn, Lục Gia khẽ nhún nhún vai với Lục Lê.

Lục Lê cười cười, mà khẽ xoa xoa đầu nhỏ của con bé: “Trình papa của con đi công tác Paris, cho nên không thể đến thăm con được.”

“Trình papa đi công tác?” Chỉ thấy Mi Viên chu chu miệng, tội nghiệp nhìn Lục Lê, “Trình papa biết chuyện con nằm viện chưa? Ba sẽ về sớm thăm con đúng không?”

Ánh mắt con bé mở lớn, tủi thân như vậy, còn kém quả chuông lúc lắc.

Thấy Mi Viên như vậy, Lục Lê cuống quýt an ủi: “Đương nhiên papa sẽ về sớm rồi, hơn nữa, chờ khi papa trở về, sẽ mang đến rất nhiều đồ ăn ngon cho Mi Viên đó.” Nói xong, liền bung đồ ăn đặt lên bàn, lại lảng sang chuyện khác, “Hiện tại con cần ăn cơm trước, bồi bổ cơ thể thật tốt, trở về thấy con khỏe lại như thế papa hẳn là sẽ rất vui đó.”

Con bé rất thích dáng vẻ khi Trình papa cười, con bé nghe xong, lập tức bung bát cơm lên: “Dạ, con bồi bổ cơ thể thật tốt, đợi khi papa trở về nhìn thấy con khỏe mạnh, papa sẽ rất vui về.”

Nhìn bộ dạng Mi Viên ăn từng miếng từng miếng một hết thú này đến thú kia, Lục Lê cười âm thầm: trẻ con vốn dĩ vẫn là trẻ con, suy nghĩ hết sức đơn thuần, không suy nghĩ nhiều, dễ dàng bị lừa cho thỏa mãn...

Đưa cơm cho hai mẹ con Lục Gia xong, nhìn mẹ con hai người ăn uống ngon miệng, Lục Lê đứng lên tỏ vẻ muốn đi làm.

Đứa nhỏ Lục Mi Viên vừa nghe nói cô phải đi, lời nói liền ngọt ngào như mật đường: “Dì út nhất định phải đi từ từ thôi nha, phải kiên nhẫn chờ khi nào đèn xanh bật thì mới được sang đường đó nha.” Nói xong con bé liền chớp động đôi mắt với tay bắt lấy tay cô, “Dì út, đừng quên gọi điện cho Trình papa nói con rất là ngoan nha.”

Thì ra lời đường mật như thế là có mục đích nha, Lục Lê có chút ghen tị, trong miệng “Ừ” thành một âm kéo dài, sau đó xoay người rời đi.

Mới vừa bước chân ra khỏi cánh cửa, Lục Gia lại đã theo sau bước ra cùng.

“A Lê, chị muốn nói với em vài câu.”

Hàng ghế ở bệnh viện bao bọc lấy một vùng núi nước nhân tạo mới được sửa chữa lại trông rất lịch sự.

Hai người các cô bước song song nhau dọc theo con đường đi quanh khuôn viên của bệnh viện.

Mấy năm nay trên thương trường dốc sức làm việc, bản thân Lục Gia đã rút ra rất nhiều kinh nghiệm cho bản thân về quan sát thái độ của đối phương thông qua biểu cảm khuôn mặt.

Cho nên, mặc dù Lục Lê nguy trạng bản thân mình trông thật bình tĩnh tự nhiên, trông lúc nào cũng bình tĩnh theo năm tháng, nhưng trong các cử chỉ nhỏ nhặt lại để lộ ra cảm xúc bên trong. Lục Gia nhìn ra được cô không thực sự vui vẻ như vẻ ngoài đó, vừa rồi Mi Viên nhắc đến Trình Hoài, cô rõ ràng thấy biểu hiện của Lục Lê có chút mất tự nhiên.

Lục Gia giữ tay cô lại... liếc mắt nhìn Lục Lê một cái, sau đó dừng hẳn bước chân: “A Lê, em cũng không cần phải phiền muộn việc Trình Hoài giấu em chuyện ly hôn đó nữa đi?”

Nhắc đến chuyện ly hôn của Trình Hoài, trong lòng Lục Gia nhiều ít cũng có chút hổ thẹn: Ngày đó khi A Lê biết việc Trình Hoài che giấu chuyện ly hôn thì cảm thấy thương tâm khổ sở, người làm chị như cô liền đưa A Lê về nhà, hết lòng an ủi cô, bảo cô nói chuyện rõ ràng với Trình Hoài, nhưng về sau liền không còn quan tâm gì...

Lúc biết Trình Hoài giấu A Lê việc ly hôn cũng đã nửa tháng, vậy mà trong nửa tháng này cô thậm chí còn không quan tâm xem Trình Hoài và A Lê ra sao nữa...

Nhưng mà, tự nhiên mà vậy, cô cũng không biết chuyện giấu diếm việc ly hôn đó, kỳ thật Lục Lê sớm đã tha thứ cho Trình Hoài...

Nếu lần này Mi Viên không gặp chuyện không may, A Lê xuất hiện trước mặt cô, chỉ sợ rằng cô sớm đã đem chuyện tình cảm của em gái mình vớt sang một bên rồi. Nghĩ vậy Lục Gia càng xấu hổ, khuôn mặt khẽ co giật, con người a, chỉ khi nguy cấp, mới biết được tình thân mới là quan trọng nhất.

Nghe chị nói vậy, Lục Lê chưa xót cười cười, không có nói gì.

Trong suốt thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, hiện tại cô với Trình Hoài đang có mâu thuẫn, giống như việc che giấu việc ly hôn này.

Câu “A... Lê” còn chưa nói ra, Lục Gia liền nghe thấy chuông điện thoại của A Lê vang lên, nghe Lục Lê giải thích mấy câu vào trong điện thoại, hình như là đồng nghiệp trong công ty cần phải trang trí một quán bar cho khách hàng, nhưng muốn yêu cầu Lục Lê trực tiếp tham gia thiết kế.

Lục Lê gạt đầu một cái, tắt điện thoại tỏ ý xin lỗi vì phải rời đi. Lục Gia dặn cô phải cẩn thận một chút, rồi sau đó nhìn theo bóng dáng trăm mối cảm xúc ngổn ngang đan xen của cô xa dần về phía trước.

Từ khi gả cho Trình Hoài, Lục Lê làm việc so với trước ngày càng bán mạng hơn.

Cô biết, đó là vì Lục Lê muốn mình trở thành người có nhiều thành tựu để xứng đôi với sự ưu tú của Trình Hoài trong mắt mọi người.

Lục Gia thở dài. Một người phụ nữ mạnh mẽ, rốt cuộc hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Ngày trước cô yêu Thiệu Kì Tuyên yêu rất sâu đậm, cố sống cố chết bám riết lấy ông ta thậm trí còn thuê cả xe theo dõi ông ta, lại lo lắng bản thân không hợp với ông ta mà không ngừng cố gắng thay đổi chính mình. Mới đầu, cô hết ăn lại nằm, thích nhất là mua sắm dạo phố, đi Spa, sau khi gả cho Thiệu Kì Tuyên, cô có thể mặc lên người rất nhiều đồ hàng hiệu...

Vì để trở thành người phụ nữ xứng đôi với Thiệu Kì Tuyên, cô đã không ngừng làm việc, thường xuyên tăng ca làm thêm giờ, xem nhẹ Thiệu Kì Tuyên, cuối cùng sự nghiệp có, nhưng cũng biết được Thiệu Kì Tuyên bên ngoài có...

Thiệu Kì Tuyên thật sự chỉ là tên đàn ông cạn bã không đáng phải lưu luyến, nhưng còn Trình Hoài thì đáng giá lưu luyến, như vậy Lục Lê có thể sẽ không đi lại con đường cũ giống như cô chứ, nghĩ vậy cô bỗng thấy rùng mình...

Lục Lê vội vã đi về phía trước, đột nhiên điện thoại trong tay rung lên, mở di động ra nhìn thấy, có một tin nhắn gửi đến, là của Trình Hoài.

Chỉ có đơn giản vài từ, “Buổi sáng tốt lành, đi làm nhớ chú ý an toàn.”

Xem xong tin nhắn, Lục Lê nhanh chóng viết một chữ “Ừm”.

Tối qua bọn họ có thể coi là có cãi nhau một chút? Lục Lê nhìn chữ “Ừm” kia mà cảm thấy chua xót, nếu là cãi nhau, hôm nay cô hẳn là tìm chỗ nào đó mà đi chứ cần gì phải quan tâm mới phải chứ, nhưng vì cái gì mà cô lại?

Ngón tay nhẹ nhàng viết lên di động, nghĩ đến việc còn muốn nói chuyện Mi Viên nằm viện cho Trình Hoài biết, cô nhấn nặt nhủ mảy, ẩn gửi tin nhắn...

Nghe di động có tin nhắn lại, Trình Hoài cuống quýt mở ra xem, nhìn thấy toàn bộ tin nhắn thì chỉ có một chữ “Ừm”, có chút thất vọng thở dài.

Cầm điện thoại bàn gọi cho Ivan, kêu cô ấy chuẩn bị vé máy bay trở về thành phố R...

Lại nói, mục đích chính Trình Hoài đến Paris không phải là đi công tác, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, cơ bản đều là tham gia hội nghị từ xa để giải quyết một số vấn đề. Lần này đến Paris, chính là vì để cho Lục Lê có thời gian bình tĩnh lại, suy ngẫm lại những chuyện đã xảy ra gần đây...

Nhưng mà hiện tại, anh lại cảm thấy, việc mình rời đi cũng không có khiến cho Lục Lê tinh tâm hơn được, ngược lại làm cho cô ngày càng nghi ngờ anh hơn...

Mới vừa gọi điện cho Ivan xong, Tiết Tây liền gọi đến.

“Hôm nay là ngày 15 đây, Lục Lê cùng với mấy người bạn tụ họp đó, này Trình thiếu, cậu có đi quán bar không?” Tiết Tây gần đây có quen một bạn gái mới, diện mạo người thì cũng thuộc hạng nhất, cô bạn gái này vừa mới tốt nghiệp đại học, đang chuẩn bị tìm việc, trước đó cô ta bảo là muốn vào làm việc trong công ty của Trình Hoài, Tiết Tây vỗ ngực cam đoan cứ tin tưởng vào anh ta. Cho nên, Tiết Tây nghĩ tối nay gặp được Trình Hoài sẽ vì bạn gái mình mà thương lượng một chút, giúp cô tìm một chức vụ nào đó trong công ty.

Tuy công ty Trình Hoài tuyển nhân sự yêu cầu rất cao, nhưng mà chắc cũng dễ anh chút thể diện thôi.

Tiết Tây nghĩ vậy, trong lòng lại có chút lo sợ bất an.

“Tôi nay chỉ sợ không đi được tôi đang ở Paris.” Trình Hoài hút một hơi thuốc, tao nhã dựa trên ghế sofa, đôi chân thon dài gác lên trên bàn.

“Không đi được hả?” Tiết Tây có chút thất vọng “Ừ” một tiếng, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Cậu bay sang Paris khi nào?”

“Hôm qua nhưng mà, chiều nay sẽ đáp máy bay về thành phố R luôn.” Trình Hoài nói xong liếc nhìn đồng hồ “Ước chừng rạng sáng sẽ đến, nếu tiểu tử cậu không ngại thì rạng sáng 2 giờ tới đón tôi đi.”

Đón máy bay đương nhiên là được, nói không chừng Trình Hoài cảm động, bạn gái của anh ta mới có chút chức vị gì đó chứ. Tiết Tây gạt gạt đầu. Lâm Trí Hòa ngồi ở bên cạnh liền gạt điện thoại của Tiết Tây nói: “Tôi nói này Trình thiếu, cậu đột nhiên bay đi Paris không phải vì cậu cãi nhau với Lục Lê chứ? Ngày đó tin tức giữa cậu và Tề Lâm đã bị áp chế đi, nhưng mà tôi thấy, Lục Lê chắc muốn biết rõ quan hệ giữa hai người là gì đó?”

Chương 25: Ngủ Bên Cạnh (1)

Thân là bạn thân thiết của Trình Hoài, Tiết Tây và Lâm Trí Hòa biết chuyện Trình Hoài từng kết hôn là thật.

Lúc trước sau khi Trình Hoài ly hôn, rồi thích Lục Lê, khi muốn thổ lộ với Lục Lê, còn từng hỏi ý kiến hai người họ, cuối cùng lấp liếm chuyện ly hôn vẫn không giấu được. Lúc trước, Tiết Tây cười nhạt tỏ vẻ che giấu được, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, dù sao anh và Tề Lâm cũng không từng phát sinh chuyện gì; Lâm Trí Hòa lại giữ ý kiến trái ngược, cam đoan nói nếu sau này Lục Lê biết chân tướng, sự tín nhiệm đối với anh sẽ suy giảm.

Quả nhiên, bị lời nói ác độc kia của Lâm Trí Hòa nói trúng rồi.

Thấy Trình Hoài ở đầu kia điện thoại không nói gì tỏ vẻ cam chịu, còn nhớ sáng qua trên internet báo chí đăng chính là hình ảnh Trình Hoài hôn trán Tề Lâm, Lâm Trí Hòa mặt nhăn nhu mày, nghi hoặc hỏi: “A Hoài, chú hôn Tề Lâm trên tin tức rồi cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Trí Hòa, tin tức gì hả?” Tiết Tây ở bên cạnh bị Lâm Trí Hòa nói như lọt vào trong sương mù, khàn giọng hít một ngụm khí lạnh, sờ sờ đầu, “A Hoài hôn Tề Lâm? Sao tớ không nghe thấy tin này nhỉ?”

Ngày hôm qua, thời gian tin tức kia xuất hiện là sáng sớm, tốc độ áp chế xuống cũng nhanh, cho nên không biết tin cũng là bình thường.

Lại nói, Lâm Trí Hòa là người ngủ muộn dậy muộn, mỗi ngày hầu như anh đều tám giờ mới có thể rời giường, cho nên lúc anh dậy, tin tức đã biến mất từ lâu. Sở dĩ anh biết là vì hôm qua đi làm, trong lúc họp có nhân viên cấp quản lý cứ tâm thần không yên, nhàu mày thất thần. Lâm Trí Hòa thấy vậy nhất thời có chút tức giận, hỏi anh ta không muốn làm phải không, không nghĩ tới người nọ lại vẻ mặt cay đắng còn kém chút nữa là rớt nước mắt, nói anh ta thất tình. Mọi người đang họp, nghe anh ta nói thất tình thì đều kinh ngạc, chưa từng nghe nói anh ta có bạn gái nhà, không nghĩ tới, anh ta lại mở máy tính ra, để bọn họ xem—— Nữ thân của anh ta hẹn hò với phú thương.

Người này thế mà lại cất lại ảnh tin tức. . .

Nhìn thấy tên của Tề Lâm trên tin tức, người trong phòng hội nghị cười thành đám. Là đàn ông hơn ba mươi tuổi, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, thì ra là theo đuổi mình tình, ngày thơ quá ngây thơ.

Tất cả mọi người đang cười, Lâm Trí Hòa chính là cười không ra, cho dù Trình Hoài hóa thành tro anh cũng nhận ra được, người đàn ông trên tấm ảnh cất lại kia, rõ ràng chính là Trình Hoài a.

Cơ mặt Lâm Trí Hòa hơi kéo kéo. Lại nói, hiện tại Trình Hoài chính là yêu Lục Lê yêu đến tận xương tủy, lại có thể khuya khoắt đi hôn vợ trước, thân là bạn của anh cũng hiểu là không thể. Hôm qua họp xong liền gọi điện thoại cho Trình Hoài, không nghĩ tới đi động của Trình Hoài tắt máy. . .

Hiện tại Tiết Tây gọi điện cho Trình Hoài, Lâm Trí Hòa cũng phun ra luôn, không nói thì khó chịu.

“Tình hình cụ thể về nước rồi nói sau.” Trình Hoài bắt đầu dĩ vãng, hút thuốc, nhả ra khói, “Hai người các cậu đêm nay đi Sky giúp tôi chiếu cố A Lê thật tốt là được. Trông chừng A Lê, nhất định đừng để cô ấy uống rượu.”

“Không riêng việc không cho cô ấy uống rượu, thấy kẻ khác giới tới gần, còn phải lập tức đuổi đi nữa.” Lâm Trí Hòa trêu tức cười, “Được rồi yên tâm, hai bọn tôi nhất định sẽ trông nom Trình phu nhân thật tốt.”

“Trí Hòa, trên tin tức nào có ảnh chụp Trình Hoài hôn môi Tề Lâm đâu?” Tiết Tây lên mạng, vào baidu tò mò, mặt nhăn nhu mày, “Căn bản không tìm được tin này. Từ khóa rồi cuộc là gì, Tề Lâm? Phú thương?” Thấy Lâm Trí Hòa ngắt điện thoại không nói lời nào, Tiết Tây ngẩng đầu nhìn nhìn anh, thì thấy khóe miệng Lâm Trí Hòa đang câu ra vẻ ngọt ngào đang nghĩ gì đó.

Tiết Tây nhe răng nhếch miệng hít một ngụm khí mát: “Mẹ tôi ơi, cậu đang làm gì thế? Tư xuân* hả?” (như kiểu nghĩ đến mộng xuân í :3)

Ai ngờ Lâm Trí Hòa vẫn chưa chửi anh, chỉ đột nhiên thờ dài: “Thật ra, tôi rất hâm mộ A Hoài, có thể tìm được một cô gái yêu thật lòng còn đáng để yêu. Nếu tôi gặp được một cô gái chân thành, tôi nghĩ tôi sẽ còn mê* hơn cả Trình Hoài, còn yêu cô ấy cứng chiều cô ấy.” Dừng một chút, nhìn về phía Tiết Tây, “Đối với cô gái chân thành, nhìn cô ấy cần quấy làm nũng nịu chơi xấu, cũng có thể rất hạnh phúc.” (*: làm nô lệ cho vợ)

“Ừ ừ.” Da đầu Tiết Tây run lên, lạnh lùng cười hai tiếng, “Cậu quả thực đang tư xuân a, nhưng mà, tớ nghe nói gần đây cậu đang qua lại với cô người mẫu mới trong giới giải trí? Thật sao?”

“Ừ ừ.” Lâm Trí Hòa nhún nhún vai, đưa ví tiền ném cho Tiết Tây, “Phải thật thì sao, ảnh chụp kẹp ở trong ví tiền.”

Tiết Tây mở ví tiền ra, lấy ra bức ảnh, nhìn cô gái trên bức ảnh, nhấp nhấp lưỡi: “Sao bức ảnh này có vài phần giống với Lục Lê nhỉ?”

“Sao có thể? Ảnh mặt của cậu không có vấn đề gì.” Lâm Trí Hòa đột nhiên tiến lên một phen đoạt lấy ảnh chụp, nhìn kỹ, “Cậu nhìn rõ ràng, đây là người mới xuất sắc trong giới giải trí gần đây —— tiểu thư Phạm Lệ Văn, cậu lên Baidu tìm Phạm Lệ Văn, giống Lục Lê một chút tôi gọi cậu là ông lớn.”

Thấy Lâm Trí Hòa có chút kích động, Tiết Tây chớp chớp mí: “Nhưng nhìn cái này rõ ràng cũng rất giống. Nếu không lần sau cậu đưa cho A Hoài nhìn xem, để cậu ta xem giống hay không giống.”

“Tiểu tử cậu có thể gây ít họa cho tôi được không, lần trước chẳng qua Lục Lê nhận sai người, tôi đã bị cậu ta đề phòng như kẻ trộm, nếu cậu dám nói Phạm Lệ Văn giống cô ấy, Trình Hoài không chừng thực cho rằng tôi thích Lục Lê, hai chúng tôi đây đoán chừng sẽ tuyệt giao.”

Nhớ tới đoạn thời gian Trình Hoài phòng anh như phòng cướp kia, anh liền một bụng bực tức.

Không phải là Lục Lê nhận nhầm anh mặc quần áo của Trình Hoài thành Trình Hoài thì bị mất anh sao? Không phải ở trên bàn cơm Lục Lê khen anh vài câu, nói đáng người anh rất tốt, khí chất rất tuyệt rất nho nhã trầm ổn sao? Không phải là anh từ nội tâm khen lại Lục Lê, nói cô thật trong lành khiến người ta cảm thấy rất thoải mái sao?

Điều này chẳng qua là cảm động lẫn nhau thông thường, Trình Hoài thẳng thắn này lại có thể keo kiệt đi ghen tị! Đoạn thời gian đó mất lạnh đối xử với anh còn không nói, vừa thấy Lục Lê nói chuyện với anh còn luôn đề phòng đủ kiểu ngữ khí âm dương quái diệu các loại, làm hại anh hiện tại nhìn thấy Lục Lê vẫn xấu hổ đủ điều.

Về phần chân tướng câu chuyện, là như vậy. . .

Sau khi Trình Hoài và Lục Lê kết giao, thì muốn giới thiệu Lục Lê cho hai người bạn thân của anh biết, nhưng mà ngày thường họ đều bận rộn nhiều việc, vẫn không có thời gian gặp mặt, đành phải đợi đến cuối tuần. Nhớ rõ ngày đó là thứ bảy, cũng là ngày thứ năm Trình Hoài và Lục Lê mới bắt đầu kết giao. . .

Sáng sớm ngày đó, Trình Hoài liền gọi điện thoại cho Lâm Trí Hòa và Tiết Tây, bảo hai người họ đến tụ tập cùng vợ anh. Rồi sau đó, lại gọi cho Lục Lê, bảo cô đến nhà anh, nói là muốn giới thiệu cô cho bạn bè biết.

Ngày đó, Lâm Trí Hòa cùng Tiết Tây đến nơi, Lục Lê còn chưa đến. Ngược lại Trình Hoài đang ở trong phòng bếp bận rộn làm đồ ăn, thấy hai bạn anh đến liền bảo hai người họ giúp anh một tay, cùng nhau nấu cơm, lúc ấy nhìn bộ dạng Trình Hoài thất tập để nấu cơm, Lâm Trí Hòa bị dọa nhảy dựng.

“Tôi nói này Trình thiếu, cậu cũng có thể xuống bếp a.”

“Này có gì ngạc nhiên, đàn ông xuống bếp hiện tại chính là mode.” Trình Hoài đắm chìm trong tình yêu về mặt hạnh phúc liếc anh một cái, chớp mí, “Huống chi là nấu cơm vì người yêu đâu.”

Tiết Tây đứng ở phía bên phải anh buồn nôn nhìn anh: “Cậu xác định cơm cậu làm có thể ăn?”

“Không chỉ có thể ăn, còn ăn rất ngon.” Trước kia ở nước ngoài, thường xuyên ăn cơm Tây, ăn đến mức hiện tại Trình Hoài nhìn đến cơm Tây dạ dày liền khó chịu. Đi ăn ở quán Trung Quốc, đồ ăn Trung Quốc kia còn được làm rất tây hóa, không có cách nào, Trình Hoài liền tự mình học nấu cơm, cơm anh làm, hương vị kia tuyệt đối rất không tồi, nói cách khác, sau này Lục Lê sẽ có lộc ăn.

Cứ như vậy, Lâm Trí Hòa cùng Tiết Tây ở trong phòng bếp làm tiểu trợ thủ của anh, giúp anh lấy thứ này thứ kia.

Ba người nói nói cười cười đứng chung một chỗ, còn đều là mẫu người thân hình cao lớn, có chút đẹp mắt.

Tuy rằng Lâm Trí Hòa thoát nhìn khôn khéo giỏi giang, nhưng khi nấu cơm chân tay thật sự vụng về. Tên giúp việc này lấy đũa chưa lại có thể luống cuống tay chân đánh đổ trên bàn, sau khi làm đổ, đũa chưa còn dính vào quần áo của anh.

Trình Hoài cùng Tiết Tây thất vọng, trong phòng bếp này không thể chứa bức tượng phật, Trình Hoài tìm quần áo của mình ném cho anh, bảo anh nhanh đi tắm rửa một cái, ăn mặc sạch sẽ rồi trở ra.

Phải biết rằng, sau khi kết giao với Lục Lê, Trình Hoài liền nói mật mã cửa nhà mình cho Lục Lê. Ngày đó Lục Lê đến nhà anh, trực tiếp mở mật mã thật cẩn thận mở cửa ra, tay chân nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, chuẩn bị cho Trình Hoài một sự kinh hãi.

Vào phòng, nhìn xung quanh mọi nơi, thấy Trình Hoài đứng ở ban công hút thuốc, cô rón ra rón rén tiêu sái đi tới, đi đến phía sau anh, Lục Lê kiễng mũi chân, che lên mắt anh.

“Đoán xem em là ai?” Lục Lê cố ý đổi giọng, âm thanh nghe tục tĩu mà trầm thấp.

Đối với việc có người tới che mắt mình ở đây, Lâm Trí Hòa đoán người này nhất định là người mình biết, nghi hoặc nhủ mảy, chẳng lẽ Trình Hoài còn mời bạn nữ đến làm quen với Lục Lê?

Bạn nữ thân với Trình Hoài có điều còn thân với anh hơn?

“Tina?”

Lục Lê lắc đầu.

“Susan?”

Lục Lê tiếp tục lắc đầu.

Lâm Trí Hòa đoán gần mười cái tên, đều bị Lục Lê bác bỏ từng cái.

Đối với người đàn ông trước mắt kêu đến mười mấy người cũng chưa thấy tên của cô, Lục Lê tâm phiền ý loạn rút tay về.

Nhưng mà cô mới vừa rút tay về, liền nghe được phía sau có người gọi cô: “A Lê, em đã đến rồi?”

Nghe giọng nói quen thuộc này, Lục Lê quay đầu lại, nhìn thấy đó là Trình Hoài đeo tạp dề.

Nghi hoặc nhìn Trình Hoài, nhìn nhìn lại người đàn ông trước mắt mặc quần áo của Trình Hoài, Lục Lê hiểu ra, biểu tình xấu hổ xin lỗi cười với Lâm Trí Hòa đang quay người lại: “Thực xin lỗi, nhận sai người.”

Lâm Trí Hòa đến nay đều nhớ rõ Trình Hoài kia ngày đó nhanh chóng tiêu sái tới bên cạnh Lục Lê, lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, ngữ khí rõ ràng không hờn giận nói với anh: “Còn không mau đi phòng bếp giúp Tây một chút?” Sau khi nói xong, hai lời chưa nói ôm lấy Lục Lê đến phòng ngủ.

Ngày đó, vào phòng ngủ, đóng cửa lại, Trình Hoài trực tiếp ném Lục Lê lên giường, rồi sau đó cả thân mình liền thật mạnh đặt trên cơ thể cô. Hương vị trên người anh rất dễ chịu, Lục Lê tham lam hít hít mũi, về mặt thực vô tội nhìn anh.

Nhìn thấy Trình Hoài đen mặt, Lục Lê biết nhất định vừa rồi chuyện nhận sai người khiến anh rất không thích, vì thế đành phải trước chủ động ý này nói: “Anh ấy mặc quần áo của anh, đáng người còn không khác với anh lắm, cho nên, em . . .”

“Ừ.” Trình Hoài lạnh lùng ừ một tiếng, còn thật sự nhìn cô, rõ ràng có chút ghen tuông, “Nhìn mặt sau của cậu ta, em cảm thấy anh đẹp hay là cậu ta đẹp?”

“Đương nhiên là anh.” Lục Lê cười lấy lòng, “Anh là đẹp nhất đẹp nhất.”

Nghe cô nói như vậy, Trình Hoài hiểu ý cười, cạo cạo cái mũi nhỏ của cô, nói một tiếng ngoan, rồi sau đó đem môi tiến đến bên tai cô, nhẹ nhàng nói: “Sở dĩ em nhận sai người là vì không quen thuộc hương vị của anh, hiện tại, anh muốn cho em biết hương vị của anh.” Nói xong, môi trực tiếp phủ lên môi cô.

Đó là lần đầu tiên họ hôn môi sau khi kết giao, cũng là nụ hôn đầu tiên của Lục Lê.

Đầu tiên Trình Hoài dùng lưỡi liếm liếm môi trên dưới của Lục Lê, rồi sau đó dùng răng nanh khẽ cắn môi cô, chậm rãi mút. Tiếp theo, anh linh hoạt luồn lưỡi vào trong miệng cô, ngậm giữ lưỡi cô, nhẹ nhàng mút, động tác thông thả mà mềm nhẹ. . .

Tuy rằng kỹ thuật hôn của Trình Hoài rất không tồi, chính là không biết Lục Lê nha đầu này thật sự quá ngu ngốc, vẫn là lần đầu tiên hôn môi thật trang trọng, ngày đó chẳng qua tiếp xúc hôn môi năm phút đồng hồ, cô lại có thể cắn vào đầu lưỡi anh mấy lần. . .

Thẳng đến khi Trình Hoài cảm thấy trong miệng có máu, mới bắt đầu dừng lại, nhìn Lục Lê, mặt cô đã trướng hồng đỏ.

“Xin lỗi. . .” Lục Lê có chút thẹn thùng áy náy nói.

Nhìn thấy khuôn mặt hồng của Lục Lê, Trình Hoài chỉ cảm thấy rất đáng yêu, hạnh phúc chọc chọc chóp mũi cô, cố ý trêu cô: “Đầu lưỡi bị cắn thật sự rất đau, nếu em muốn an ủi, vậy dịu dàng liếm liếm đầu lưỡi của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bán Hôn Bất Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.